

«ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΜΑΙ»

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ Β' ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΡΙΩΔΙΟΥ ΙΖ' ΛΟΥΚΑ

ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΕΦΑΡΜΟΓΩΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΙΑΣ

«Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ»

Ἐπιμελητής ὕλης:

Πρωτ. Κων /νος Πλευράκης

Ταχυδρομική διεύθυνση:

Τ.Θ. 60060 Τ.Κ.570 01

ΘΕΡΜΗ – ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΗΛ. 2310-462.744 ΦΑΞ: 463.455

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2021

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν
Βασιλείου τοῦ Ὁμολογητοῦ, συνασκητοῦ
τοῦ Ἁγίου Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου.

(+750)

Προτερίου Ἀλεξανδρείας ἱερομάρτυρος (+457)

Κυράννης νεομάρτυρος τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ

(+1751)

Ἦχος β' Ἑωθινόν Β'

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ

ΣΤΗΝ ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ

Τό πρῶτο θέμα τῆς περιόδου τοῦ
Τριωδίου μᾶς τό παρουσίασε ἤδη ἡ
Ἐκκλησία τήν περασμένη Κυριακή μέ
τίς παραστατικές εἰκόνες τοῦ Τελώνη
καί τοῦ Φαρισαίου. Εἶναι ταπείνωση,

αὐτογνωσία καί προσευχή!

Ὅλη ἡ περίοδος ὡς τό Πάσχα εἶναι καιρός ἀσκήσεως, ἐργασίας δηλαδή μαθητῶν, γιά νά μάθωμε νά ἀσκοῦμε σέ ὅλη μας τή ζωή ταπείνωση καί προσευχή. Ἐτσι μᾶς θέλει ὁ Θεός μας.

Τό δεύτερο θέμα πού μᾶς καλεῖ ἡ Ἐκκλησία νά μελετήσωμε καί νά προσέξωμε εἶναι ἡ ὅλη κατάστασή μας! Ἡ κατάσταση τοῦ κόσμου καί τῶν ἀνθρώπων! Ὁ τρόπος πού ζοῦν οἱ ἀνθρωποι καί τό πῶς θά σωθοῦμε. Τό μυστήριο τῆς ζωῆς μας, τῆς σωτηρίας μας μέσα στήν τραγική κατάσταση τοῦ κόσμου. Ἡ μετάνοια καί ἡ ἐπιστροφή!

Ἡ παραβολή τοῦ Ἀσώτου ἦταν ἀρχικά τοποθετημένη στή δεύτερη Κυριακή τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Οἱ θεόπνευστοι ὑμνογράφοι τῆς Ἐκκλησίας, πού μελέτησαν βαθειά μέ τό φωτισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τά βάθη τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, συνέθεσαν ὕμνους πού ἐρμηνεύουν τό κάλεσμα τῆς μετανοίας καί μᾶς βοηθοῦν νά κατανοήσωμε καί νά ζήσωμε οὐσιαστικά αὐτό τό μυστήριο. Μέ τούς ὕμνους αὐτούς ἐπλούτησαν τίς ἡμέρες τῆς τρίτης ἐβδομάδος τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἡ ὁποία ἀκολουθεῖ τή Δεύτερη Κυριακή τῶν Νηστειῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Προοιμιακός.

Ειρηνικά.

«Κύριε, ἐκέκραξα ...».

Στιχηρά.

*Ἀναστάσιμα τοῦ τυχόντος ἤχου ἕξῃ
(Ἀπό τήν Ὀκτώηχο)*

Καί τοῦ Τριωδίου τρία εἰς τέσσερα.

Ἦχος α'.

Ἀπό φυλακῆς πρωΐας

ἀπό φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός

ἐλπισάτω Ἰσραήλ ἐπί τόν Κύριον

Βλέποντας τό θεμελιακό γιά τόν ἄνθρωπο ὑπόδειγμα τοῦ Ἀσώτου, πού μᾶς δίδει ὁ Κύριος καί Διδάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου Ἰησοῦς Χριστός, καλούμεθα νά συλλογιστοῦμε καί νά ἐλέγξωμε τή ζωή μας! Δέν εἶναι καί ἡ δική μας περιπέτεια σάν τοῦ Ἀσώτου; Ἄς μιμηθοῦμε καί τήν μετάνοια καί ἐπιστροφή του.

Εἰς ἀναμάρτητον χώραν
καί ζωηράν ἐπιστεύθη
γεωσπορήσας τήν ἁμαρτίαν

Σέ χῶρα ἀναμάρτητη,
καθάρια ἀπ' ἁμαρτία,
μέ ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεός,
ὅπου ἡ ζωή ἀνθοῦσε

κι ἐγὼ ἔσπειρα μέσα σ' αὐτὴν
 τῆς ἁμαρτίας τό σπόρο.
 τῇ δρεπάνῃ ἐθέρισα
 τοὺς στάχους τῆς ἀμελείας
 Γι' αὐτό ἐθέρισα μετὰ
 τῆς ἀμυαλιάς τὰ στάχουα
 καί δραγμάτων ἐστοίβασα
 πράξεών μου τὰς θημωνίας,
 καί στοίβαξα σέ θημωνιές
 τῶν ἔργων τὰ δεμάτια,
 ἄς καί κατέστρωσα
 οὐχ ἄλωνι τῆς μετανοίας.
 ὅμως δέν τὰ κατάστρωσα
 σέ μετανοίας ἄλωνι!

Ἄλλ' αἰτῶ Σε

τόν προαιώνιον γεωργόν ἡμῶν Θεόν·
 Παρακαλῶ Σε Γεωργέ
 προαιώνιε τοῦ κόσμου:
 τῷ ἀνέμῳ τῆς Σῆς φιλευσπλαγχνίας
 ἀπολίχμισον τό ἄχυρον τῶν ἔργων μου
 Λίχνισε μέ τόν ἄνεμο
 τῆς θείας Σου εὐσπλαγχνίας
 κι ἀφάνισε τῶν ἔργων μου
 τὰ ἄχυρα, Θεέ μου!
 καί σιτάρχησον
 τῇ ψυχῇ μου τήν ἄφεσιν
 εἰς τήν οὐράνιόν Σου
 συγκλείων με ἀποθήκην καί σῶσον με.
 Καί σύναξε τήν ἄφεση,
 ὀλόχρυσο σιτάρι,

για τή φτωχή μου τήν ψυχή
στή θεία σου ἀποθήκη.
Κλείσε κι ἐμέ, Σωτῆρα μου
στήν ἄνω Βασιλεία.

Ὅτι παρά τῷ Κυρίῳ τό ἔλεος,
καί πολλή παρ' Αὐτῷ λύτρωσις,
καί Αὐτός λυτρώσεται τόν Ἰσραήλ
ἐκ πασῶν τῶν ἀνομιῶν Αὐτοῦ.

Εἰς ἀναμάρτητον χώραν...

Αἰνεῖτε τόν Κύριον, πάντα τά ἔθνη,
ἐπαινέσατε Αὐτόν, πάντες οἱ λαοί.

Προσκλητήριο μετανοίας
Μετάφραση π. Κων. Πλευράκη

Επιγινῶμεν, ἀδελφοί,
τοῦ μυστηρίου τήν δύναμιν
Ἐλᾶτε, νά κατανοήσωμε ἀδελφοί,
τή δύναμη τοῦ μυστηρίου τῆς
μετάνοιας!

τόν γάρ ἐκ τῆς ἁμαρτίας
πρός τήν πατρικήν ἐστίαν
ἀναδραμόντα ἄσωτον υἱόν
Τό γιό τόν ἄσωτο,
πού ξαναγύρισε ἀπό τήν ἁμαρτία
στό σπίτι του τό πατρικό,
ὁ πανάγαθος Πατήρ
προὔπαντήσας ἀσπάζεται
καί πάλιν τῆς οἰκειᾶς δόξης
χαρίζεται τά γνωρίσματα
ὁ Πανάγαθος Πατέρας

ὑποδέχεται καί κατασπάζεται
 καί τοῦ ξαναχαρίζει τά γνωρίσματα
 τῆς οἰκογενειακῆς του δόξας.
 καί μυστικήν τοῖς ἄνω
 ἐπιτελεῖ εὐφροσύνην
 θύων τόν μόσχον τόν σιτευτόν,
 Καί μυστική στούς οὐρανοῦς
 χαρά πανηγυρίζει
 σφάζοντας γιά χατήρι Του
 τό σιτευτό καλοθρεμμένο μοσχάρι,
 ἵνα ἡμεῖς ἀξίως πολιτευσώμεθα
 τῷ τε θύσαντι φιλανθρώπῳ Πατρί
 γιά νά ζήσωμε ἐμεῖς ὅπως χρωστοῦμε
 καί στόν Πατέρα τόν Φιλάνθρωπο,
 πού ἀποφάσισε τή θυσία τοῦ Υἱοῦ,
 καί τῷ ἐνδόξῳ θύματι,
 τῷ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.
 ἀλλά καί πρός τό Θῦμα τό ἐνδοξο,
 καί Σωτήρα τῶν ψυχῶν μας
 τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό.

Ὅτι ἐκραταιώθη τό ἔλεος Αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς
 καί ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου
 μένει εἰς τόν αἰῶνα.

Επιγνώμεν, ἀδελφοί...

Δόξα. Ἦχος 6'.

Ἡ κατανόηση τοῦ ὀλέθρου καί τῆς ζημίας
 πού ἔπαθα ἐξ' αἰτίας τῆς ἀποστασίας μου. Ὁ
 θρῆνος τοῦ ἀνθρώπου γιά τήν ἀπώλεια τοῦ
 πλούτου τῆς πατρικῆς κληρονομιάς!

Ω! πόσων αγαθῶν ὁ ἄθλιος
 ὦ πόσα ἀγαθά ὁ ἄθλιος
 ἐμαυτὸν ἐστέρησα!
 ἐστέρησα τὸν ἑαυτό μου,
Ω! ποίας βασιλείας ἐξέπεσα
 ὦ, ἀπὸ ποιά Βασιλεία ξέπεσα
 ὁ ταλαίπωρος ἐγώ!
 ὁ ταλαίπωρος ἐγώ!
Τὸν πλοῦτον ἠγάλωσα, ὄνπερ ἔλαβον
 Τὸν πλοῦτο πού πῆρα ἀπ' τό Θεό
 τὸν ξόδεψα
τὴν ἐντολὴν παρέβην.
 καὶ δέν ἐτήρησα τὴν ἐντολή Του.
Οἴμοι, τάλαινα ψυχή!
 Ἀλοίμονο ταλαίπωρη ψυχή
Τῷ πυρί τῷ αἰωνίῳ
λοιπὸν καταδικάζεσαι:
 γιατί στήν αἰώνια φωτιά
 καταδικάζεσαι!
διό πρό τέλους βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ·
 Γι' αὐτό πρόφτασε
 πρὶν ἀπὸ τό τέλος
 νά φωνάξης στὸν Θεό
 καὶ Κύριο Ἰησοῦ Χριστό:
ὦς τὸν ἄσωτον δέξαι με υἱόν,
ὁ Θεός καὶ ἐλέησόν με.
 Δέξου με ὡς τὸν ἄσωτο υἱό
 Θεέ μου κι ἐλέησέ με!

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

τοῦ τυχόντος ἤχου ἀπό τήν Ὀκτώηχο.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον

Ἐκτενής. Καταξίωσον Κύριε.

Πληρωτικά.

Εὐχή Ζ Λυχνικοῦ. Κεφαλοκλισία.

Ἀπόστιχα. Τά ἀναστάσιμα

τοῦ τυχόντος ἤχου ἀπό τήν Ὀκτώηχο.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Ἡ ἐορτή τοῦ Ἀσώτου μου λέει ὅτι ὀφείλω νά κατανοήσω τό λάθος πού ἔκαμα καί νά ἀποφασίσω νά ἐπιστρέψω. Νά ἡ εἰκόνα τοῦ σημερινοῦ, μοντέρνου ἀνθρώπου τῆς ἐποχῆς μας· τοῦ ἀνθρώπου τῆς τέχνης, τῆς φιλοσοφίας, τῆς πολιτικῆς, τῆς τεχνολογίας, τοῦ πλούτου.

Τῆς πατρικῆς δωρεᾶς
 διασκορπίσας τόν πλοῦτον
 ἀλόγοις συνεβοσκόμην
 ὁ τάλας κτήνεσι
 καί τῆς αὐτῶν ὀρεγόμενος τροφῆς
 ἐλίμωπτον μή χορταζόμενος·
 ἀλλ' ὑποστρέψας
 πρός τόν εὐσπλαγγχον Πατέρα
 κραυγάζω σύν δάκρυσι.
 Δέξαι με ὡς μίσηδιον
 προσπίπτοντα τῇ φιλανθρωπίᾳ Σου
 καί σῶσον με.

Καί νῦν. Θεοδοκίον, ὁμότηχον

Ο ποιητής καί λυτρωτής μου, Πάναγνε,
 Χριστός ὁ Κύριος

ἐκ τῆς Σῆς νηδύος προελθὼν
ἐμέ ἐνδυσάμενος,
τῆς πρώην κατάρας
τόν Ἀδάμ ἠλευθέρωσε·
διό Σοι, Πάναγνε,
ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε
καί Παρθένω ἀληθῶς
βοῶμεν ἀσιγήτως
τό Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου·
Χαῖρε, Δέσποινα, προστασία καί σκέπη
καί σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

«*Νῦν ἀπολύεις...*»

Ἀπολυτίκιον τό ἀναστάσιμον τοῦ ἤχου.

Θεοτοκίον.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΟΡΘΟΥ

Ἐναρκτήρια δοξολογική ἐκφώνηση.

Εὐλογητός ὁ Θεός ἡμῶν
πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Δόξα σοι, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε,
τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας,
ὁ πανταχοῦ παρών
καὶ τὰ πάντα πληρῶν,
ὁ θεσαυρός τῶν ἀγαθῶν
καὶ ζωῆς χορηγός,
ἐλθέ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν
καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος
καὶ σῶσον, ἀγαθέ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀμήν.

Ἄγιος ὁ Θεός,
ἅγιος ἰσχυρός,
ἅγιος ἀθάνατος,
ἐλέησον ἡμᾶς. (γ')

Δόξα Πατρί καὶ Υἱῷ
καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε,
 ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν.

Δέσποτα,
 συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῖν.

Ἄγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι
 τὰς ἀσθενείας ἡμῶν.

Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου,
 Κύριε, ἐλέησον,
 Κύριε, ἐλέησον,
 Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ
 καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ
 καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς,
 ἁγιασθήτω τό ὄνομά Σου,
 ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου,
 γενηθήτω τό θέλημά Σου,
 ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.
 Τόν ἄρτον ἡμῶν τόν ἐπιούσιον
 δός ἡμῖν σήμερον
 καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν,
 ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν
 τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν.
 Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς
 εἰς πειρασμόν,
 ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπό τοῦ πονηροῦ.

Ἦτι σοῦ ἐστὶν ἡ Βασιλεία

καί ἡ δύναμις καί ἡ δόξα,
 τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ
 καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος
 νῦν καί ἀεὶ
 καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμὴν.

Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου
 καί εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου,
 νίκας τοῖς βασιλεῦσι
 κατὰ καρβάρων δωρούμενος
 καί τό σόν φυλάττων
 διὰ τοῦ σταυροῦ σου πολιτεύμα.

Δόξα Πατρὶ καί Υἱῷ
 καί Ἁγίῳ Πνεύματι.

Οὕψωθεῖς ἐν τῷ σταυρῷ ἐκουσίως,
 τῇ ἐπωνύμῳ σου καινῇ πολιτείᾳ
 τοὺς οἰκτιρμούς σου δώρησαι,
 Χριστέ ὁ Θεός·
 εὐφρανὸν ἐν τῇ δυνάμει σου
 τοὺς πιστοὺς βασιλεῖς ἡμῶν,
 νίκας χορηγῶν αὐτοῖς
 κατὰ τῶν πολεμίων.
 Τὴν συμμαχίαν ἔχοιεν τὴν σὴν,
 ὄπλον εἰρήνης, ἀήττητον τρόπαιον.

Καί νῦν καί ἀεὶ

καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμὴν.

Προστασία φοβερὰ καί ἀκαταίσχυντε,
 μὴ παρίδης, ἀγαθή, τάς ἰκεσίας ἡμῶν,

πανύμνητε Θεοτόκε·
 στήριξον ὀρθοδόξων πολιτείαν,
 σῶζε οὓς ἐκέλευσας βασιλεύειν
 καί χορήγει αὐτοῖς οὐρανόθεν τήν νίκην,
 διότι ἔτεκες τόν Θεόν, μόνη εὐλογημένη.

Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός,
 κατά τό μέγα ἔλεός σου,
 δεόμεδά σου, ἐπάκουσον καί ἐλέησον.

Κύριε, ἐλέησον. (γ')

Ἐτι δεόμεθα ὑπέρ τῶν εὐσεβῶν
 καί ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Κύριε, ἐλέησον. (γ')

Ἐτι δεόμεθα ὑπέρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου
 ἡμῶν...

Κύριε, ἐλέησον. (γ')

Ὅτι ἐλεήμων καί φιλόανθρωπος Θεός
 ὑπάρχεις
 καί σοί τήν δόξαν ἀναπέμπομεν,
 τῷ Πατρὶ καί τῷ Υἱῷ
 καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
 νῦν καί ἀεί
 καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, πάτερ.

Δόξα τῇ ἁγία καί ὁμοουσίῳ
 καί ζωοποιῷ καί ἀδιαιρέτῳ Τριάδι

πάντοτε, νῦν καί ἄεί
καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Ο ΕΞΑΨΑΛΜΟΣ

ΨΑΛΜΟΙ

**Γ' 3, ΛΖ' 37, ΞΒ' 62,
ΠΖ' 87, ΡΒ' 102, ΡΜΒ' 142.**

Πρόλογος τοῦ Ἑξαψάλμου.

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ
καί ἐπί γῆς εἰρήνη,
ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία. **(γ')**

Δόξα στόν ὕψιστο Θεό,
πάνω στή γῆ εἰρήνη
σ' ἀνθρώπους πού εὐδόκησε
νά τούς εὐεργετήσῃ.

Κύριε, τά χεῖλη μου ἀνοίξεις
καί τό στόμα μου ἀναγγελεῖ
τήν αἴνεσίν σου. **(ε')**

Ψαλ. 50,17

Κύριε, Σέ παρακαλῶ
τά χεῖλη μου νά ἀνοίξεις,
νά διαλαλεῖ τό στόμα μου
τή δόξα Σου στό κόσμο.

ΨΑΛΜΟΣ Γ' 3

**Ὁ προφήτης Δαβὶδ «ὄρα» τόν Χριστό πάσχοντα
καί τόν ἀκούει προσευχόμενο
τήν ὥρα τοῦ πάθους.**

2 **Κ**ύριε,
τί ἐπληθύνθησαν οἱ θλίβοντές με;

πολλοί ἐπανάστανται ἐπ' ἐμέ·

Γιατί πληθύναν, Κύριε,

ἐκεῖνοι πού μέ θλίβουν;

Πάρα πολλοί ὀρθώνονται

ἀντίθετοι σέ μένα!

- 3 πολλοί λέγουσι τῇ ψυχῇ μου
οὐκ ἔστι σωτηρία αὐτῷ
ἐν τῷ Θεῷ αὐτοῦ.

(Ματ. 27, 40-44, Μαρκ. 15, 29-32, Λουκ. 23,35-37)

Πολλοί ἔναι πού μέ λοιδωροῦν:

«Ὁ Θεός σου δέ σέ σώζει!»

Δέν ἔχει, λένε, ὁ Θεός

γιά μένα σωτηρία.

Διάψαλμα.

- 4 Σύ δέ, Κύριε, ἀντιλήπτωρ μου εἶ,
δόξα μου καί ὑψῶν τήν κεφαλήν μου.

Καί ὁμῶς Κύριε Ἐσύ

μου στέκεσαι προστάτης,

Ἐσύ εἶσαι ἡ δόξα μου,

τήν κεφαλή μου ὑψώνεις.

- 5 Φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα
καί ἐπήκουσέ μου
ἐξ ὄρους ἁγίου Αὐτοῦ.

Σοῦ ἔκραξα μέ δυνατή

φωνή καί μ' ἀπεκρίθης,

ἀπό τό ὄρος τ' ἅγιο,

ἄκουσες τή φωνή μου.

Διάψαλμα.

- 6 Ἐγώ δέ ἐκοιμήθην καί ὑπνωσα·
ἐξηγέρθην,

ὅτι Κύριος ἀντιλήψεται μου.

Πλάγιασα καί κοιμήθηκα

κι ὕπνο γλυκύν ἐπῆρα·

ξύπνησα καί σηκώθηκα.

Ὁ Θεός μέ προστατεύει.

7 **Οὐ φοβηθήσομαι ἀπό μυριάδων λαοῦ
τῶν κύκλω συνεπιτιθεμένων μοι.**

Δέν τούς φοβοῦμαι τούς ἐχθρούς

κι ἄς εἶναι μυριάδες

κι ἄς μοῦ ὄρμοῦν ὅλοι μαζί,

γιά νά μ' ἐξολοθρέψουν.

8 **Ἀνάστα, Κύριε, σῶσον με, ὁ Θεός μου,
ὅτι Σὺ ἐπάταξας πάντας**

τούς ἐχθραίνοντάς μοι ματαίως,

ὀδόντας ἀμαρτωλῶν συνέτριψας.¹

Σηκώσου, Κύριε, Ἐσύ

καί ἔλα νά μέ σώσης,

Σὺ πού χτυποῦσες ἄλλοτε

τούς ἀδικούς ἐχθρούς μου

καί σύντριβες τῶν ἀσεβῶν

τ' ἀκονισμένα δόντια!

9 **Τοῦ Κυρίου ἡ σωτηρία,
καί ἐπί τόν λαόν Σου
ἡ εὐλογία Σου.**

¹ Οἱ στίχοι 8-9 ἐκφράζουν τή βεβαιότητα πού σὺνάγεται ἀπό τήν ἱστορική ἐμπειρία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ κατά τή ἐξοδὸ τοῦ ἀπό τήν Αἴγυπτο καί τήν κατοπινὴ ἱστορία του. Ὅτι δηλαδή ὁ Κύριος προστατεύει τὸ λαὸ Του, πολεμᾷ ὑπὲρ αὐτοῦ καί κατατροπώνει τούς ἐχθρούς πού τὸν ἀπειλοῦν.

Ἡ σωτηρία, Κύριε,
εἶναι ἔργο δικό Σου,
ὡς εὐλογία τῆ σκορπᾶς
ἐπάνω στό λαό Σου.

Καί πάλιν:

- 6 Ἐγὼ ἐκοιμήθην καὶ ὕπνωσα·
ἐξηγέρθην,
ὅτι Κύριος ἀντιλήψεταιί μου.
Πλάγιασα καὶ κοιμήθηκα
[κι ὕπνο γλυκύν ἐπῆρα]·
κι ἤρεμος ἐσηκώθηκα,
ὁ Θεός μέ προστατεύει.

ΨΑΛΜΟΣ ΛΖ' 37

*«Θεέ τῆς σωτηρίας μου,
γοργά βοήθησέ με».*

- 2 **Κ**ύριε, μή τῶ θυμῷ Σου ἐλέγξης με
μηδὲ τῆ ὀργῆ Σου παιδεύσης με.
Μή μέ ἐλέγξης, Κύριε,
ἐπάνω στό θυμό Σου
καὶ στῆς ὀργῆς Σου τό βρασμό
πάνω μή μέ παιδέψης.
- 3 Ὅτι τά βέλη Σου ἐνεπάγησάν μοι
καὶ ἐπεστήριξας ἐπ' ἐμέ τὴν χειρὰ Σου·
Τά βέλη Σου τρυπήσανε
τό σῶμα μου, Θεέ μου,
πάνω μου ἔπεσε βαρύ
τό δυνατό Σου χέρι.
- 4 οὐκ ἔστιν ἴσους ἐν τῇ σαρκί μου
ἀπό προσώπου τῆς ὀργῆς Σου,
οὐκ ἔστιν εἰρήνη τοῖς ὀστέοις μου

ἀπό προσώπου τῶν ἁμαρτιῶν μου·

Ἄπ' τήν ὀργή Σου γιατρεία
τό σῶμα μου δέν ἔχει.

Τά κόκκαλά μου πῶς πονοῦν
ἀπό τίς ἁμαρτίες,

5 Ὅτι αἱ ἀνομίαι μου

ὑπερῆραν τήν κεφαλήν μου,

ὡσεὶ φορτίον βαρὺ ἐβαρύνθησαν ἐπ' ἐμέ.

γιατί οἱ ἀνομίες μου

τήν κεφαλὴν σκεπάσαν

καί πάνω μου βαραίνουνε

δυσβάστακτο φορτίο.

6 Προσώζεσαν καί ἐσάπησαν

οἱ μώλωπές μου

ἀπό προσώπου τῆς ἀφροσύνης μου·

Τά τραύματά μου σάπισαν,

σκορποῦνε δυσωδία

κι αἰτία τοῦ κακοῦ αὐτοῦ

ἢ ἀφροσύνη μου εἶναι.

7 Ἐταλαιπώρησα καί κατεκάμφθην

ἕως τέλους,

ὅλην τήν ἡμέραν

σκυθρωπάζων ἐπορευόμενην.

Ταλαιπωρήθηκα πολύ,

κυρτώθηκα τελείως

καί σκυθρωπός ὄλημερίς

στούς δρόμους τριγυρίζω.

8 Ὅτι αἱ ψόαι μου

ἐπλήσθησαν ἐμπαιγμάτων,

καί οὐκ ἔστιν ἴσσις ἐν τῇ σαρκί μου.

Γιατ' ἡ ψυχὴ μου γέμισε
ἔλκη καὶ καταισχύνη
καὶ τό κορμί μου ἔχασε
τελείως τὴν ὑγεία του.

- 9 Ἐκακώθη καὶ ἐταπεινώθη
ἕως σφόδρα,
ὠρούμενη ἀπὸ στεναγμοῦ
τῆς καρδίας μου.

Πόννοι μέ βρῆκαν καὶ κακά,
ταπείνωση μεγάλη,
βογγοῦσ' ἀπὸ τοὺς στεναγμούς
πού ἄφην' ἡ καρδιά μου.

- 10 Κύριε, ἐναντίον Σου
πᾶσα ἡ ἐπιθυμία μου
καὶ ὁ στεναγμός μου
ἀπὸ Σοῦ οὐκ ἀπεκρύβη.

Μπροστά Σου εἶναι ἀνοιχτή
ἡ λαχτάρα τῆς ψυχῆς μου
καὶ δέν μποροῦνε νά κρυφτοῦν
ἔπο Σέ οἱ στεναγμοί μου.

- 11 Ἡ καρδιά μου ἐταράχθη,
ἐγκατέλιπέ με ἡ ἰσχύς μου
καὶ τό φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου
καὶ αὐτό οὐκ ἔστιν μετ' ἐμοῦ.

Ἡ καρδιά μου ἐταράχτηκε,
μ' ἄφησε ἡ δύναμή μου,
ἀκόμη κι ἀπ' τὰ μάτια μου
ἐχάθηκε τό φῶς μου.

- 12 Οἱ φίλοι μου καὶ οἱ πλησίον μου
ἐξ ἐναντίας μου ἤγγισαν καὶ ἔστησαν

καί οἱ ἔγγιστά μου
ἀπό μακρόθεν ἔστησαν.

Οἱ φίλοι μου καί οἱ γνωστοί
φύγαν' ἀπό κοντά μου
κι οἱ ἔγγιστα, οἱ πιό δικοί,
σταδῆκαν μακριά μου.

13 **Καί ἐξεβιάζοντο**

οἱ ζητοῦντες τήν ψυχὴν μου,
καί οἱ ζητοῦντες τά κακά μοι
ἐλάλησαν ματαιότητας,
καί δολιότητας
ὄλην τήν ἡμέραν ἐμελέτησαν.

Βιάζονται, Κύριε, οἱ ἐχθροί
νά πάρουν τή ζωή μου,
κι ὅσοι μοῦ θέλουν τό κακό
κατασυκοφάντουνε,
δόλια σχεδιάζουνε
καί στήνουνε παγίδες.

14 **Ἐγώ δέ ὡσεὶ κωφός οὐκ ἤκουον
καί ὡσεὶ ἄλαλος
οὐκ ἀνοίγων τό στόμα αὐτοῦ.**

Κι ἐγώ στέκομαι σάν κωφός
καί σάν νά μήν ἀκούω
καί σά βουβός πού δέ μπορεῖ
τό στόμα του ν' ἀνοίξη.

15 **Καί ἐγενόμην ὡσεὶ ἄνθρωπος
οὐκ ἀκούων**

καί οὐκ ἔχων ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ
ἐλεγμούς.

Ἔγινε σάν τό δυστυχῆ

πού δέ μπορεί ν' ἀκούση
κι ἀπόκριση τό στόμα του
δέν ἔχει νά προσφέρη.

- 16 Ὅτι ἐπί Σοί, Κύριε, ἤλπισα·
Σύ εἰσακούση, Κύριε, ὁ Θεός μου.
Κι ὅμως σέ Σένα ἤλπισα,
Θεέ μου, εἰσάκουσέ με.

- 17 Ὅτι εἶπον·
Μήποτε, ἐπιχαρῶσίν μοι οἱ ἐχθροί μου·
καί ἐν τῷ σαλευθῆναι πόδας μου
ἐπ' ἐμέ ἐμεγαλορρημόνησαν.
Σοῦ ζήτησα νά μή χαροῦν
γιά μένα οἱ ἐχθροί μου·
μήν κλονιστοῦν τά πόδια μου
κι αὐτοί μεγαλαυχήσουν.

- 18 Ὅτι ἐγώ εἰς μάστιγας ἔτοιμος
καί ἡ ἀλγηδών μου ἐνώπιόν μου
ἔστι διά παντός.
Ἐτοιμος νά μαστιγωθῶ,
προσέρχομαι σέ Σένα·
τά βάσανά μου, Κύριε,
πάντα μπροστά μου εἶναι.

- 19 Ὅτι τήν ἀνομίαν μου ἐγώ ἀναγγελῶ
καί μεριμνήσω ὑπέρ τῆς ἀμαρτίας μου.
Τήν ἀνομία μου ἐγώ
ὁμολογῶ ὁ ἴδιος,
καί μεριμνῶ ὅσο μπορῶ
γιά τή μετάνοιά μου.

- 20 Οἱ δέ ἐχθροί μου ζῶσι
καί κεκραταίωονται ὑπέρ ἐμέ,

καί ἐπληθύνθησαν
οἱ μισοῦντές με ἀδίκως.

Μά οἱ ἔχθροί μου ἀγρυπνοῦν,
πιό δυνατοί ἀπό μένα
καί πλῆθος, ὅσοι ἀδिका
τό δοῦλο Σου μισοῦνε.

- 21 Οἱ ἀνταποδιδόντες μοι
κακά ἀντί ἀγαθῶν
ἐνδιέβαλλον με,
ἐπεὶ κατεδίωκον ἀγαθωσύνην
Γιά ὅσα καλά τούς ἔκανα
κακό μ' ἀνταποδίδαν
καί μέ διέβαλαν, γιατί
ἔκανα καλωσύνες.

- 22 Μή ἐγκαταλίπης με,
Κύριε ὁ Θεός μου,
μή ἀποστῆς ἀπ' ἐμοῦ.
Παρακαλῶ Σε, Κύριε,
μή μέ ἐγκαταλείπης
Σοῦ δέομαι, μή μακρυνθῆς
ποτέ ἀπό κοντά μου.

- 23 Πρόσχεσ εἰς τήν βοήθειάν μου,
Κύριε τῆς σωτηρίας μου.
Θεέ τῆς σωτηρίας μου,
γοργά βοήθησέ με.

Καί πάλιν:

- 22 Μή ἐγκαταλίπης με, Κύριε ὁ Θεός μου,
μή ἀποστῆς ἀπ' ἐμοῦ.
Παρακαλῶ σε, Κύριε,
μή μέ ἐγκαταλείπης

σοῦ δέομαι, μή μακρυνθεῖς
ποτέ ἀπό κοντά μου.

- 23 **Πρόσχες εἰς τήν βοήθειάν μου,
Κύριε τῆς σωτηρίας μου.**
Θεέ τῆς σωτηρίας μου,
γοργά βοήθησέ με.

ΨΑΛΜΟΣ ΕΒ' 62

«Θεέ μου,
εἶσαι τό καταφύγιο τῆς σωτηρίας μου»

Γιατί πηγαίνω στό Ναό! Τό νόημα τοῦ
ἐκκλησιασμοῦ ἡ πορεία μου πρός τό Θεό.

Ἡ αἰτία πού μέ κάνει νά τρέχω στήν
Ἐκκλησία εἶναι ὅτι λαχταρῶ νά βρεθῶ
μέσα στό ναό, τήν αὐλή τοῦ Θεοῦ, γιατί ἡ
ψυχή μου διψᾷ τό Θεό της. Μέσα στήν "ἔ-
ρημο" τῆς ζωῆς ἡ δίψα γιά τό Θεό μέ ὀδη-
γεῖ στό ναό Του καί ζητῶ νά χορτάσει
πνευματικά τήν ψυχή μου.

- 2 **Ὁ Θεός ὁ Θεός μου, πρός Σέ ὀρθρίζω·**
Θεέ, Θεός μου εἶσαι Σύ,
σέ Σέ τρέχω στόν ὄρθρο,
ἐδίψησέ Σε ἡ ψυχή μου,
ποσαπλῶς Σοι ἡ σάρξ μου
ἐν γῆ ἔρημῳ καί ἀβάτῳ καί ἀνύδρῳ.
γιατ' ἡ ψυχή μου Σέ διψᾷ
καί πιό πολύ τό σῶμα
μέσα σ' αὐτόν τόν ἄνυδρο
κι ἔρημο τοῦτο τόπο.
- 3 **Οὕτως ἐν τῷ ἁγίῳ ὠφθην Σοι**

τοῦ ἰδεῖν τήν δύναμίν Σου
καί τήν δόξαν Σου.

Γι' αὐτό Σοῦ ἐμφανιζόμουνα
ἄλλοτε στό Ναό Σου,
τή δύναμή Σου νά χαρῶ,
τή δόξα νά θαυμάσω.

4 Ὅτι κρεῖσσον τό ἔλεός Σου ὑπέρ ζωάς·
τά χεῖλη μου ἐπαινέσουσίν Σε.

Καλύτερο κι ἀπ' τή ζωή
εἶναι τό ἔλεός Σου·
γι' αὐτό Σέ ὑμνοῦν τά χεῖλη μου
καί Σέ ἐγκωμιάζουν.

5 Οὕτως εὐλογῆσω Σε ἐν τῇ ζωῇ μου,
καί ἐν τῷ ὀνόματί Σου

ἀρῶ τάς χεῖράς μου.

Θεέ μου, θά Σέ εὐλογῶ
σέ ὅλη τή ζωή μου
καί στό Ὄνομά Σου τ' ἅγιο
τά χέρια θά ὑψώνω.

6 Ὡς ἐκ στέατος καί πιότητος
ἐμπλησθεῖη ἡ ψυχή μου
καί χεῖλη ἀγαλλιάσεως
αἰνέσει τό στόμα μου.

Χόρτασε Σύ πνευματικά,
Κύριε, τήν ψυχή μου,
νά Σέ ὑμνή τό στόμα μου
μ' ὀλόχαρα τά χεῖλη.

7 Εἰ ἐμνημόνευόν Σου
ἐπί τῆς στρωμνῆς μου,
ἐν τοῖς ὄρθροις ἐμελέτων εἰς Σέ.

Τή νύχτα πού κοιμόμουνα
 εἶχα τό νοῦ σέ Σένα
 καί τήν αὐγή τό λόγο Σου
 ἀπ' τή Βίβλο μελετοῦσα.

- 8 Ὅτι ἐγενήθης βοηθός μου
 καί ἐν τῇ σκέπη τῶν πτερύγων Σου
 ἀγαλλιάσομαι.

Γιατί μέ ἐβοήθησες
 στίς δυσκολές μου ὥρες,
 ἐβρῆκα ἀγαλλίαση
 κάτω ἀπ' τά φτερά Σου.

- 9 Ἐκολλήθη ἡ ψυχή μου ὀπίσω Σου,
 ἐμοῦ δέ ἀντελάβετο ἡ δεξιὰ Σου.

Ὅπίσω Σου προσδέθηκε,
 Κύριε, ἡ ζωή μου
 κι ἡ κραταιὰ Σου δεξιὰ
 πάντα μέ προστατεύει.

- 10 Αὐτοί δέ
 εἰς μάτην ἐζήτησαν τήν ψυχήν μου·
 εἰσελεύσονται εἰς τά κατώτατα τῆς
 γῆς,

Μάταια προσπαθοῦν οἱ ἐχθροί
 νά βλάψουν τή ζωή μου.

Θά κατεβοῦν καί θά θαφτοῦν
 μέσα στῆς γῆς τά βάθη,

- 11 παραδοθήσονται εἰς χεῖρας ῥομφαίας,
 μερίδες ἀλωπέκων ἔσονται.

στά ξίφη θά παραδοθοῦν,
 τσακάλια θά τούς φᾶνε.

- 12 Ὁ δέ βασιλεύς

εὐφρανθήσεται ἐπὶ τῷ Θεῷ·
 ἐπαινεθήσεται πᾶς ὁ ὁμνύων ἐν αὐτῷ,
 ὅτι ἐνεφράγη στόμα λαλούντων ἄδικα.
 Ὁ βασιλιάς θά εὐφραίνεται
 ἀπ' τό Θεό του πάντα,
 κι ὅποιος σ' Αὐτόν μένει πιστός,
 αὐτός θά ἐπαινῆται,
 τά στόματα ὅμως πού λαλοῦν
 τό ἄδικο θά φράξουν!

Καί πάλιν:

- 7 Ἐν τοῖς ὄρθροις ἐμελέτων εἰς σέ
 8 ὅτι ἐγενήθης βοηθός μου
 καί ἐν τῇ σκέπη τῶν πτερύγων Σου
 ἀγαλλιάσομαι.

Κάθε αὐγή τό λόγο σου
 ἀπ' τή Βίβλο μελετοῦσα
 8 γιατί μέ ἐβοήθησες
 στίς δύσκολές μου ὥρες.

- 9 Ἐκολλήθη ἡ ψυχή μου ὀπίσω Σου,
 ἐμοῦ δέ ἀντελάβετο ἡ δεξιὰ Σου.

Ὅπίσω σου προσδέθηκε,
 Κύριε, ἡ ζωή μου
 κι ἡ κραταιὰ σου δεξιὰ
 πάντα μέ προστατεύει.

Δόξα Πατρί καί Υἱῷ
καί Ἁγίῳ Πνεύματι,
καί νῦν καί αἰεὶ
καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀλληλούϊα! Ἀλληλούϊα! Ἀλληλούϊα!

Δόξα σοι, ὁ Θεός! (γ').

Κύριε, ἐλέησον. (γ')

Δόξα Πατρί καί Υἱῷ
καί Ἁγίῳ Πνεύματι,
καί νῦν καί ἀεὶ
καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΨΑΛΜΟΣ ΠΖ' 87

Πρὸς τὸ Θεό τὸ σωτῆρα: κραυγὴ πρωι-
νῆς προσευχῆς ἐξουθενωμένου καὶ ἀπελ-
πισμένου ἀνθρώπου πού κινδυνεύει ἀνά-
μεσα σέ τραγικά δεινά.

- 2 **Κ**ύριε, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου,
ἡμέρας ἐκέκραξα
καὶ ἐν νυκτί ἐναντίον Σου·
Κύριε, Θεέ Σωτῆρα μου,
Σοῦ κράζω μέρα νύχτα.
- 3 εἰσελθέτω ἐνώπιόν Σου
ἡ προσευχή μου,
κλῖνον τὸ οὖς Σου εἰς τὴν δέησίν μου.
Ἄς φτάσῃ ὡς τὸ θρόνο Σου
ἡ φωνή τῆς προσευχῆς μου·
κλῖνε τ' αὐτί Σου Κύριε
κι ἄκου τὴ δέησή μου.
- 4 Ὅτι ἐπλήσθη κακῶν ἡ ψυχὴ μου
καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ ἄδῃ ἤγγισε.
Χόρτασε πόνους ἡ ψυχὴ,
στόν ἄδῃ ἤλθ' ἡ ζωὴ μου.
- 5 Προσελογίσθη
μετὰ τῶν καταβαινόντων εἰς λάκκον,

ἐγενήθη ὡσεὶ ἄνθρωπος ἀβοήθητος
ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος.

Καταριθμῆθηκα μ' αὐτούς
πού θάβουνε στό λάκκο·
ἀνάμεσα στά πτώματα
κι ἐγὼ ἓνας πεταμένος,

- 6 Ὡσεὶ τραυματῖαι καθεύδοντες ἐν τάφῳ,
ὧν οὐκ ἐμνήσθης ἔτι
καί αὐτοὶ ἐκ τῆς χειρός Σου
ἀπώσθησαν.

στούς τραυματίες τούς σορούς
στούς τάφους πού κοιμοῦνται,
πού δέν τούς ἐθυμῆθηκες
οὔτε κι Ἐσύ ἀκόμα,
γιατί τούς παραπέταξε
τό δυνατό Σου χέρι.

- 7 Ἐθεντό με ἐν λάκκῳ κατωτάτῳ,
ἐν σκοτεινοῖς καί ἐν σκιᾷ θανάτου.
Σέ λάκκο μ' ἔβαλαν βαθύ,
μέσα στῆς γῆς τά σπλάγχνα,
μέσ' στά σκοτάδια, στή σκιά
πού ὁ θάνατος ἀπλώνει.

- 8 Ἐπ' ἐμέ ἐπεστηρίχθη ὁ θυμός Σου
καί πάντα τούς μετεωρισμούς Σου
ἐπήγαγες ἐπ' ἐμέ.

Ἐπάνω μου ἐξέσπασε
ὁ φοβερός θυμός Σου,
τά κύματα ὅλα πάνω μου
ἔφερες τῆς ὀργῆς Σου.

Διάψαλμα.

9 Ἐμάκρυνας τούς γνωστούς μου ἀπ' ἐμοῦ,
ἔθεντό με βδέλυγμα ἑαυτοῖς.

Ἐκείνους πού μέ γνώριζαν
ἔδιωξες μακριά μου,
βδέλυγμα μέ θεώρησαν
τά μάτια τά δικά τους.

Παρεδόθην καί οὐκ ἐξεπορευόμην·

10 οἱ ὀφθαλμοί μου ἠσθένησαν
ἀπό πτωχείας·

Τελείως παραδόθηκα,
διέξοδο δέν ἔχω·
τά μάτια μου θολώσανε
ἀπ' τή μεγάλη φτώχεια·
ἐκέκραξα πρὸς Σέ, Κύριε,
ὅλην τήν ἡμέραν,
διεπέτασα πρὸς Σέ τās χεῖράς μου.

Σοῦ ἔκραζα ὅλημερίς,
Θεέ, καί Σέ καλοῦσα,
καί διαρκῶς ἐσήκωνα
τά χέρια μου σέ Σένα.

11 Μή τοῖς νεκροῖς ποιήσεις θαυμάσια;

Ἦ ἰατροί ἀναστήσουσι

καί ἐξομολογήσονται Σοι;

Μήπως θά κάνεις θαύματα
γιά τούς νεκρούς, Θεέ μου;

Ἦ μήπως θά ἀναστηθοῦν
νά Σέ δοξολογήσουν;

12 Μή διηγῆσεταιί τις ἐν τῷ τάφῳ

τό ἔλεός Σου

καί τήν ἀλήθειάν Σου ἐν τῇ ἀπωλείᾳ;

- Μήπως μπορεί ὁ ἄνθρωπος,
ὅταν βρεθῇ στόν τάφο
νά διαλαλή τό ἔλεος
τῆς θείας Σου ἀγάπης;
- 13 **Μή γνωσθήσεται**
ἐν τῷ σκότει τά θαυμάσιά Σου
καί ἡ δικαιοσύνη Σου
ἐν γῆ ἐπιλελησμένη;
Μέσ' στό σκοτάδι νά γνωσθοῦν
τά ἔργα Σου μποροῦνε;
καί ἡ δικαιοσύνη Σου
στῆς λησμονιᾶς τῆ χώρα;
- 14 **Κἀγώ πρὸς Σέ, Κύριε, ἐκέκραξα**
καί τό πρωί ἡ προσευχή μου
προφθάσει Σε.
Παρ' ὅλα αὐτά ἐγώ, Κύριε,
κατέφυγα σέ Σένα
κι ἡ πρωινή μου προσευχή
σπεύδει νά Σέ προφτάση.
- 15 **Ἵνα τί, Κύριε, ἀπωθεῖς τήν ψυχὴν μου**
ἀποστρέφεις τό πρόσωπόν Σου ἀπ' ἐμοῦ;
Γιατί, Θεέ μου, ἀπωθεῖς
μακρὰ Σου τήν ψυχὴ μου
καί ἄλλοῦ γυρνᾶς τό πρόσωπο,
ὅταν ἐγώ Σοῦ κράζω;
- 16 **Πτωχός εἶμι ἐγώ**
καί ἐν κόποις ἐκ νεότητός μου,
ὕψωθεῖς δέ
ἐταπεινώθην καί ἐξηπορήθην.
Φτωχό παιδί Σου εἶμ' ἐγώ

κι από μικρό στους κόπους
κι ως πήγα ν' ανασηκωθῶ
ξανὰ ἴπessa στή φτώχεια.

- 17 Ἐπ' ἐμέ διήλθον αἱ ὀργαί Σου,
οἱ φοβερισμοί Σου ἐξετάραξάν με.

Πέρασε ἀπό πάνω μου
ἡ φοβερή ὀργή Σου,
οἱ πύρινές Σου ἀπειλές
ὄλον μέ συνταράξαν.

- 18 Ἐκύκλωσάν με ὡσεὶ ὕδωρ
ὄλην τήν ἡμέραν
περιέσχον με ἅμα.

Ὡσάν κατακλυσμοῦ νερά
ὄλουθε μέ κυκλώνουν
καί μέ κρατοῦν ὄλημερίς
ἀπό παντοῦ κλεισμένο.

- 19 Ἐμάκρυνας ἀπ' ἐμοῦ φίλον καί πλησίον
καί τούς γνωστούς μου
ἀπό ταλαιπωρίας.

Τούς φίλους καί τούς συγγενεῖς
ἔδιωξες μακριά μου
καί οἱ γνωστοί μου φύγανε
μακρι' ἀπ' τά βάσανά μου.

Καί πάλιν:

- 2 Κύριε, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου,
ἡμέρας ἐκέκραξα
καί ἐν νυκτί ἐναντίον Σου·

Θεέ μου καί Σωτῆρα μου,
Σοῦ κράζω μέρα νύχτα·

- 3 εἰσελθέτω ἐνώπιόν Σου

ἢ προσευχή μου,
 κλῖνον τό οὔς Σου εἰς τήν δέησίν μου.
 ἄς φτάσῃ ὡς τό θρόνο Σου
 ἢ φωνή τῆς προσευχῆς μου,
 κλῖνε τ' αὐτί προσεχτικά
 τό θρήνο μου ν' ἀκούσεις.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΒ' 102

Ἐξομολόγησις εὐγνωμοσύνης.

«Ψυχή μου, εὐλόγα τό Θεό,
 τό ἅγιο Ὄνομά του!»

Ὁ προσευχόμενος στρέφεται τώρα πρός τόν ἴδιο τόν ἑαυτό του, τόν ἐσωτερικό κόσμο του, καί τόν καλεῖ νά ὑμνήσῃ τό Θεό καί νά ἐξομολογηθῇ τήν εὐγνωμοσύνη του.

Εὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τόν Κύριον
 καί πάντα τά ἐντός μου,
 τό ὄνομα τό ἅγιον Αὐτοῦ.

Ψυχή μου, εὐλόγα τό Θεό,
 τόν ἅγιο Θεό σου
 κι ὅλος ὁ ἔσω κόσμος μου,
 τό ἅγιο Ὄνομά Του.

2 **Ε**ὐλόγει, ἡ ψυχή μου, τόν Κύριον
 καί μή ἐπιλανθάνου
 πάσας τάς ἀνταποδόσεις Αὐτοῦ.

Ψυχή μου, εὐλόγα τό Θεό,
 τόν ἅγιο Θεό σου·
 ποτέ σου νά μή λησμονῆς
 ὅσα σοῦ ἔχει δώσει.

3 **Τ**όν εὐἰλατεύοντα

πάσας τὰς ἀνομίας σου,
τόν ἰώμενον πάσας τὰς νόσους σου.

Αὐτός σου ἐσυγχώρησε
τίς ἁμαρτίες ὅλες
εἶν' ὁ γιατρός πού γιάτρεψε
ὅλες σου τίς ἀρρώστιες.

- 4 Τόν λυτρούμενον
ἐκ φθορᾶς τήν ζωήν σου,
τόν στεφανοῦντα σε
ἐν ἐλέει καί οἰκτιρμοῖς.

Αὐτός ἀπό τό θάνατο
γλιτώνει τή ζωή σου,
σέ στεφανώνει πάντοτε
μ' ἔλεος καί ἀγάπη.

- 5 Τόν ἐμπιπλῶντα
ἐν ἀγαθοῖς τήν ἐπιθυμίαν σου,
ἀνακαινισθήσεται ὡς ἀετοῦ
ἡ νεότης σου.

Χορταίνει σου μέ ἀγαθά
κάθε ἐπιθυμία,
τή νιότη σου σάν ἀετοῦ
θά τήν ἀνακαινίση.

- 6 Ποιῶν ἐλεημοσύνας ὁ Κύριος
καί κρῖμα πᾶσι τοῖς ἀδικουμένοις.

Συνέχεια ὁ Κύριος κάνει
ἐλεημοσύνες
καί βγάνει κρίση δίκαιη
γιά τούς ἀδικουμένους.

- 7 Ἐγνώρισε τὰς ὁδοῦς Αὐτοῦ τῷ Μωυσῆ,
τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ τά θελήματα Αὐτοῦ.

Ἐγνώρισε στό Μωυσῆ
τό δρόμο τό δικό Του,
στούς ἀπογόνους τοῦ Ἰσραήλ
τό ἅγιο θέλημά Του.

8 **Οἰκτίρμων καί ἐλεήμων ὁ Κύριος,
μακρόθυμος καί πολυέλεος.**

Οἰκτίρμων, γενναιόδωρος
ὁ Κύριός μας εἶναι,
μακρόθυμος καί σπλαγγνικός,
σκορπίζει καλωσύνη.

9 **Οὐκ εἰς τέλος ὀργισθήσεται
οὐδέ εἰς τόν αἰῶνα μηνιεῖ.**

Δέν εἶναι ἀτελειώτη
κι ἀδιάκοπη ἡ ὀργή Του
καί ὁ θυμός Του σταθερός
καί αἰώνιος δέ μένει.

10 **Οὐ κατά τάς ἀνομίας ἡμῶν
ἐποίησεν ἡμῖν
οὐδέ κατά τάς ἁμαρτίας ἡμῶν
ἀνταπέδωκεν ἡμῖν.**

Γιατί δέν μᾶς ἐφέρθηκε
σ' ἁμαρτωλούς ὡς πρέπει,
οὔτε μᾶς ἐτιμώρησε
ὡς πρέπει στούς ἀνόμους.

11 **Ὅτι κατά τό ὕψος
τοῦ οὐρανοῦ ἀπό τῆς γῆς
ἐκραταίωσε Κύριος τό ἔλεος Αὐτοῦ
ἐπί τούς φοβουμένους Αὐτόν.**

Ὅσο ψηλά ἔναι ὁ οὐρανός
πάνω ἀπό τή γῆ μας,

τόσο κραταίωσε ὁ Θεός
 σέ μᾶς τό ἔλεός Του,
 σ' ὅσους πιστεύουνε σ' Αὐτόν
 καί σ' ὅσους Τόν φοβοῦνται.

- 12 **Καθ' ὅσον ἀπέχουσιν**
ἀνατολαί ἀπό δυσμῶν
ἐμάκρυνεν ἀφ' ἡμῶν
τάς ἀνομίας ἡμῶν.
 Ὅσο ἀπέχουνε μακριά
 Ἀνατολή καί Δύση,
 τόσο τίς ἀμαρτίες μας
 μακριά μας ἔχει διώξει.
- 13 **Καθώς οἰκτείρει πατήρ υἱούς,**
ὠκτείρησε Κύριος
τούς φοβουμένους Αὐτόν.
 Μ' ὅση στοργή σπλαγχνίζεται
 πατέρας τά παιδιά του,
 ἴδια σπλαγχνίζετ' ὁ Θεός
 αὐτούς πού Τόν φοβοῦνται.
- 14 **Ὅτι Αὐτός ἔγνω τό πλάσμα ἡμῶν**
ἐμνήσθη ὅτι χοῦς ἐσμεν.
 Γνωρίζει πώς μᾶς ἔπλασε,
 ὅτ' εἴμαστ' ἀπό χῶμα.
- 15 **Ἄνθρωπος, ὡσεὶ χόρτος αἱ ἡμέραι**
αὐτοῦ, ὡσεὶ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ,
οὕτως ἐξανθήσει.
 Σάν τό χορτάρι τοῦ ἀγροῦ
 εἶν' ἡ ζωή τοῦ ἀνθρώπου,
 σάν τό ἀγριολούλουδο
 ἀνθίζει ἡ ζωή μας.

- 16 Ὅτι πνεῦμα διήλθεν ἐν αὐτῷ
καί οὐχ ὑπάρξει
καί οὐκ ἐπιγνώσεται ἔτι
τόν τόπον αὐτοῦ.
Ἐπέρασε ὁ ἄνεμος,
τό σήκωσε καί ἐχάθη
καί δέ θυμᾶται πιά κανεῖς
τόν τόπο πού βρισκόταν.
- 17 Τό δέ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἀπό τοῦ αἰῶνος
καί ἕως τοῦ αἰῶνος
ἐπί τούς φόβουμένους Αὐτόν.
Μά τοῦ Θεοῦ τό ἔλεος
γι' αὐτούς πού Τόν φοβοῦνται
αἰώνιο, παντοτινό
κι ἀμετακίνητο εἶναι.
Καί ἡ δικαιοσύνη Αὐτοῦ
ἐπί υἱοῖς υἱῶν,
- 18 τοῖς φυλάσσουσι τήν διαθήκην Αὐτοῦ
καί μεμνημένοις τῶν ἐντολῶν Αὐτοῦ
τοῦ ποιῆσαι αὐτάς.
Καί ἡ δικαιοσύνη Του
στούς γιούς καί στά παιδιά τους,
σ' αὐτούς πού παραμένουνε
πιστοί στή Διαθήκη
καί πού θυμοῦνται νά τηροῦν
πιστά τίς ἐντολές Του.
- 19 Κύριος ἐν τῷ οὐρανῷ
ἠτοίμασε τόν θρόνον Αὐτοῦ
καί ἡ βασιλεία Αὐτοῦ
πάντων δεσπόζει.

Ὁ Κύριος στὸν οὐρανὸ
τό θρόνον Του ἔχει στήσει
κι ἡ Βασιλεία Του ἀπ' ἐκεῖ
τὸν κόσμον διαφεντεύει.

- 20 **Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον**
πάντες οἱ Ἄγγελοι Αὐτοῦ,
δυνατοὶ ἰσχύϊ,
ποιοῦντες τὸν λόγον Αὐτοῦ,
τοῦ ἀκοῦσαι τῆς φωνῆς
τῶν λόγων Αὐτοῦ.

Δοξολογεῖτε τὸν Θεὸ
ὅλοι οἱ Ἄγγελοί Του
πού ἐνισχυμένοι, δυνατοί,
τό λόγο Του ἐκτελεῖτε,
παντοῦ γιὰ ν' ἀκουσθῇ ἡ φωνή
τῆς θείας προσταγῆς Του.

- 21 **Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον**
πᾶσαι αἱ δυνάμεις Αὐτοῦ,
λειτουργοὶ Αὐτοῦ
οἱ ποιοῦντες τό θέλημα Αὐτοῦ.

Δοξολογεῖτε τὸν Θεὸ
ὅλες Του οἱ Δυνάμεις,
οἱ Λειτουργοὶ πού ἐκτελοῦν
πιστὰ τό θέλημά Του.

- 22 **Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον**
πάντα τὰ ἔργα Αὐτοῦ.
Ἐν παντί τόπω τῆς δεσποτείας Αὐτοῦ,
εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον.

Δοξολογεῖτε τὸν Θεὸ
ὅλα τὰ κτίσματά Του!

Σ' ὅλη τή δεσποτεία Του
 Αὐτόν δοξολογεῖτε,
 κι ἐσύ, ψυχὴ μου, δόξαζε
 τόν Κύριο καί Θεό Σου!

Καί πάλιν:

Ἐν παντί τόπῳ τῆς δεσποτείας Αὐτοῦ,
 εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τόν Κύριον.

Σ' ὅλη τή δεσποτεία Του
 Αὐτόν δοξολογεῖτε,
 κι ἐσύ, ψυχὴ μου, δόξαζε
 τόν Κύριο καί Θεό Σου!

ΨΑΛΜΟΣ ΡΜΒ' 142

Πρωϊνὴ ἐπείγουσα δέηση
 γιά βοήθεια καί καθοδήγηση.

Βλ. Ψαλμό 62

- 1 **Κ**ύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου,
 ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου
 ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου,
 εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου.

Κύριε, σέ παρακαλῶ,
 δέξου τὴν προσευχή μου,
 Σὺ, τῆς ἀλήθειας ὁ Θεός,
 ἄκου τὴν δέησή μου.

Δικαιοκρίτη Κύριε,
 Ἐσύ ἐπάκουσέ μου!

- 2 **Καί** μή εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν
 μετὰ τοῦ δούλου σου,
 ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου
 πᾶς ζῶν.

Μὴν κάνεις δικαστήριο

νά μέ καταδικάσεις,
 γιατί κανένας ζωντανός
 ἔμπρός Σου δέν εἶν' ἀθώος!

3 Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρός
 τήν ψυχήν μου,
 ἔταπεινώσεν εἰς γῆν τήν ζωήν μου·

Ἐχθροί καταδιώκουνε,
 Θεέ μου, τήν ψυχή μου·
 στό χῶμα καταρρίψανε,
 Κύριε, τή ζωή μου.

ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς
 ὡς νεκρούς αἰῶνος,

4 καί ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμέ τό πνεῦμά μου,
 ἐν ἐμοί ἔταράχθη ἡ καρδιά μου.

Σέ σκοτεινό μέ κάθισαν
 σάν πεθαμένο κόσμο,
 κι ὀλόκληρο τό πνεῦμα μου
 κυρίεψ' ἀκηδία·
 ἡ σύγχυση κι ἡ ταραχή
 γέμισαν τήν καρδιά μου.

5 Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων,
 ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις Σου,
 ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν Σου ἐμελέτων.

ὦ, Κύριε, θυμήθηκα
 τίς παλαιές ἡμέρες,
 μελέτησα μέ προσοχή
 τά θαυμαστά Σου ἔργα·
 τό νόημα τῶν ἔργων Σου
 πῆρα νά μελετήσω!

6 Διεπέτασα πρὸς Σέ τās χειράς μου·

ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρός Σοι.
 Ἐσήκωσα τὰ χέρια μου,
 σέ Σένα, τό Θεό μου
 καί τήν ψυχὴ μου Σοῦφερα,
 σάν διψασμένο χῶμα.

Διάψαλμα.

- 7 Ταχύ εἰσάκουσόν μου, Κύριε,
 ἐξέλιπε τό πνεῦμα μου.
 Σέ ἱκετεύω, Κύριε,
 γρήγορα νά μ' ἀκούσεις,
 γιατί δέν μένει πιά καιρός,
 τό πνεῦμα μου τό χάνω.
 Μή ἀποστρέψης τό πρόσωπόν Σου
 ἀπ' ἐμοῦ,
 καί ὁμοιωθῆσομαι
 τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.
 Τό πρόσωπό Σου ἀπ' ἐμέ
 μήν ἀποστρέψεις ἄλλο,
 μή γίνω ὅμοιος μ' αὐτούς
 πού βάζουνε στό λάκκο.
- 8 Ἄκουστόν ποιήσόν μοι τό πρωί
 τό ἔλεός Σου,
 ὅτι ἐπί Σοί ἤλπισα.
 Τό ἔλεός Σου κάνε με
 ἀπ' τό πρωί νά νοιώσω,
 γιατί Σύ εἶσαι, Κύριε,
 ἡ μόνη μου ἐλπίδα!
 Γνώρισόν μοι, Κύριε,
 ὁδόν ἐν ἣ πορεύσομαι,
 ὅτι πρὸς Σέ ἤρα τήν ψυχὴν μου.

Τό δρόμο δεῖξε μου Ἐσύ
 πού πρέπει νά βαδίσω,
 γιατί ἐγώ ὁδήγησα
 σέ Σένα τήν ψυχή μου.

9 Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε,
 πρὸς Σέ κατέφυγον.

Παρακαλῶ Σε, σῶσε με
 ἀπ' ὅλους τούς ἐχθρούς μου,
 γιατί σέ Σένα, Κύριε,
 καί μόνο καταφεύγω!

10 Δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τό θέλημά Σου,
 ὅτι Σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

Μάθε με Σὺ νά ἐκτελῶ
 σωστά τό θέλημά Σου,
 γιατί Σὺ εἶσαι, Κύριε,
 μοναδικός Θεός μου.

Τό Πνεῦμά Σου τό ἀγαθόν
 ὁδηγήσει με ἐν γῆ εὐθεία.

11 Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου, Κύριε,
 ζήσεις με·

Τό Πνεῦμα σου ἄς μ' ὁδηγῇ
 πάντα στόν ἴσιο δρόμο.

Γιά τ' ὄνομά Σου, Κύριε,
 δός μου ζωή νά ζήσω,

ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου

ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τήν ψυχὴν μου·

12 καί ἐν τῷ ἐλέει Σου

ἐξολοθρεύσεις τούς ἐχθρούς μου

καί ἐπειδὴ ἔσαι δίκαιος

βγάλε με ἀπ' τίς θλίψεις.

Ἀπ' τήν ἀγάπη Σου γιά μέ
 σύντριψε τούς ἐχθρούς μου
 καί ἀπολεῖς πάντας
 τούς θλίβοντας τήν ψυχήν μου,
 ὅτι ἐγώ δοῦλός Σου εἰμι.
 κι ἀφάνισε ὅλους αὐτούς
 πού θλίβουν τήν ψυχή μου·
 κι ἐγώ πιστός καί ταπεινός
 δοῦλος Σου θάμαι πάντα!

Καί πάλιν:

Εἰσάκουσόν μου, Κύριε,
 ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου
 2 καί μή εἰσέλθῃς
 εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου Σου. (δίς)
 Δικαιοκρίτη Κύριε,
 Ἐσύ ἐπάκουσέ μου!
 Μήν κάνεις δικαστήριο
 νά μέ καταδικάσεις.
 Τό Πνεῦμά Σου τό ἀγαθόν
 ὁδηγήσει με ἐν γῆ εὐθεία.
 Τό Πνεῦμα Σου ἄς μ' ὁδηγῇ
 πάντα στόν ἴσιο δρόμο.

Δόξα Πατρί καί Υἱῷ
 καί Ἁγίῳ Πνεύματι,
 καί νῦν καί ἀεί
 καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἄλληλούϊα! Ἄλληλούϊα! Ἄλληλούϊα!
 Δόξα σοι, ὁ Θεός! (γ').

Ἡ ἐλπίς ἡμῶν, Κύριε, δόξα σοι.

ΕΙΡΗΝΙΚΑ

Εν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Υπέρ τῆς ἀνωθεν εἰρήνης
καί τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Υπέρ τῆς εἰρήνης
τοῦ σύμπαντος κόσμου,
εὐσταθείας τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ
Ἐκκλησιῶν
καί τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Υπέρ τοῦ ἀγίου οἴκου τούτου
καί τῶν μετὰ πίστεως, εὐλαβείας
καί φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Υπέρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (...),
τοῦ τιμίου πρεσβυτερίου,
τῆς ἐν Χριστῷ διακονίας,
παντός τοῦ Κλήρου καί τοῦ Λαοῦ,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Υπέρ τῶν ἀρχόντων ἡμῶν
καί τοῦ φιλοχρίστου στρατοῦ,

τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Υπέρ τῆς πόλεως ταύτης,
πάσης πόλεως καὶ χώρας
καὶ τῶν πίστει οἰκούντων ἐν αὐταῖς,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Υπέρ εὐκρασίας ἀέρων,
εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς
καὶ καιρῶν εἰρηνικῶν,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Υπέρ πλεόντων, ὁδοιπορούντων,
νοσούντων, καμνόντων, αἰχμαλώτων
καὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Υπέρ τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς
ἀπό πάσης θλίψεως,
ὀργῆς, κινδύνου καὶ ἀνάγκης,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Αντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον
καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός,
τῇ Σῆ χάριτι.

Κύριε, ἐλέησον.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου,

ὑπερευλογημένης,
 ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου
 καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας,
 μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων
 μνημονεύσαντες,
 ἑαυτούς καὶ ἀλλήλους
 καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν
 Χριστῷ τῷ Θεῷ παραδώμεθα.

Σοί, Κύριε.

Εὐχή Α' τοῦ Ὁρθρου

Πρωϊνὴ εὐχαριστία καὶ δέηση

Εὐχαριστοῦμεν σοι, Κύριε ὁ Θεὸς
 ἡμῶν,

τῷ ἐξαναστήσαντι ἡμᾶς
 ἐκ τῶν κοιτῶν ἡμῶν
 καὶ ἐμβαλόντι εἰς τὸ στόμα ἡμῶν
 λόγον αἰνέσεως
 τοῦ προσκυνεῖν καὶ ἐπικαλεῖσθαι
 τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον·
 καὶ δεόμεθα τοῖς σοῖς οἰκτιρμοῖς,
 οἷς πάντοτε ἐχρήσω
 περὶ τὴν ἡμετέραν ζωὴν.

Καὶ νῦν ἐξαπόστειλον
 τὴν βοήθειάν σου
 ἐπὶ τοὺς ἐστῶτας
 πρό προσώπου τῆς ἁγίας δόξης σου
 καὶ ἀπεκδεχομένους τὸ παρά σου
 πλούσιον ἔλεος·
 καὶ δός αὐτοῖς μετὰ φόβου καὶ ἀγάπης

πάντοτε σοί λατρεύειν,
αἰνεῖν, ὑμνεῖν, προσκυνεῖν
τὴν ἀνεκδιήγητόν σου ἀγαθότητα.

Ὅτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα,
τιμὴ καὶ προσκύνησις,
τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ
καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι
νῦν καὶ ἀεί
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Τό Θεός Κύριος

(Ψαλμός 117, στίχοι 27, 26, 1, 10, 23)

Θεός Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν
εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος
ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Ἐ^αξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ
καὶ ἐπικαλεῖσθε τό Ὄνομα
τό ἅγιον Αὐτοῦ.

Π^βάντα τά ἔθνη ἐκύκλωσάν με,
καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην
αὐτούς.

Π^γαρά Κυρίου ἐγένετο αὕτη
καὶ ἔστι δαυμαστή ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον ἀναστάσιμον**Ἦχος πλ. α΄**

Τόν συνάναρχον Λόγον
 Πατρί καί Πνεύματι,
 τόν ἐκ Παρθένου τεχθέντα
 εἰς σωτηρίαν ἡμῶν,
 ἀνυμνήσωμεν, πιστοί,
 καί προσκυνήσωμεν·
 ὅτι ἠὺδόκησε σαρκί
 ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ
 καί θάνατον ὑπομείναι
 καί ἐγεῖραι τούς τεθνεῶτας
 ἐν τῇ ἐνδόξῳ Ἀναστάσει Αὐτοῦ.

Θεοτοκίον. ὁμοιον.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος·
 χαῖρε τείχος καί σκέπη
 τῶν προστρεχόντων εἰς Σέ·
 χαῖρε ἀχείμαστε λιμήν
 καί ἀπειρόγαμε·
 ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκί
 τόν ποιητήν Σου καί Θεόν
 πρεσβεύουσα μή ἐλλείπης
 ὑπέρ τῶν ἀνυμνούντων
 καί προσκυνούντων τόν Τόκον Σου.

Μικρά Συναπτή

Ἔτι καί ἔτι ἐν εἰρήνῃ,
 τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον

καί διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός,
τῇ σῇ χάριτι.

Κύριε, ἐλέησον.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου,
ὑπερευλογημένης,
ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου
καί ἀειπαρθένου Μαρίας,
μετά πάντων τῶν Ἁγίων
μνημονεύσαντες, ἑαυτούς καί ἀλλήλους
καί πᾶσαν τήν ζωήν ἡμῶν,
Χριστῷ τῷ Θεῷ παραδώμεθα.

Σοί, Κύριε.

Εὐχή Γ' τοῦ Ὁρθρου

Εκ νυκτός ὀρδρίζει

τό πνεῦμα ἡμῶν πρός σέ, ὁ Θεός,
διότι φῶς τά προστάγματά σου.

Δίδαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός,

τήν δικαιοσύνην σου, τάς ἐντολάς σου
καί τά δικαιώματά σου.

Φώτισον τοὺς ὀφθαλμούς

τῶν διανοιῶν ἡμῶν

μήποτε ὑπνώσωμεν ἐν ἁμαρτίαις
εἰς θάνατον.

Ἀπέλασον πάντα ζόφον

ἀπό τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

Χάρισαι ἡμῖν τόν τῆς δικαιοσύνης ἥλιον
καί ἀνεπηρέστον τήν ζωήν ἡμῶν
διαφύλαξον

ἐν τῇ σφραγιῶν τοῦ ἁγίου σου

Πνεύματος.

Κατεύθυνον τά διαβήματα ἡμῶν
εἰς ὁδὸν εἰρήνης.

Δός ἡμῖν τὸν ὄρθρον καὶ τὴν ἡμέραν
ἐν ἀγαλλιᾷσει,
ἵνα σοι τάς ἐωθινὰς ἀναπέμπωμεν εὐχάς,

Ὅτι σὸν τό κράτος
καὶ σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία
καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα
τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ
καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,
νῦν καὶ ἀεὶ
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἄμήν.

Καθίσματα

Μετά τὴν ἀ' στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Σταυρόν τοῦ Κυρίου
ἐγκωμιάσωμεν
τὴν ταφὴν τὴν ἁγίαν ὕμνοις τιμήσωμεν
καὶ τὴν Ἀνάστασιν Αὐτοῦ
ὑπερδοξάσωμεν·
ὅτι συνήγειρε νεκρούς
ἐκ τῶν μνημάτων ὡς Θεός
σκυλεύσας κράτος θανάτου
καὶ ἰσχὺν διαβόλου
καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ φῶς ἀνέτειλε.

Δόξα.

Κύριε, νεκρός προσηγορεύθης
 ὁ νεκρώσας τὸν θάνατον·
 ἐν μνήματι ἐτέθης
 ὁ κενώσας τὰ μνήματα·
 ἄνω στρατιῶται τὸν τάφον ἐφύλαττον,
 κάτω τοὺς ἀπ' αἰῶνος
 νεκρούς ἐξανέστησας
 Παντοδύναμε καὶ ἀκατάληπτε
 Κύριε, δόξα Σοι.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον.

Χαῖρε, ἅγιον ὄρος καὶ θεοβάδιστον!
 Χαῖρε, ἔμψυχε βάτε καὶ ἀκατάφλεκτε·
 Χαῖρε, ἡ μόνη πρὸς Θεόν
 κόσμου γέφυρα,
 ἡ μετάγουσα θνητούς
 πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν.
 Χαῖρε, ἀκήρατε Κόρη,
 ἡ ἀπειράνδρως τεκοῦσα
 τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

**Μετά τὴν 6' στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου
 ἕτερα**

Κύριε,
 μετὰ τὴν τριήμερον Σου Ἀνάστασιν
 καὶ τὴν τῶν Ἀποστόλων προσκύνησιν
 ὁ Πέτρος ἐβόα Σοι·
 Γυναῖκες ἀπετόλμησαν, καὶ γὼ ἐδειλίασα·
 ληστής ἐθεολόγησε,
 καὶ γὼ ἠρνησάμην Σε·
 ἄρα καλέσεις με τοῦ λοιποῦ Μαθητῆν;

ἢ πάλιν δείξεις με ἀλιέα βυθοῦ;
Ἄλλά μετανοοῦντά με δέξαι,
ὁ Θεός καί σῶσόν με.

Δόξα.

Κύριε, ἐν μέσῳ Σε προσήλωσαν
οἱ παράνομοι τῶν καταδίκων
καί λόγῃ τήν πλευράν Σου
ἐξεκέντησαν ὡς Ἐλεῆμον·
ταφήν δέ κατεδέξω,
ὁ λύσας Ἄδου τὰς πύλας
καί ἀνέστης τριήμερος·
ἔδραμον γυναῖκες ἰδεῖν Σε
καί ἀπήγγειλαν
Ἀποστόλοις τήν ἔγερσιν.
Ἵπερυψούμενε Σωτήρ,
Ὅν ὑμνοῦσιν Ἄγγελλοι
εὐλογημένε Κύριε, δόξα Σοι.

Καί νῦν. Θεοδοκίον.

Ἀπειρόγαμε νύμφη, Θεογεννήτρια,
ἡ τῆς Εὐας τήν λύπην χαροποιήσασα
ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοί
καί προσκυνοῦμέν Σε,
ὅτι ἀνήγαγες ἡμᾶς ἐκ τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς·
καί νῦν δυσώπει ἀπαύστως,
πανύμνητε Παναγία
εἰς τό σωθῆναι ἡμᾶς.

Τά ἀναστάσιμα Εὐλογητάρια

Ἦχος πλ. α΄.

Εὐλογητός εἶ, Κύριε,

δίδαξόν με τά δικαιώματά σου.

Τῶν Ἀγγέλων ὁ δῆμος
κατεπλάγη ὀρῶν σε
ἐν νεκροῖς λογισθέντα,
τοῦ θανάτου δέ, σωτήρ,
τήν ἰσχύν καθελόντα
καί σύν ἑαυτῷ τόν Ἄδამ ἐγειράντα
καί ἐξ Ἄδου πάντας ἐλευθερώσαντα.

Εὐλογητός εἶ, Κύριε...

Τί τά μύρα συμπαθῶς τοῖς δάκρυσιν,
ὦ μαθήτριαι, κिरνάτε;
ὁ ἀστράπτων ἐν τῷ τάφῳ ἄγγελος
προσεφδέγγετο ταῖς μυροφόροις·
ἴδετε ὑμεῖς τόν τάφον καί ἤσθητε·
ὁ Σωτήρ γάρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Εὐλογητός εἶ, Κύριε...

Λίαν πρωί μυροφόροι ἔδραμον
πρός τό μνήμά σου θρηνηολογοῦσαι·
ἀλλ' ἐπέστη πρὸς αὐτάς
ὁ ἄγγελος καί εἶπε·
θρήνου ὁ καιρός πέπαυται· μή κλαίετε·
τήν ἀνάστασιν δέ Ἀποστόλοις εἶπατε.

Εὐλογητός εἶ, Κύριε...

Μυροφόροι γυναῖκες
μετά μύρων ἐλθοῦσαι
πρὸς τό μνήμά σου, Σῶτερ,
ἐνηχοῦντο Ἀγγέλου
πρὸς αὐτάς φθεγγομένου·

τί μετά νεκρῶν τόν ζῶντα λογίζεσθε;
ὡς Θεός γάρ ἔξανέστη τοῦ μνήματος.

Δόξα. Τριαδικόν.

Προσκυνοῦμεν Πατέρα
καί τόν τούτου Υἱόν τε
καί τό ἅγιον Πνεῦμα·
τήν Ἁγία Τριάδα ἐν μιᾷ τῇ οὐσίᾳ,
σύν τοῖς Σεραφείμ κράζοντες τό ἅγιος,
ἅγιος, ἅγιος εἶ, Κύριε.

Καί νῦν. Θεοδοκίον.

Ζωοδότην τεκοῦσα
ἐλυτρώσω Παρθένε,
τόν Ἀδάμ ἁμαρτίας
χαρμονήν δέ τῇ Εὐα
ἀντί λύπης παρέσχε·
ῤεύσαντα ζωῆς, ἴδυνε πρός ταύτην δέ
ὁ ἐκ σοῦ σαρκωθείς Θεός καί ἄνθρωπος.

Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα.
Δόξα σοι, ὁ Θεός (γ').

Μικρά Συναπτή

καί

Εὐχή Β' τοῦ Ὁρθρου

«Εὐλογητός εἶ Κύριε, δίδαξόν με τά δικαιώματά Σου»

Εκ νυκτός ὀρδρίζει τό πνεῦμα ἡμῶν
πρός σέ, ὁ Θεός ἡμῶν,
διότι φῶς τά προστάγματά σου
ἐπί τῆς γῆς·
δικαιοσύνην καί ἁγιασμόν ἐπιτελεῖν
ἐν τῷ φόβῳ σου, συνέτισον ἡμᾶς.

Σέ γάρ δοξάζομεν
 τόν ὄντως ὄντα Θεόν ἡμῶν·
 κλῖνον τό οὖς σου καί ἐπάκουσον ἡμῶν·
 καί μνήσθητι, Κύριε,
 τῶν συμπαρόντων
 καί συνευχομένων ἡμῖν
 πάντων κατ' ὄνομα
 καί σῶσον αὐτούς τῇ δυνάμει σου·
 εὐλόγησον τόν λαόν σου
 καί ἀγίασον τήν κληρονομίαν σου·
 εἰρήνην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι,
 ταῖς Ἐκκλησίαις σου, τοῖς Ἱερεῦσι,
 τοῖς ἄρχουσιν ἡμῶν
 καί παντί τῷ λαῷ σου·

Ὅτι ἠυλόγηται καί δεδόξασται
 τό πάντιμον
 καί μεγαλοπρεπές ὄνομά σου
 τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ
 καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,
 νῦν καί ἀεί
 καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἡ Ὑπακοή.

Ἄγγελικῇ ὁράσει τόν νοῦν ἐκθαμβούμεναι
 καί θεϊκῇ ἐγέρσει τήν ψυχὴν φωτιζόμεναι
 αἱ Μυροφόροι τοῖς Ἀποστόλοις
 εὐηγγελίζοντο·
 Ἀναγγεῖλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι,
 τήν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου,
 συνεργοῦντος τοῖς θαύμασι

καί παρέχοντος ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Οἱ ἀναβαθμοί.

Ἀντίφωνον α΄.

Ἐν τῷ θλίβεσθαί με Δαβιτικῶς
ἄδω Σοι, Σωτήρ μου·
ῥῦσαί μου τήν ψυχήν
ἐκ γλώσσης δολίας.

Τοῖς ἐρημικοῖς ζωή μακαρία ἐστί
θεϊκῶ ἔρωτι περουμένοις.

Δόξα. Καί νῦν.

Ἁγίῳ Πνεύματι
περικρατεῖται πάντα τά ὀρατά τε
σύν τοῖς ἀοράτοις
αὐτοκρατές γάρ ὄν
τῆς Τριάδος ἐν ἔστιν ἀψεύστως.

Ἀντίφωνον β΄.

Εἰς τά ὄρη, ψυχή, ἀρδῶμεν
δεῦρο ἐκεῖσε, ὅθεν βοήθεια ἦκει.

Δεξιὰ Σου χεῖρ κἀμέ, Χριστέ, ἱπταμένη
σκαιωρίας πάσης περιφυλαξάτω.

Δόξα. Καί νῦν.

Ἁγίῳ Πνεύματι, θεολογοῦντες φῶμεν·
Σύ εἶ Θεός, ζωή, ἔρωσ, φῶς νοῦς·
Σύ χρηστότης,
Σύ βασιλεύεις εἰς τούς αἰῶνας.

Ἀντίφωνον γ΄.

Ἐπί τοῖς εἰρηκόσι μοι·
εἰς τάς αὐλάς προσβῶμεν Κυρίου·

χαρᾶς πολλῆς πλησθεῖς
εὐχᾶς ἀναπέμπω.

Ἐπί οἶκον Δαβίδ
τά φοβερά τελεσιουργεῖται·
πῦρ γάρ ἐκεῖ φλέγον
ἅπαντα αἰσχρόν νοῦν.

Δόξα. Καί νῦν.

Ἄγίῳ Πνεύματι ζωαρχική ἀξία,
ἐξ οὗ πᾶν ζῶον ἐμψυχοῦται
ὡς ἐν Πατρὶ ἅμα τε καὶ Λόγῳ.

Προκείμενον. Ψαλμός 9.

Ἀνάστηδι, Κύριε ὁ Θεός μου,
ὅτι Σύ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐξομολογήσομαί Σοι, Κύριε,
ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ μου
διηγῆσομαι πάντα τὰ θαυμάσιά Σου.

Ἡ τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Εὐχή Θ' τοῦ Ὁρθρου

Φώτισε τίς ψυχές μας
νά κατανοήσωμε τό λόγο Σου,
νά νικήσωμε τίς σαρκικές ἐπιθυμίες
καί νά Σέ εὐχαριστήσωμε μέ τή ζωή μας.

Λάμψον, Δέσποτα φιλάνθρωπε,
ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν
τό τῆς σῆς θεογνωσίας φῶς ἀκήρατον
καί τοὺς τῆς διανοίας ἡμῶν
ὀφθαλμούς διάνοιξον,

εἰς τὴν τῶν εὐαγγελικῶν σου
κηρυγμάτων κατανόησιν.

Ἐνθες ἡμῖν

καί τόν τῶν μακαρίων σου ἐντολῶν
φόβον,

ἵνα πάσας τάς σαρκικάς ἐπιθυμίας
καταπατήσαντες,

πνευματικὴν πολιτείαν μετέλθωμεν,
πάντα τὰ πρὸς εὐαρέστησιν τὴν σὴν
φρονοῦντες καὶ πράττοντες.

Ὅτι Σὺ εἶ ὁ ἁγιασμός ἡμῶν
καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν
τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ
καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι
νῦν καὶ ἀεὶ
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἄμήν.

Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τόν Κύριον. (ϛ')

Αἰνεσάτω πνοή.

Πᾶσα τόν Κύριον.

Καὶ ὑπέρ τοῦ καταξιοθῆναι ἡμᾶς
τῆς ἀκροάσεως τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου
Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν ἱκετεύσωμεν.

Κύριε ἐλέησον. (γ')

Σοφία. Ὁρθοί.

Ἀκούσωμεν τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου.

*Ε*ἰρήνη πᾶσι.

*Κ*αί τῷ πνεύματί σου.

*Ἐ*κ τοῦ κατὰ *Λουκᾶν*
ἀγίου Εὐαγγελίου τό ἀνάγνωσμα.

*Π*ρόσχωμεν.

ΤΟ ΠΕΜΠΤΟ ΕΩΘΙΝΟ

Λουκᾶ 24,12-35

ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

«ΕΝ ΕΤΕΡΑ ΜΟΡΦΗ»

ΣΕ ΔΥΟ ΜΑΘΗΤΕΣ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

ΚΑΘΩΣ ΠΗΓΑΙΝΟΥΝ ΠΡΟΣ ΕΜΜΑΟΥΣ

ΚΑΙ ΓΝΩΡΙΖΕΤΑΙ ΑΥΤΟΙΣ

«ΕΝ ΤΗ ΚΛΑΣΕΙ ΤΟΥ ΑΡΤΟΥ»

Ὁ ἀναστάς Κύριος τό ἀπόγευμα τῆς πρώτης ἡμέρας ἐμφανίζεται «ἐν ἑτέρᾳ μορφῇ» στούς δύο μαθητές πού πορεύονται πρὸς Ἐμμαούς, τόν *Λουκᾶ* καί τόν *Κλεόπα*. Οἱ δύο *Μαθηταί* συνομιλοῦν συμπορευόμενοι μαζί Του χωρὶς νά Τόν ἀναγνωρίζουν, γιατί «αἱ καρδίαι αὐτῶν ἐκρατοῦντο» γιά νά μή Τόν ἀναγνωρίσουν! Στή συνομιλία αὐτή ὁ Ἰησοῦς τούς ἐξηγεῖ τίς προφητεῖες, πού προσέλεγαν τά πάθη καί τή δόξα τοῦ Χριστοῦ, ὥσπου φτάνουν στό σημεῖο πού οἱ μέν μαθητές πρέπει νά μποῦν στό

χωριό ὁ δέ «ἐν ἑτέρᾳ μορφῇ Κύριος προσεποιεῖτο πορωτέρω πορεύεσθαι». Οἱ δύο μαθητές ὅμως δέ θέλουν νά Τόν ἀποχωριστοῦν, γιατί οἱ καρδιές τους φλογίζονταν καθῶς τούς μιλοῦσε στό δρόμο καί τούς ἐξηγοῦσε τίς Γραφές. Τόν παρακαλοῦν λοιπόν νά μείνη μαζί τους. «Μεῖνον μέθ' ἡμῶν, ἄλλως τε βράδυασε πιά καί ἔκλινε ἡ ἡμέρα!» Τελικά τήν ὥρα τοῦ Δείπνου «γνωρίζεται σ' αὐτούς ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου»! Τήν ὥρα πού κάθισαν νά φᾶνε Τόν ἀναγνώρισαν καθῶς πῆρε ὅπως στό Μυστικό Δεῖπνο καί ἔκοψε τόν ἄρτο. Τότε, μπροστά στό Μυστήριο τῆς «ἀναμνήσεως τοῦ Χριστοῦ», τῆς «Θείας Εὐχαριστίας», ἀνοίγουν τά μάτια τους καί Τόν ἀναγνωρίζουν! Μέ τόν τρόπο αὐτό ἔδειξε ὁ Κύριος στούς μαθητές ὅτι στό Μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας ἔχομε μυστική καί πραγματική παρουσία τοῦ Ἰησοῦ κάτω ἀπό τά εἶδη τοῦ ἄρτου καί τοῦ οἴνου.

12 **Τῷ καιρῷ ἐκεῖνω,**

Τόν καιρό ἐκεῖνο

ὁ Πέτρος ἀναστάς

ἔδραμεν ἐπί τό μνημεῖον

ὁ Πέτρος σηκώθηκε κι ἔτρεξε στό

μνήμα.

καί παρακύψας
 βλέπει τά ὀνόνια κείμενα μόνα
 καί ἀπῆλθε
 πρὸς ἑαυτὸν θαυμάζων τό γεγονός.
 Ὅταν ἔσκυψε, εἶδε τά σάβανα μόνα
 καί ἔφυγε γεμάτος ἀπορία γιά τό
 συμβάν.

13 **Κ**αί ἰδοὺ δύο ἐξ αὐτῶν

ἦσαν πορευόμενοι ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ
 εἰς κώμην ἀπέχουσιν σταδίους
 ἐξήκοντα
 ἀπὸ Ἱερουσαλήμ,
 ἣ ὄνομα Ἐμμαούς.

Τὴν ἴδια μέρα δύο ἀπὸ τοὺς μαθητὲς
 του πήγαιναν σ' ἓνα χωριό πού ἀπέχει
 ἐξήντα στάδια ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ
 καί λέγεται Ἐμμαούς.

14 **Κ**αί αὐτοὶ ὠμίλουν πρὸς ἀλλήλους
 περὶ πάντων τῶν συμβεβηκότων τούτων.

Αὐτοὶ μιλοῦσαν μεταξύ τους γιά ὅλα
 αὐτά πού συνέβησαν.

15 **Κ**αί ἐγένετο ἐν τῷ ὀμιλεῖν αὐτοὺς
 καί συζητεῖν
 καί αὐτός ὁ Ἰησοῦς ἐγγίσας
 συνεπορεύετο αὐτοῖς·

Καθὼς μιλοῦσαν καί συζητοῦσαν,
 τοὺς πλησίασε ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς καί
 βάδιζε μαζί τους.

16 **οἱ** δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἐκρατοῦντο
 τοῦ μή ἐπιγνῶναι Αὐτόν.

Τά μάτια τους ὁμως ἐμποδίζονταν,
ἔτσι πού νά μήν Τόν ἀναγνωρίζουν.

17 **Εἶπε** δέ πρὸς αὐτούς:

Ὁ Ἰησοῦς τούς ρώτησε:

- Τίνες οἱ λόγοι οὗτοι,
οὓς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλους
περιπατοῦντες,
καί ἐστέ σκυθρωποί;

Γιά ποιό ζήτημα μιλάτε μεταξύ σας
τόσο ἐντονα καθὼς περπατᾶτε καί
εἶστε σκυθρωποί;

18 **Ἀποκριθεῖς** δέ ὁ εἷς, ᾧ ὄνομα Κλεόπας,
εἶπε πρὸς αὐτόν:

Ὁ ἕνας, πού τόν ἔλεγαν Κλεόπα,
ἀποκρίθηκε:

- Σὺ μόνος παροικεῖς ἐν Ἱερουσαλήμ
καί οὐκ ἔγνωσ τά γενόμενα ἐν αὐτῇ
ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις;

Ἐσύ μανάχος ζεῖς στήν Ἱερουσαλήμ
καί δέν ἔμαθες τά ὅσα ἔγιναν ἐκεῖ
αὐτές τίς ἡμέρες;

19 **Καί εἶπεν** αὐτοῖς: - Ποῖα;

Κι ἐκεῖνος τούς ρώτησε: Ποῖά;

Οἱ δέ εἶπον αὐτῷ:

Αὐτοί τοῦ εἶπαν:

- Τά περί Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου,
Αὐτά μέ τόν Ἰησοῦ ἀπό τή Ναζαρέτ,
ὅς ἐγένετο ἀνὴρ προφήτης,
δυνατός ἐν ἔργῳ καί λόγῳ

ἐναντίον τοῦ Θεοῦ

καί παντός τοῦ λαοῦ,

πού ἦταν προφήτης δυνατός καί σέ
ἔργα καί σέ λόγια μπροστά στό Θεό
καί σ' ὀλόκληρο τό λαό,

20 ὅπως τε παρέδωκαν Αὐτόν οἱ ἀρχιερεῖς
καί οἱ ἄρχοντες ἡμῶν
εἰς κρίμα θανάτου
καί ἐσταύρωσαν Αὐτόν.

καί πώς Τόν παρέδωσαν οἱ ἀρχιερεῖς
καί οἱ ἄρχοντές μας νά καταδικαστεῖ
σέ θάνατο καί Τόν σταύρωσαν.

21 Ἡμεῖς δέ ἠλπίζομεν

ὅτι αὐτός ἐστίν

ὁ μέλλων λυτροῦσθαι τόν Ἰσραήλ·

Ἔμεῖς ἐλπίζαμε πώς αὐτός εἶναι

Ἐκεῖνος πού ἐμελλε νά ἐλευθερώσει
τό λαό Ἰσραήλ.

ἀλλά γε σὺν πᾶσι τούτοις

τρίτην ταύτην ἡμέραν ἄγει σήμερον

ἀφ' οὗ ταῦτα ἐγένετο.

Ἀντίθετα ὁμως, εἶναι ἡ τρίτη μέρα

σήμερα ἀπό τότε πού ἔγιναν αὐτά, καί

δέ συνέβη τίποτα.

22 Ἀλλά καί γυναϊκές τινες ἐξ ἡμῶν

ἐξέστησαν ἡμᾶς,

Ἐπιπλέον, καί μερικές γυναϊκες ἀπό

τόν κύκλο μας, μᾶς ἀναστάτωσαν,

γενόμεναι ὄρθρῳ ἐπί τό μνημεῖον,

ὅταν πῆγαν πρωί-πρωί στόν τάφο

- 23 **καί μή εὔρουσαι τό σῶμα Αὐτοῦ,
ἤλθον λέγουσαι
καί ὀπτασίαν Ἀγγέλων ἐωρακέναι,
οἱ λέγουσιν Αὐτόν ζῆν.**
καί δέ βρῆκαν τό σῶμα Του, ἤρθαν
καί μᾶς ἔλεγαν ὅτι εἶδαν ὀπτασία
Ἀγγέλων, οἱ ὁποῖοι εἶπαν ὅτι Αὐτός
ζεῖ.
- 24 **Καί ἀπῆλθόν τινες τῶν σὺν ἡμῖν
ἐπί τό μνημεῖον,
καί εὔρον οὕτω
καθώς καί αἱ γυναῖκες εἶπον·
Αὐτόν δέ οὐκ εἶδον.**
Τότε μερικοὶ ἀπό τοὺς δικούς μας
πῆγαν στό μνημα καί διαπίστωσαν τά
ἴδια πού εἶπαν καί οἱ γυναῖκες, Αὐτόν
ὅμως δέν Τόν εἶδαν.
- 25 **Καί Αὐτός εἶπε πρὸς αὐτούς·
Τότε ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε:
- ὦ ἀνόητοι καί βραδεῖς τῇ καρδίᾳ
τοῦ πιστεύειν ἐπί πᾶσιν,
οἷς ἐλάλησαν οἱ Προφῆται.**
Ἀνόητοι, πού ἡ καρδιά σας ἀργεῖ νά
πιστέψει σέ ὅλα ὅσα εἶπαν οἱ
προφῆτες.
- 26 **Οὐχί ταῦτα ἔδει παθεῖν τόν Χριστόν
καί εἰσελθεῖν εἰς τήν δόξαν Αὐτοῦ;
Αὐτά δέν ἔπρεπε νά πάθει ὁ Μεσσίας
γιά νά δοξαστεῖ;**

- 27 **Καί ἀρξάμενος ἀπό Μωσέως**
καί ἀπό πάντων τῶν προφήτῶν
 Καί ἀρχίζοντας ἀπό τά βιβλία τοῦ
 Μωϋσῆ καί ὄλων τῶν προφητῶν,
 διηρμήνευεν αὐτοῖς
 ἐν πάσαις ταῖς Γραφαῖς τά περί Ἐαυτοῦ.
 τούς ἐξήγησε ὅσα ἀναφέρονταν σ' ὅλες
 τίς Γραφές γιά τόν ἑαυτό του.
- 28 **Καί ἤγγισαν εἰς τήν κώμην,**
οὗ ἐπορεύοντο,
καί Αὐτός προσεποιεῖτο
πορρωτέρω πορεύεσθαι.
 Ὅταν πλησίασαν στό χωριό ποῦ
 πήγαιναν, Αὐτός προσποιήθηκε πώς
 πηγαίνει πιό μακριά.
- 29 **Καί παρεβιάσαντο αὐτόν, λέγοντες:**
- Μεῖνον μεθ' ἡμῶν,
ὅτι πρὸς ἐσπέραν ἐστί
καί κέκλικεν ἡ ἡμέρα.
 Ἐκεῖνοι ὅμως τόν πίεζαν καί Τοῦ
 ἔλεγαν: Μεῖνε μαζί μας, γιατί
 πλησίασε βράδυ καί ἔγειρε ἤδη ἡ
 ἡμέρα.
Καί εἰσῆλθε τοῦ μεῖναι σύν αὐτοῖς.
 Μπήκε λοιπόν στό χωριό γιά νά
 μείνει μαζί τους.
- 30 **Καί ἐγένετο**
ἐν τῷ κατακλιθῆναι Αὐτόν μετ' αὐτῶν,
λαβῶν τόν ἄρτον εὐλόγησε

Τὴν ὥρα πού κάθισε μαζί μ' αὐτούς
 γιά φαγητό, πῆρε τό ψωμί καί τό
 εὐλόγησε

καί κλάσας ἐπέδίδου αὐτοῖς.

καί ἀφοῦ τό ἔκοψε σέ κομμάτια,
 ἔδωσε σ' αὐτούς.

- 31 αὐτῶν δέ διηνοιχθήσαν οἱ ὀφθαλμοί
 καί ἐπέγνωσαν Αὐτόν
 καί Αὐτός ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτῶν.

Ἀνοιχτήκαν τότε τά μάτια τους καί
 κατάλαβαν Ποιός εἶναι. Αὐτός ὅμως
 ἔγινε ἄφαντος.

- 32 Καί εἶπον πρὸς ἀλλήλους:

Εἶπαν τότε μεταξύ τους:

Οὐχί ἡ καρδιά ἡμῶν

καιομένη ἦν ἐν ἡμῖν,

ὡς ἐλάλει ἡμῖν ἐν τῇ ὁδῷ

καί ὡς διήνοιγεν ἡμῖν τὰς Γραφάς;

«Ἡ καρδιά μας δέν ἔκαιγε μέσα μας

καθὼς μᾶς μιλοῦσε στό δρόμο καί μᾶς

ἐρμήνευε τίς Γραφές;»

- 33 Καί ἀναστάντες αὐτῇ τῇ ὥρα,

ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ.

Τότε σηκώθηκαν τὴν ἴδια ὥρα καί

γύρισαν στήν Ἱερουσαλήμ.

καί εὗρον συνηθροισμένους τοὺς ἑνδεκα

καί τοὺς σὺν αὐτοῖς, λέγοντας

ὅτι ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως

- 34 καί ὤφθη Σίμωνι.

Ἔκει βρῆκαν συγκεντρωμένους τούς
 ἕνδεκα μαθητές καί ὅσους ἦταν μαζί
 τους, πού ἔλεγαν ὅτι πραγματικά
 ἀναστήθηκε ὁ Κύριος καί
 φανερώθηκε στό Σίμωνα.

35 Καί αὐτοί ἐξηγοῦντο τά ἐν τῇ ὁδῷ
 καί ὡς ἐγνώσθη αὐτοῖς
 ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου.

Καί αὐτοί ἐξηγοῦσαν ὅσα τούς
 συνέβησαν στό δρόμο καί πῶς Τόν
 ἀναγνώρισαν, ὅταν τεμάχιζε τό ψωμί.

Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι!

Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι
 προσκυνήσωμεν ἅγιον Κύριον Ἰησοῦν,
 τόν μόνον ἀναμάρτητον.

Τόν Σταυρόν σου, Χριστέ,
 προσκυνοῦμεν

καί τήν ἁγίαν σου Ἀνάστασιν
 ὑμνοῦμεν καί δοξάζομεν·

σύ γάρ εἶ Θεός ἡμῶν,
 ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν,
 τό ὄνομά σου ὀνομάζομεν.

Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί,
 προσκυνήσωμεν τήν τοῦ Χριστοῦ
 ἁγίαν Ἀνάστασιν·

ἰδοῦ γάρ ἦλθε διά τοῦ Σταυροῦ
 χαρά ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ.

Διά παντός εὐλογοῦντες τόν Κύριον

ὕμνουῦμεν τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ·
 Σταυρόν γάρ ὑπομείνας δι' ἡμᾶς
 θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν.

Ὁ Ν' (50ος) ΨΑΛΜΟΣ

- Ἐ**λέησόν με, ὁ Θεός,
 3 κατά τό μέγα ἔλεός Σου
 καί κατά τό πλήθος τῶν οἰκτιρισμῶν Σου
 ἐξάλειψον τό ἀνόμημά μου.
 Θεέ μου ἐλεήμονα
 ζητῶ τό ἔλεός Σου!
 Ὡς εἶσαι πολυεύσπλαγχτος
 τό κρίμα μου νά σβύσης.
- 4 **Ἐ**πί πλεῖον πλῦνόν με
 ἀπό τῆς ἀνομίας μου
 καί ἀπό τῆς ἁμαρτίας μου
 καθάρισόν με.
 Πλῦνε τὴν ἀνομία μου
 νά ἐξαλειφθῇ τελείως
 κι ἀπό τὴν ἁμαρτία μου
 ὅλη καθάρισέ με.
- 5 **Ὅ**τι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω
 καί ἡ ἁμαρτία μου
 ἐνώπιόν μου ἐστὶ διά παντός.
 Γιατί γνωρίζω το καλὰ
 τό κρίμα ποῦχω κάμει·
 ἐγὼ τὴν ἁμαρτία μου
 μπροστά μου βλέπω πάντα.
- 6 **Σ**οὶ μόνῳ ἤμαρτον
 καί τό πονηρόν ἐνώπιον Σου ἐποίησα,

ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις Σου
καί νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί Σε.

Ἐσέ τόν ἴδιο, Κύριε,
ἀδέτησα, Θεέ μου,
ἐνώπιόν Σου ἔπραξα
τά πονηρά μου ἔργα.

Ἡ κρίση Σου εἶναι δίκαιη
πού ἔβγαλες γιά μένα:

Ἐσύ νικᾷς ὅποιον τολμᾷ
νά δικαστῆ μαζί σου.

7 **Ἰ**δοῦ γάρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην
καί ἐν ἁμαρτίαις
ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου.

Ἐγώ τήν ἀνομία μου
κληρονομιά τήν φέρω
πιάστηκα καί γεννήθην
μέσα στήν ἁμαρτία.

8 **Ἰ**δοῦ γάρ ἀλήθειαν ἠγάπησας,
τά ἄδηλα καί τά κρύφια
τῆς σοφίας Σου ἐδήλωσάς μοι.

Ἐνῶ ἐσύ ἀγάπησες,
Θεέ μου, τήν Ἀλήθεια
καί τά σοφά Σου μυστικά
σέ μένα φανερώνεις.

9 **Ρ**αντιεῖς με ὑσώπω
καί καθαρισθήσομαι,
πλυνεῖς με
καί ὑπέρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Θά μέ ραντίσης μ' ὕσσωπο
καί θά μέ καθαρίσῃς

καί θά μέ πλύνης νά γενῶ
πιό ἄσπρος ἀπ' τό χιόνι!

10 **Α**κουτιεῖς μοι

ἀγαλλίασιν καί εὐφροσύνην,
ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα.

Μήνυμα ἀγαλλίασης
ν' ἀκούσω θά μοῦ στείλῃς,
τά συντριμμένα μου ὅστᾱ
χαρούμενα σκιρτοῦνε.

11 **Α**πόστρεψον τό πρόσωπόν Σου

ἀπό τῶν ἁμαρτιῶν μου
καί πάσας τάς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.

Ἄπό τίς ἁμαρτίες μου
τό πρόσωπό Σου στρέψε,
ὅλες τίς ἀνομίες μου
ἐξάλειψε, Θεέ μου.

12 **Κ**αρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί,

ὁ Θεός,
καί πνεῦμα εὐδές ἐγκαίνισον
ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Καρδιά καινούρια καθαρή
χτίσε στά ἔγκατά μου,
θρόνιασε πνεῦμα ἅγιο
στά βάθη τῆς ψυχῆς μου.

13 **Μ**ή ἀπορρίψῃς με

ἀπό τοῦ προσώπου Σου
καί τό Πνεῦμα Σου τό ἅγιον
μή ἀντανέλῃς ἀπ' ἐμοῦ.

Μή μ' ἀπορρίψῃς μακρῶς
ἀπό τό πρόσωπό Σου,

τό Πνεῦμα Σου τό Ἅγιο
μή μου τό ἀφαιρέσης.

14 **Α**πόδος μοι

τήν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου
καί πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριζόν με.

Ἀπόδοσέ μου τή χαρά

Σωτῆρας μου πώς εἶσαι!

Τό πνεῦμα Σου νά μ' ὀδηγή

δός μου, νά μέ στηρίξη.

15 **Δ**ιδάξω ἀνόμους τάς ὁδούς Σου
καί ἀσεβεῖς ἐπί Σέ ἐπιστρέψουσιν.

Καί ὑπόσχομαι στούς ἄνομους

τούς δρόμους Σου νά δείξω,

νά ἐπιστρέψουν ἀσεβεῖς

σέ Σέ μετανιωμένοι.

16 **Ρ**ῦσαι με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός,
ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου·
ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσα μου
τήν δικαιοσύνην Σου.

Θεέ τῆς σωτηρίας μου

ρῦσαι με ἀπ' τό αἷμα,

νά διαλαλῇ χαρούμενη

ἡ γλῶσσα μου τό λόγο

τῆς σωτηρίας πού Ἐσύ

στόν ἄνθρωπο χαρίζεις.

17 **Κ**ύριε, τά χεῖλη μου ἀνοίξεις
καί τό στόμα μου ἀναγγελεῖ
τήν αἴνεσίν Σου.

Ἄνοιξε Σύ τά χεῖλη μου,

Κύριε καί Θεέ μου,

νά διαλαλή τό στόμα μου
τή δόξα Σου στόν κόσμο.

18 **Ό**τι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν
ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.

Γιατί θά Σοῦ ἐπρόσφερα,
ἄν ἤθελες, θυσίες
μά τά ὀλοκαυτώματα
δέ Σέ εὐχαριστοῦνε.

19 **Θ**υσία τῷ Θεῷ πνεῦμα
συντετριμμένον·
Καρδίαν συντετριμμένην
καί τεταπεινωμένην
ὁ Θεός οὐκ ἐξουθενώσει.

Θυσία θέλει ὁ Θεός,
πνεῦμα συντετριμμένο·
καρδιά πού ταπεινώνεται
δέν τήν ἐξουθενώνει.

20 **Α**γάθυνον, Κύριε,
ἐν τῇ εὐδοκίᾳ Σου τήν Σιών
καί οἰκοδομηθήτω
τά τείχη Ἰερουσαλήμ.

Δέξου νά κάνης τό καλό
γιά τή Σιών, Θεέ μου,
τά γκρεμισμένα τείχη της
νά ξαναυψωθοῦνε.

21 **Τ**ότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης,
ἀναφοράν καί ὀλοκαυτώματα.

Τότε ἀνοίσουσιν
ἐπί τό θυσιαστήριόν Σου μόσχους.

Τότε θά εὐχαριστηθῆς

θυσίες σωτηρίας,
 τότε θά δῆς τίς προσφορές,
 τὰ ὀλοκαυτώματά μας!
 Τότε πού δ' ἀνεβάσωμε
 μοσχάρια στό βωμό Σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς μετανοίας
 ἀνοιξόν μοι πύλας, Ζωοδότα·
 ὀρθρίζει γάρ τό πνεῦμά μου
 πρός ναόν τόν ἅγιόν Σου,
 ναόν φέρον τοῦ σώματος
 ὅλον ἐσπιλωμένον·
 ἀλλ' ὡς οἰκτίρμων κάθαρων
 εὐσπλάγγνω Σου ἐλέει.

Καί νῦν. Θεοδοκίον ὁμοιον.

Τῆς σωτηρίας
 εὐδυνόν μοι τρίβους, Θεοτόκε·
 αἰσχροαῖς γάρ κατερρύπωσα
 τήν ψυχὴν ἀμαρτίαις
 ὡς ῥαθύμως τόν βίον μου
 ὅλον ἐκδαπανήσας·
 ταῖς Σαῖς πρεσβείαις ῥῦσαί με
 πάσης ἀκαθαρσίας.

Ελεῆμον, ἐλέησόν με, ὁ Θεός,
 κατά τό μέγα ἔλεός Σου
 καί κατά τό πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου
 ἐξάλειψον τό ἀνόμημά μου.

Ἦχος πλ. β΄.

Τά πλήθη
 τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν
 ἐννοῶν ὁ τάλας,
 τρέμω τὴν φοβερὰν ἡμέραν τῆς κρίσεως·
 ἀλλὰ θαρρῶν
 εἰς τό ἔλεος τῆς εὐσπλαγχνίας Σου
 ὡς ὁ Δαυΐδ βοῶ Σοι·
 ἐλέησόν με ὁ Θεός,
 κατὰ τό μέγα Σου ἔλεος.

Σῶσον ὁ Θεός

Ἡ ἱκετευτική προσευχή τῆς Ἐκκλησίας συνεχίζεται μέ ἐπιμονή πρὸς τόν ἴδιο στόχο καί διευρύνεται τώρα ἐπικαλούμενη σέ ἐνίσχυση τίς πρεσβείες ὄλων τῶν ἀγίων.

Σῶσον, ὁ Θεός, τόν λαόν σου
 καί εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου·
 ἐπίσκεψαι τόν κόσμον σου
 ἐν ἐλέει καί οἰκτιρμοῖς·
 ὕψωσον κέρας Χριστιανῶν ὀρθοδόξων
 καί κατάπεμψον ἐφ' ἡμᾶς
 τὰ ἐλέη σου τὰ πλούσια·

- πρεσβείαις τῆς παναχράντου
 Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου
 καί ἀειπαρθένου Μαρίας·
- δυνάμει τοῦ τιμίου καί ζωοποιοῦ
 Σταυροῦ·
- προστασίαις τῶν τιμίων
 ἐπουρανίων Δυνάμεων Ἀσωμάτων·

- *ἱεσΐαις τοῦ τιμίου, ἐνδόξου,
προφήτου Προδρόμου
καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου·*
- *τῶν ἁγίων ἐνδόξων πανευφήμων
καὶ πρωτοκορουφαίων Ἀποστόλων·
Πέτρου καὶ Παύλου
καὶ πάντων τῶν ἁγίων Ἀποστόλων·*
- *τῶν ἐν ἁγίοις Πατέρων ἡμῶν
μεγάλων Ἱεραρχῶν
καὶ Οἰκουμενικῶν Διδασκάλων
Βασιλείου τοῦ Μεγάλου,
Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου
καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου·
Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου,
Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος,
πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας,
Νικολάου τοῦ ἐν Μύροις,
Σπυρίδωνος ἐπισκόπου Τριμυθούντος
καὶ Νεκταρίου Πενταπόλεως,
τῶν θαυματουργῶν·*
- *τῶν ἁγίων, ἐνδόξων, μεγάλων
μαρτύρων·
Γεωργίου, τοῦ Τροπαιοφόρου,
Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου
Θεοδώρων, Τήρωνος καὶ Στρατηλάτου
Μηνᾶ τοῦ θαυματουργοῦ·*
- *τῶν ἱερομαρτύρων Χαραλάμπους
καὶ Ἐλευθερίου·*
- *τῶν ἁγίων, ἐνδόξων,
μεγάλων μαρτύρων γυναικῶν·*

Θέκλας, Βαρβάρας, Αναστασίας,
Αϊκατερίνης, Κυριακῆς, Φωτεινῆς,
Μαρίνης, Παρασκευῆς, καί Εἰρήνης·

– τῶν ἁγίων ἐνδόξων

καί καλλινίκων Μαρτύρων·

τῶν ὁσίων καί θεοφόρων Πατέρων
ἡμῶν·

τῶν ἐν ἀσκήσει λαμπάντων·

– τῶν ἁγίων καί δικαίων Θεοπατόρων

Ἰωακείμ καί Ἄννης,

– (τοῦ ἁγίου τοῦ ναοῦ),

– (τοῦ ἁγίου τῆς ἡμέρας)

οὗ τήν μνήμην ἐπιτελοῦμεν

– καί πάντων Σου τῶν ἁγίων,

ἰκετεύομέν σε, μόνε, πολυέλεε Κύριε,

ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν

δεομένων σου

καί ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε, ἐλέησον, Κύριε, ἐλέησον,
Κύριε ἐλέησον.

Εὐχή Ι' τοῦ Ὁρθρου

Ἡ ἰκεσία τῆς Ἐκκλησίας

πού ἀποτελεῖ τήν καρδιά τοῦ Ὁρθρου

κορυφώνεται στήν παρακάτω προσευχή

μετανοίας καί ἐξομολογήσεως

Κύριε, ὁ Θεός ἡμῶν,

ὁ τήν διά μετανοίας ἄφεσιν

τοῖς ἀνθρώποις δωρησάμενος

καί τύπον ἡμῖν ἐπιγνώσεως

ἁμαρτημάτων καὶ ἐξομολογήσεως
τὴν τοῦ προφήτου Δαβὶδ μετάνοιαν
πρὸς συγχώρησιν ὑποδείξας,

Κύριε Θεέ μας,

Ἐσύ ἐχάρισες τὴν ἄφεση

στούς ἀνθρώπους πού μετανοοῦν
καὶ μᾶς ὑπέδειξες

τὴ μετάνοια τοῦ Προφήτου Δαβὶδ,

ὡς ὑπόδειγμα ἀναγνωρίσεως

καὶ ἐξομολογήσεως τῶν ἁμαρτημάτων
γιά τὴ συγχώρηση.

Αὐτός, Δέσποτα,

πολλοῖς ἡμᾶς καὶ μεγάλοις

περιπεπτωκότας πλημμελήμασιν,

ἐλέησον κατὰ τό μέγα σου ἔλεος·

καὶ κατὰ τό πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν

Σου

ἐξάλειψον τὰ ἀνομήματα ἡμῶν.

Ἐσύ, Δέσποτα,

μέ τὴ μεγάλη Σου εὐσπλαγχνία

ἐλέησε κι ἐμᾶς,

πού ἔχομε πέσει σέ πολλά

καὶ μεγάλα ἁμαρτήματα,

καὶ καθὼς εἶναι μεγάλη

ἡ συμπόνοια Σου,

σβῆσε τὰ ἀνομήματά μας.

Ὅτι σοὶ ἡμάρτομεν, Κύριε,

τῷ καὶ τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια

τῆς καρδίας τῶν ἀνθρώπων γινώσκοντι

καὶ μόνῳ ἔχοντι ἐξουσίαν

ἀφιέναι ἁμαρτίας.

*Γιατί σέ Σένα, ἁμαρτήσαμε, Κύριε,
πού πού καί τά κρυφά καί τά φανερά
τῆς καρδιάς τῶν ἀνθρώπων γνωρίζεις
καί εἶσαι ὁ μόνος πού ἔχεις
τὴν ἐξουσία νά συγχωρῆς ἁμαρτίες.*

Κ*αρδίαν δέ καθαράν κτίσας ἐν ἡμῖν
καί πνεύματι ἡγεμονικῶ στηρίξας
ἡμᾶς
καί τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου
γνωρίσας ἡμῖν,
μὴ ἀπορρίψης ἡμᾶς
ἀπὸ τοῦ προσώπου Σου.*

*Χτίσε, Κύριε, μέσα μας καθαρή καρδιά!
Στήριξέ μας μέ τό ἡγεμονικό Σου
Πνεῦμα!*

*Χάρισέ μας τή χαρά
καί τὴν ἀγαλλίαση τῆς σωτηρίας Σου
καί μὴ μᾶς ἀπορρίψης
ἀπὸ τό πρόσωπό Σου.*

Ἄ*λλ' εὐδόκησον,
ὡς ἀγαθός καί φιλάνθρωπος,
μέχρι τῆς ἐσχάτης ἡμῶν ἀναπνοῆς
προσφέρειν Σοι*

*θυσίαν δικαιοσύνης καί ἀναφοράν
ἐν τοῖς ἀγίοις σου θυσιαστηρίοις.*

*Ἄλλά δέξου μας, μέ καλωσύνη,
ὡς ἀγαθός καί φιλάνθρωπος Θεός,
νά Σοῦ προσφέρουμε
εὐχαριστήριες θυσίες καί ἀναφορές*

στά ἅγια θυσιαστήριά Σου
μέχρι τήν τελευταία μας ἀναπνοή.

Ἐλέει καί οἰκτιρμοῖς καί φιλανθρωπία
τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ,
μεθ' οὗ εὐλογητός εἶ,
σύν τῷ παναγίῳ καί ἀγαθῷ
καί ζωοποιῷ Σου Πνεύματι,
νῦν καί ἀεί
καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

{Ολα αὐτά Σοῦ τά ζητοῦμε, Κύριε,
ὄχι γιατί τά δικαιούμαστε,
ἢ μᾶς ἀξίζουν, ἀλλά}
Γιά τό ἔλεος, τή συμπόνοια
καί τή φιλανθρωπία
τοῦ Μονογενοῦς Σου Υἱοῦ!
Μαζί μέ Αὐτόν, Σέ εὐλογοῦμε,
καί τό πανάγιο, τό ἀγαθό
καί ζωοποιό Σου Πνεῦμα,
τήρα καί πάντοτε
καί στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

**Οἱ κανόνες τῆς Ὀκτωήχου
καί τοῦ Τριωδίου**

Κοντάκιον ἀναστάσιμον

Ἦχος πλ. α'. Μιμητής ὑπάρχων.

Πρός τόν Ἄδην Σωτήρ μου
συγκαταβέβηκας

καί τās πύλας συντρίψας
 ὡς παντοδύναμος
 τούς θανόντας ὡς Κτίστης
 συνεξανέστησας
 καί θανάτου τό κέντρον
 Χριστέ συνέτριψας
 καί Ἄδάμ τῆς κατάρας
 ἐρρύσω Φιλάνθρωπε·
 διό πάντες Σοί κράζομεν·
 Σῶσον ἡμᾶς Κύριε.

Οἶκος.

Ἀκούσασαι αἱ Γυναῖκες
 τοῦ Ἀγγέλου τά ῥήματα
 ἀπεβάλλοντο τόν θρῆνον
 προσχαρεῖς γενόμεναι
 καί σύντρομοι τήν Ἀνάστασιν ἔβλεπον·
 καί ἰδού Χριστός προσήγγισεν αὐταῖς
 λέγων τό, Χαίρετε·
 θαρσεῖτε, Ἐγώ τόν κόσμον νενίκηχα
 καί τούς δεσμίους ἐρρυσάμην·
 σπουδάσατε οὖν πρός τούς Μαθητάς
 ἀπαγγέλουσαι αὐτοῖς, ὅτι προάγω ὑμᾶς
 ἐν τῇ πόλει Γαλιλαίᾳ τοῦ κηρύξαι.
 Διό πάντες Σοί κράζομεν·
 Σῶσον ἡμᾶς Κύριε.

Κάθισμα τοῦ Ἀσώτου

Ἦχος α΄. Τόν τάφον Σου, Σωτήρ.

Ἡ μετάνοια καί ἡ προσευχή
 μέ τήν ὁποίαν καταφεύγω στόν Πατέρα μου.

Ἄγκάλας πατρικάς
 διανοῖξαι μοι σπεῦσον·
 Τήν πατρική Σου ἀγκαλιά
 γρήγορα ἀνοιξέ μου,
 ἀσώτως τόν ἐμόν κατηγάλωσα βίον·
 στήν ἀσωτία ἔχασα
 τό βίός πού μοῦχες δώσει.
 εἰς πλοῦτον ἀδαπάνητον
 ἀφορῶν τοῦ ἐλέους Σου,
 Στά πλούτη τοῦ ἀνεξάντλητου
 ἐλέους Σου προσβλέπω
 νῦν πτωχεύουσαν μή ὑπερίδης καρδίαν·
 Σοί γάρ, Κύριε,
 ἐν καταλύξει κραυγάζω·
 καί Σέ παρακαλῶ πολύ
 νά μήν περιφρονήσης
 τή φτωχική μου τήν καρδιά
 πού πέφτει καί Σοῦ δέεται
 βαθειά μετανιωμένη·
 ἡμάρτηκα, σῶσον με.
 Ἄμάρτησα, μά σῶσε με
 Κύριε καί Θεέ μου!

Δόξα. Τό αὐτό.

Καί νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ἀνύμφευτε ἀγνή,
 Θεοτόκε Παρθένε,
 ἡ μόνη τῶν πιστῶν
 προστασία καί σκέπη
 κινδύνων καί θλίψεων

καί δεινῶν περιστάσεων
 πάντας λύτρωσαι
 τοὺς ἐπὶ Σοί τὰς ἐλπίδας,
 Κόρη, ἔχοντας
 καί τὰς ψυχὰς ἡμῶν σῶσον
 ταῖς θείαις πρεσβείαις Σου.

Μετά τήν στί ᾠδή:

Μικρά Συναπτή

Καί Εὐχή στί τοῦ Ὁρθρου

Εὐχαριστοῦμέν σοι,
 Κύριε ὁ Θεός τῶν σωτηρίων ἡμῶν,
 ὅτι πάντα ποιεῖς
 εἰς εὐεργεσίαν τῆς ζωῆς ἡμῶν,
 ἵνα διαπαντός πρός σέ ἀποβλέπωμεν,
 τόν σωτήρα καί εὐεργέτην
 τῶν ἡμετέρων ψυχῶν·
 ὅτι διανέπασας ἡμᾶς
 ἐν τῷ παρελθόντι τῆς νυκτός μέτρῳ
 καί ἐξήγειρας ἡμᾶς ἐκ τῶν κοιτῶν ἡμῶν
 καί ἔστησας εἰς προσκύνησιν
 τοῦ τιμίου ὀνόματός Σου.
 Διό δεόμεθά σου, Κύριε·
 Δός ἡμῖν χάριν καί δύναμιν,
 ἵνα καταξιωθῶμεν ψάλλειν σοι συνετῶς
 καί προσεύχεσθαι ἀδιαλείπτως
 ἐν φόβῳ καί τρόμῳ
 τήν ἑαυτῶν σωτηρίαν κατεργαζόμενοι
 διά τῆς ἀντιλήψεως τοῦ Χριστοῦ Σου.
 Μνήσθητι, Κύριε,
 καί τῶν ἐν νυκτί πρός σέ βοῶντων·

ἐπάκουσον αὐτῶν καὶ ἐλέησον
καὶ σύντριψον ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῶν
τοὺς ἀοράτους καὶ πολεμίους ἐχθρούς.

Σὺ γάρ εἶ ὁ Βασιλεὺς τῆς εἰρήνης
καὶ σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν,
καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν,
τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ
καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
νῦν καὶ ἀεὶ
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Κοντάκιον τοῦ Τριωδίου

Ἦχος γ΄. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἡ μετάνοια καὶ ἡ προσευχὴ
μέ τὴν ὁποῖαν καταφεύγω στὸν Πατέρα μου.

Τῆς πατρῶας δόξης Σου

ἀποσκιρτήσας ἀφρόνως

Χωρὶς μυαλό ἀποσκίρτησα

ἀπὸ τὴν πατρικὴ Σου δόξα

ἐν κακοῖς ἐσκόρπισα

ὄν μοι παρέδωκας πλοῦτον·

τοῦ κάκου διασκόρπισα

πού μουῖχες δώσει πλούτη.

ὄθεν Σοι

τὴν τοῦ Ἄσωτου φωνὴν κραυγάζω·

Γι' αὐτό καὶ σάν τόν Ἄσωτο

κραυγάζω, Κύριέ μου:

ἡμαρτον

ἐνώπιον Σου, Πάτερ οἰκτίρμον·

Πατέρα μου οϊκτίρμονα
 ἀμάρτησα μπροστά Σου·
 δέξαι με μετανοοῦντα καί ποιήσόν με
 ὡς ἓνα τῶν μισθίων Σου.

Μετανοιωμένο δέξου με,
 πάρε με μισθωτό Σου.

Δέξαι με μετανοοῦντα καί ποιήσόν με
 ὡς ἓνα τῶν μισθίων Σου.

Οἶκος τοῦ Τριωδίου
Τήν Ἐδέμ Βηθλεέμ.

Κάλεσμα μετανοίας

Τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν
 καθ' ἐκάστην διδάσκοντος
 δι' οἰκειίας φωνῆς
 τῶν Γραφῶν ἀκουσώμεθα
 περί τοῦ Ἀσώτου καί σώφρονος πάλιν
 καί τούτου πίστει ἐκμιμησώμεθα
 τήν καλήν μετάνοιαν.

Τῷ κατιδόντι πάντα τά κρύφια
 μετά ταπεινῆς καρδίας κράξωμεν·
 ἡμάρτομέν Σοι, Πάτερ οϊκτίρμον,
 καί οὐκ ἐσμέν ἄξιοι ποτέ
 κληθῆναι τέκνα Σου ὡς πρὶν·
 ἀλλ' ὡς φύσει ὑπάρχων φιλάνθρωπος
 Σύ προσδέχου
 καί ποιήσόν με
 ὡς ἓνα τῶν μισθίων Σου.

Καί ποιήσόν με
ὡς ἓνα τῶν μισθίων Σου.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου

Τῆ ΚΗ' (28^η) τοῦ αὐτοῦ μηνός,
μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν
καὶ ὁμολογητοῦ Βασιλείου,
συνασκητοῦ τοῦ Ἁγίου Προκοπίου.

Στίχοι

Ὁ Βασίλειος Χριστὸν ἐν ψυχῇ φέρων,
ψυχὴν σκιαῶς τίθεισι τῆς αὐτοῦ χάριν.
Κρύψαν ὑπὸ χθόνα εἰκόνα ὀγδοάτη
Βασίλειον.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου
Ἱερομάρτυρος Προτερίου,
Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας.

Στίχοι

Ὁ Προτέριος σφάττεται τοῖς καλάμοις,
ὄξυγράφου κάλαμος ὢν κατὰ πλάνης.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου
Μάρτυρος Νέστορος.

Στίχοι

Οὐκ εἶχεν εἶδος, οὐδὲ κάλλος ἐν ξύλῳ,
Νέστωρ ἀπλωθεῖς, τὸ προφητικὸν φάναϊ.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων
Γυναικῶν Κύρας καὶ Μαράνας.

Στίχοι

Καταξιοῦνται Μαράνα τε καὶ Κύρα,

σαρκὸς μαρασμῶ, κυριεύειν τοῦ πόλου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, οἱ Ἅγιοι ἐξ Μάρτυρες,
οἱ ἐξ Αἰγύπτου ξίφει τελειοῦνται.

Στίχοι

Ξίφει θανεῖν ἔγραψαν ἐξ Αἰγυπτίους,
οἱ τοῦ χρόνου γράψαντες
ἄθλους καὶ βίους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι
Νυμφᾶς καὶ Εὐβουλος
ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Στίχοι

Χριστοῦ φυτεία Χρισταπόστολοι δύο,
Χριστῶ σύνεισιν Εὐβουλος Νυμφᾶς ἅμα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, ὁ Ὁσῖος Βάρσος,
Ἐπίσκοπος Δαμασκοῦ, ἐν εἰρήνῃ
τελειοῦται.

Στίχοι

Πανήγυριν ρέοντος ἐκλιπῶν βίου,
σύνεστι Βάρσος Ἀγγέλων πανηγύρει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Μάρτυς
Ἀβίρκιος ξίφει τελειοῦται.

Στίχοι

Χριστοῦ λατρευτῆς
αὐχένα τμηθεὶς ξίφει,
θεῶν λατρευτὰς Ἀβίρκιος αἰσχύνει.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός,
ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Καί τοῦ Τριωδίου

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα,
τῆς τοῦ Ἀσώτου υἱοῦ παραβολῆς
ἐκ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου
μνεῖαν ποιούμεθα.
*Ἄσωτος εἶ τις, ὡς ἐγώ, θαρρῶν ἴδι,
θεοῦ γάρ οἴκτου πᾶσα ἤνοικται θύρα.*

Τῇ ἀφάτῳ φιλανθρωπία Σου,
Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν,
ἐλέησον καί σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Καταβασίαι.

Ἦχος β'. Ὡδή α'.

Τὴν Μωϋσέως ὠδὴν
ἀναλαβοῦσα βόησον, ψυχὴ·
βοηθός καὶ σκεπαστής
ἐγένετο μοι εἰς σωτηρίαν·
οὗτός μου Θεός καὶ δοξάσω Αὐτόν.

Ὡδή γ'.

Στειρωθέντα μου τόν νοῦν
καρποφόρον, ὁ Θεός, ἀνάδειξόν με,
γεωργέ τῶν καλῶν,
φυτουργέ τῶν ἀγαθῶν,
τῇ εὐσπλαγχνίᾳ Σου.

Ὦδὴ δ'.

Τήν ἐκ Παρθένου Σου γέννησιν
 ὁ προφήτης προβλέπων
 ἀνεκήρυττε βοῶν·
 Τήν ἀκοήν Σου ἀκήκοα καί ἐφοβήθην,
 ὅτι ἀπό Θαιμάν καί ἐξ ὄρους ἁγίου
 κατασκίου ἐπεδήμησας, Χριστέ.

Ὦδὴ ε'.

Τῆς νυκτός διελθούσης
 ἤγγικεν ἡ ἡμέρα
 καί τό φῶς τῷ κόσμῳ ἐπέλαμψε·
 διά τοῦτο ὑμνεῖ Σε τάγματα Ἀγγέλων
 καί δοξολογεῖ Σε, Χριστέ ὁ Θεός.

Ὦδὴ στ'.

Βυθῷ ἀμαρτημάτων συνέχομαι, Σωτήρ,
 καί ἐν πελάγει τοῦ βίου βυθίζομαι·
 ἀλλ' ὥσπερ τόν Ἰωνᾶν ἐκ τοῦ θηρός
 κάμει τῶν παθῶν ἀνάγαγε
 καί διάσωσόν με.

Ὦδὴ ζ'.

Τά Χερουβείμ μιμούμενοι Παῖδες
 ἐν τῇ καμίνῳ ἐχώρευον βοῶντες·
 Εὐλογητός εἶ, ὁ Θεός·
 ὅτι ἐν ἀληθείᾳ καί κρίσει
 ἐπήγαγες ταῦτα πάντα
 διά τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν,
 ὁ ὑπερύμνητος καί δεδοξασμένος
 εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ὦδὴ η΄.**Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν****καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.**

Τὸν ἐν τῇ βάτῳ Μωσῆ
 τῆς Παρθένου τό θαῦμα
 ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει προτυπώσαντα ποτέ
 ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε
 καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὴν Θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ Φωτός...**«Ἡ Τιμιωτέρα» εἰς ἤχον β΄****Ὦδὴ θ΄.**

Τῶν γηγενῶν τίς ἤκουσε τοιοῦτον
 ἢ τίς ἐώρακε ποτέ;
 Ὅτι Παρθένος εὐρέθη
 ἐν γαστρὶ ἔχουσα
 καὶ ἀνωδύνως τό Βρέφος ἀποτεκοῦσα
 τοιοῦτόν Σου τό θαῦμα
 καὶ Σέ ἀγνή, Θεοκυῆτορ
 Μαρία, μεγαλύνομεν.

Μικρά Συναπτὴ**καὶ****Εὐχὴ ἰα΄ τοῦ Ὁρθρου**

Ὁ Θεός, ὁ Θεός ἡμῶν,
 ὁ τάς νοεράς καὶ λογικάς
 ὑποστησάμενος δυνάμεις τῷ σῶ θελήματι,
 σοῦ δεόμεθα καὶ σέ ἱκετεύομεν
 πρόσδεξαι καὶ ἡμῶν
 μετὰ τῶν κτισμάτων σου πάντων,
 τὴν κατὰ δύναμιν δοξολογίαν

καί ταῖς πλουσίαις τῆς σῆς ἀγαθότητος
 ἀντάμειψαι δωρεαῖς·
 ὅτι σοί κάμπτει πᾶν γόνυ ἐπουρανίων
 καί ἐπιγείων καί καταχθονίων
 καί πᾶσα πνοή καί κτίσις ὑμνεῖ
 τήν ἀκατάληπτον σου δόξαν·
 μόνος γάρ εἶ Θεός ἀληθινός καί
 πολυέλεος.

Ὅτι σέ αἰνοῦσι
 πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν
 καί σοί τήν δόξαν ἀναπέμπουσι,
 τῷ Πατρὶ καί τῷ Υἱῷ
 καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
 νῦν καί ἀεί
 καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Προαναφώνησις τοῦ Ἐξαποστειλαρίου

Ἄγιος Κύριος ὁ Θεός ἡμῶν. (γ')

Υψοῦτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν
 καί προσκυνεῖτε
 τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ὅτι ἅγιός ἐστι.

Ἐξαποστειλᾶριον ἐωθινόν ε'

Ἡ ζωὴ καί ὁδός Χριστός
 ἐκ νεκρῶν τῷ Κλεόπα
 καί τῷ Λουκᾶ συνώδευσεν,
 οἷσπερ καί ἐπεγνώσθη

εἰς Ἐμμαούς κλών τόν ἄρτον
 ὧν ψυχαί καί καρδίαι
 καιόμεναι ἐτύγχανον,
 ὅτε τούτοις ἐλάλει
 ἐν τῇ ὁδῷ
 καί Γραφαῖς ἠρμήνευεν, ἃ ὑπέστη
 μεθ' ὧν, ἠγέρθη, κράζωμεν,
 ὠφθη τε καί τῷ Πέτρῳ.

Τοῦ Τριωδίου.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἡ ἐξομολόγησις τοῦ μετανοῦντος

Τόν πλοῦτον, ὃν μοι δέδωκας,
 τῆς χάριτος ὁ ἄθλιος
 ἀποδημήσας ἀχρείως
 κακῶς ἠγάλωσα, Σῶτερ·
 ἀσώτως ζήσας δαίμοσι
 δολίως διεσκόρπισα·
 διό με ἐπιστρέφοντα
 ὥσπερ τόν ἄσωτον δέξαι,
 Πάτερ οἰκτίρμον καί σῶσον.

Ἔτερον. Ὅμοιον.

Ἡ ἐξομολόγησις τοῦ μετανοῦντος

Εσκόρπισα τόν πλοῦτόν Σου
 ἐκδαπανήσας, Κύριε,
 καί πονηροῖς δαιμονίοις
 καδυπετάγην ὁ τάλας,
 ἀλλά, Σωτήρ πανεύσπλαγχνε,
 τόν ἄσωτον οἰκτείρησον
 καί ῥυπωθέντα κάθαρσον

τήν πρώτην ἀποδιδούς μοι
στολήν τῆς Σῆς βασιλείας.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ἄγια Μητροπάρθενε,
τό μέγα περιήχημα
τῶν Ἀποστόλων, Μαρτύρων
καί Προφητῶν καί Ὁσίων,
τόν Σόν Υἱόν καί Κύριον
ιλέωσαι τοῖς δούλοις Σου
ἡμῖν, Θεογεννήτρια,
ὅταν καθίσῃ τοῦ κρῖναι
τά κατ' ἀξίαν ἐκάστου.

ΑΙΝΟΙ

ΟΙ ΨΑΛΜΟΙ ΤΩΝ ΑΙΝΩΝ 148-150:

Τό κορύφωμα τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθρου

Ψαλμός ρμη' 148

Πᾶσα πνοή

αἰνεσάτω τόν Κύριον. (Ψαλ. 150,6)

1 Αἰνεῖτε τόν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν,

αἰνεῖτε αὐτόν ἐν τοῖς ὑψίστοις.

Σοί πρέπει ὕμνος τῷ Θεῷ.

Ὑμνεῖτε ἀπ' τούς οὐρανοῦς

οἱ ἄγγελοι τόν Κύριο

ἐσεῖς πού βρίσκεστε ψηλά

στά πιο μέγала ὕψη.

2 **Α**ἰνεῖτε αὐτόν,

πάντες οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ·

αἰνεῖτε αὐτόν,

πᾶσαι αἱ δυνάμεις αὐτοῦ.
 Σοὶ πρέπει ὕμνος τῷ Θεῷ.
 Ὑμνεῖτε Τον οἱ Ἄγγελοι,
 ὅλες οἱ στρατιές Του
 Σέ Σένα, Κύριε, τό Θεό,
 δίκαια πρόπον ὕμνοι.

Στιχηρά

Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου

1

Τοῦ ποιῆσαι ἐν αὐτοῖς κρίμα ἔγγραπτον·
 δόξα αὕτη ἔσται πᾶσι τοῖς ὁσίοις Αὐτοῦ.

Ἀνάστασις ἐκ τοῦ τάφου καί
 Γέννησις ἐκ τῆς Παρθένου
 Σέ ποιούς φανερώονται τα θαύματα

Κύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου
 ὑπό τῶν παρανόμων,
 προῆλθες ἐκ τοῦ μνήματος,
 καθώς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου·
 οὐκ ἔγνωσαν πῶς ἐσαρκώθης
 οἱ ἀσώματοί Σου ἄγγελοι·
 οὐκ ἦσθοντο πότε ἀνέστης
 οἱ φυλάσσοντές Σε στρατιῶται·
 ἀμφοτέρα γάρ ἐσφράγισται
 τοῖς ἐρευνῶσι
 πεφάνερωται δέ τά θαύματα
 τοῖς προσκυνούσιν
 ἐν πίστει τό μυστήριον,
 ὃ ἀνυμνοῦσιν!

Ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίασιν
καί τό μέγα ἔλεος.

2

*Αἰνεῖτε τόν Θεόν ἐν τοῖς ἁγίοις Αὐτοῦ,
αἰνεῖτε Αὐτόν
ἐν στερώματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ.*

Ψαλ 150,1

Κύριε,
τούς μοχλοῦς τούς αἰωνίους συντρίψας
καί δεσμά διαρρήξας,
τοῦ μνήματος ἀνέστης
καταλιπών Σου τά ἐντάφια
εἰς μαρτύριον τῆς ἀληθοῦς
τριημέρου ταφῆς Σου·
καί προῆγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ
ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρούμενος.
Μέγα Σου τό ἔλεος,
ἀκατάληπτε Σωτήρ! Ἐλέησον ἡμᾶς.

3

*Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐπί ταῖς δυναστείαις Αὐτοῦ,
αἰνεῖτε Αὐτόν
κατά τό πλήθος τῆς μεγαλωσύνης Αὐτοῦ.*

Κύριε,
αἱ γυναῖκες ἔδραμον ἐπί τό μνήμα
τοῦ ἰδεῖν Σε τόν Χριστόν
Τόν δι' ἡμᾶς παθόντα
καί προσελθοῦσαι εὔρον ἄγγελον
ἐπί τόν λίθον καθήμενον
τῷ φόβῳ κυλισθέντα
καί πρός αὐτάς ἐβόησε λέγων·

Ἄνεστη ὁ Κύριος
εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς,
ὅτι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν
ὁ σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

4

*Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν ἤχῳ σάλπιγγος,
αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν ψαλτηρίῳ καὶ κιθάρᾳ·*

Κύριε, ὡσπερ ἐξῆλθες
ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου,
οὕτως εἰσῆλθες
καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων
πρὸς τοὺς Μαθητάς Σου,
δεικνύων αὐτοῖς τὰ τοῦ σώματος Πάθη,
ἅπερ καταδέξω Σωτήρ, μακροθυμήσας.
Ὡς ἐκ σπέρματος Δαβὶδ
μώλωπας ὑπήνεγκας,
ὡς Υἱός δέ τοῦ Θεοῦ
κόσμον ἠλευθέρωσας.
Μέγα Σου τό ἔλεος!
Ἀκατάληπτε Σωτήρ!
Ἐλέησον ἡμᾶς.

5

Ἀνατολίου

*Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῶ,
αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν χορδαῖς καὶ ὄργάνῳ·*

Κύριε, ὁ βασιλεύς τῶν αἰώνων
καὶ ποιητής τῶν ἀπάντων,
ὁ δι' ἡμᾶς Σταύρωσιν καὶ Ταφὴν
σαρκί καταδεξάμενος
ἵνα ἡμᾶς τοῦ Ἄδου ἐλευθερώσης πάντας,

Σύ εἶ ὁ Θεός ἡμῶν,
ἐκτός Σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Καί τοῦ Τριωδίου τὰ ἐξῆς
Ἦχος β'.

*Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν τυμπάνῳ καί χορῶ,
αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν χορδαῖς καί ὄργάνῳ.*

Σοῦ ἐξομολογοῦμαι Κύριε τή μετάνοιά μου

Τήν τοῦ Ἀσώτου φωνήν
προσφέρω Σοι, Κύριε·
ἡμαρτον
ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν Σου, Ἄγαθέ·
ἐσκόρπισα τόν πλοῦτον
τῶν χαρισμάτων Σου·
ἀλλά δέξαι με μετανοοῦντα,
Σωτήρ καί σῶσόν με.

Ἦχος δ'.

*Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν κυβάλοις εὐήχοις,
αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν κυβάλοις ἀλαλαγμοῦ.
Πᾶσα πνοή αἰνεσάτω τόν Κύριον.*

Ως ὁ ἄσωτος Υἱός
ἦλθον καγώ, Οἰκτίρμον,
ὁ τόν βίον ὄλον δαπανήσας
ἐν τῇ ἀποδημίᾳ·
ἐσκόρπισα τόν πλοῦτον,
ὄν δέδωκάς μοι, Πάτερ·
δέξαι με μετανοοῦντα, ὁ Θεός
καί ἐλέησόν με.

Ήχος πλ. δ'.

Ανάστηδι, Κύριε, ὁ Θεός μου,
 ὑψωθήτω ἡ χεὶρ σου,
 μή ἐπιλάβῃ τῶν πενήντων σου εἰς τέλος.

Δαπανήσας ἀσώτως
 τῆς πατρικῆς οὐσίας τόν πλοῦτον
 καί καταναλώσας
 ἔρημος γέγονα
 ἐν τῇ χώρᾳ οἰκίησας
 τῶν πονηρῶν πολιτῶν
 καί μηκέτι φέρων
 τό μετά τούτων συνοικέσιον
 ἐπιστρέψας βοῶ Σοι,
 τῷ οἰκτίρμονι Πατρί·
 ἡμαρτον
 εἰς τόν οὐρανόν καί ἐνώπιόν Σου
 καί οὐκ εἰμί ἄξιος κληθῆναι υἱός Σου·
 ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων Σου,
 ὁ Θεός καί ἐλέησόν με.

Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε,
 ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου,
 διηγῆσομαι πάντα τά θαυμάσιά σου.

Δόξα. Ήχος πλ. β'.

Ἡ ἐξομολόγησις ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος.
 Ἡ ἐκφράσις τῆς μετάνοιας ὅλων τῶν ἀνθρώπων.

Μετάφρασις π. Λεοντίου Χατζηκώστα

Πάτερ ἀγαθέ,
 ἐμακρύνθην ἀπό Σοῦ·
 μή ἐγκαταλίπῃς με,
 μηδέ ἀχρεῖον δεΐξης τῆς βασιλείας Σου.

Πατέρα μου, ἀλάργεψα ἀπό Σέ.

Παρακαλῶ Σε, μή μ' ἐγκαταλείπης,
τοῦ οἴκου Σου ἀχρεῖο μή μέ κρίνης.

Ὁ ἐχθρός ὁ παμπόνηρος ἐγύμνωσέ με
καί ἤρέ μου τόν πλοῦτον·

Μέ γύμνωσε ὁ παμπόνηρος ἐχθρός,
μοῦ σύλλησε ἀνηλέητα τόν πλοῦτο.

τῆς ψυχῆς τά χαρίσματα
ἀσώτως διεσκόρπισα·

Ἀσώτεψα τήν προῖκα τῆς ψυχῆς.
ἀναστάς οὖν ἐπιστρέψας
πρός Σέ ἐκβοῶ,

Χωρίς ἀργοποριά λοιπόν θά τρέξω,
στά πόδια Σου νά πέσω καί νά πῶ:
ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων Σου,
ὁ δι' ἐμέ ἐν Σταυρῷ

τάς ἀχράντους Σου χεῖρας ἀπλώσας,

- Δέξου κι ἐμέ

σάν ἓνα μισθωτό Σου,

Σύ π' ἀπλώσες

στό ξύλο τοῦ Σταυροῦ

τίς ἄχραντες παλάμες Σου γιά μένα,
ἵνα τοῦ δεινοῦ θηρός ἀφαρπάξης με
καί τήν πρώτην καταστολήν
ἐπενδύσης με,

ὡς μόνος πολυέλεος.

ἀπ' τό δεινό θεριό νά μ' ἀποσπάσης,

κι ἀπέ στολή τήν πρώτη

νά μέ ντύσης,

ὁ μόνος πολυεύσπλαγχνος Θεός.

Καί νῦν. Θεοδοκίον
Ἦχος β΄

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις,
Θεοτόκε Παρθένε·
διὰ γάρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος
ὁ Ἄδης ἠγμάλωτισται,
ὁ Ἀδάμ ἀνακέκληται,
ἡ κατάρρα νενέκρωται,
ἡ Εὐα ἠλευθέρωται,
ὁ θάνατος τεθανάτωται
καί ἡμεῖς ἐζωοποιήθημεν·
διό ἀνυμνοῦντες βοῶμεν·
Εὐλογητός Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν,
ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία Μεγάλη
«Ὑμνος ἐωθινός.»

Δόξα σοι τῷ δείξαντι τό φῶς.
Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ
καί ἐπί γῆς εἰρήνη,
ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Υμνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε,
προσκυνοῦμέν σε, δοξολογοῦμέν σε,
εὐχαριστοῦμέν σοι,
διὰ τήν μεγάλην σου δόξαν.

Κύριε, Βασιλεῦ, ἐπουράνιε,
Θεέ, Πάτερ παντοκράτορ·
Κύριε Υἱέ μονογενές, Ἰησοῦ Χριστέ
καί Ἅγιον Πνεῦμα.

Κύριε ὁ Θεός, ὁ Ἄμνός τοῦ Θεοῦ,

ὁ Υἱὸς τοῦ Πατρὸς,
ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου,
ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ αἴρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου,
Πρόσδεξαι τὴν δέησιν ἡμῶν.

Ὁ καθήμενος ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς
ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁτι σύ εἶ μόνος ἅγιος,
σύ εἶ μόνος Κύριος,

Ἰησοῦς Χριστός,
εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς. Ἀμήν.

Καθ' ἐκάστην ἡμέραν εὐλογήσω σε
καὶ αἰνέσω τό ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα
καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Καταξιώσον, Κύριε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ,
ἀναμαρτήτους φυλαχθῆναι ἡμᾶς.

Εὐλογητός εἶ, Κύριε,
ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν
καὶ αἰνετὸν καὶ δεδοξασμένον
τό ὄνομά σου
εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Γένοιτο, Κύριε, τό ἔλεός σου ἐφ' ἡμᾶς,
καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ σέ.

Εὐλογητός εἶ, Κύριε,
διδάξόν με τὰ δικαιώματά σου. (γ)

Κύριε, καταφυγὴ ἐγενήθης ἡμῶν
ἐν γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Ἐγὼ εἶπα· Κύριε, ἐλέησόν με·

ἴασαι τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἤμαρτόν σοι.

Κύριε, πρὸς σέ κατέφυγον·
δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τό θέλημά σου,
ὅτι σύ εἶ ὁ Θεός μου.

Ὅτι παρά σοί πηγὴ ζωῆς·
ἐν τῷ φωτί σου ὁψόμεθα φῶς.

Παράτεινον τό ἔλεός σου
τοῖς γινώσκουσί σε.

Ἄγιος ὁ Θεός, ἅγιος Ἰσχυρός,
ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. (γ')

Δόξα.

Καί νῦν.

Ἄγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἄγιος ὁ Θεός.

Ἄγιος ἰσχυρός.

Ἄγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦχος δ'.

Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ γέγονεν.
ἄσωμεν τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου
καί ἀρχηγῷ τῆς ζωῆς ἡμῶν·
καθελῶν γάρ τῷ θανάτῳ τόν θάνατον,
τό νίκος ἔδωκεν ἡμῖν καί τό μέγα ἔλεος.

Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ**ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ****ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΝ****Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΗΧΟΥΜΕΝΩΝ**

Ἱερουργία τοῦ Μυστηρίου
τοῦ λόγου τοῦ Εὐαγγελίου.

Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πατρὸς
καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,
νῦν καὶ ἀεὶ
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἄμήν.

ΤΑ ΕΙΡΗΝΙΚΑ

1

Εν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

2

Υπὲρ τῆς ἄνωθεν εἰρήνης
καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

3

Υπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου,
εὐσταθείας
τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν
καὶ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

4

Υπέρ τοῦ ἁγίου οἴκου τούτου
καί τῶν μετά πίστεως, εὐλαβείας
καί φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

5

Υπέρ τῶν εὐσεβῶν καί ὀρθοδόξων
Χριστιανῶν,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

6

Υπέρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (...),
τοῦ τιμίου πρεσβυτερίου,
τῆς ἐν Χριστῷ διακονίας,
παντός τοῦ Κλήρου καί τοῦ Λαοῦ,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

7

Υπέρ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Ἐθνους,
πάσης Ἀρχῆς καί Ἐξουσίας ἐν αὐτῷ,
τοῦ κατὰ ξηράν, θάλασσαν καί ἀέρα
φιλοχρίστου ἡμῶν στρατοῦ,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

8

Υπέρ τῆς πόλεως ταύτης,

(ἡ Ἐνορίας, ἡ Ἱερᾶς Μονῆς)
πάσης πόλεως καὶ χώρας
καὶ τῶν πίστει οἰκούντων ἐν αὐταῖς,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

9

Υπέρ εὐκρασίας ἀέρων,
εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς
καὶ καιρῶν εἰρηνικῶν,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

10

Υπέρ πλεόντων, [ἱπταμένων],
ὁδοιπορούντων,
νοσοούντων, καμνόντων, αἰχμαλώτων
καὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

11

Υπέρ τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς
ἀπό πάσης θλίψεως,
ὀργῆς, κινδύνου καὶ ἀνάγκης,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

12

Αντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον
καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός,

τῇ Σῆ χάριτι.

Κύριε, ἐλέησον.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου,
ὑπερευλογημένης,
ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου
καί ἀειπαρθένου Μαρίας,

Υπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς
μετά πάντων τῶν Ἁγίων
μνημονεύσαντες,
ἑαυτούς καί ἀλλήλους
καί πᾶσαν τήν ζωὴν ἡμῶν
Χριστῷ, τῷ Θεῷ παραδώμεθα.

Σοί, Κύριε.

Κύριε, ὁ Θεός ἡμῶν,
Οὐ τό κράτος ἀνείκαστον
καί ἡ δόξα ἀκατάληπτος,
Οὐ τό ἔλεος ἀμέτρητον
καί ἡ φιλανθρωπία ἄφατος,
Αὐτός, Δέσποτα,
κατά τήν εὐσπλαγχνίαν Σου
ἐπίβλεψον ἐφ' ἡμᾶς
καί ἐπί τόν ἅγιον οἶκον τοῦτον
καί ποιήσον μεθ' ἡμῶν
καί τῶν συνευχομένων ἡμῖν
πλούσια τά ἐλέη Σου
καί τούς οἰκτιρισμούς Σου,

Ὅτι πρέπει Σοι
πᾶσα δόξα, τιμὴ καί προσκύνησις,

τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ
καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι
νῦν καὶ αἰεὶ
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Ἀντίφωνον Α΄. Ψαλμός 44.

Ἐξηρεύξατο ἡ καρδία μου λόγον ἀγαθόν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου ...

Ἡ γλῶσσά μου κάλαμος
γραμματέως ὀξυγράφου.

Ἐξεχύθη χάρις ἐν χεῖλεσί Σου.

Διὰ τοῦτο εὐλόγησέ σε ὁ Θεός εἰς τὸν αἰῶνα.

Δόξα. Καὶ νῦν.

ΠΡΩΤΗ ΜΙΚΡΑ ΣΥΝΑΠΤΗ

Ἔτι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον
καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός,
τῇ Σῆ χάριτι.

Κύριε, ἐλέησον.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου,
ὑπερευλογημένης,
ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου
καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας,

Υπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς

μετά πάντων τῶν Ἁγίων
 μνημονεύσαντες,
 ἑαυτούς καί ἀλλήλους
 καί πᾶσαν τήν ζωήν ἡμῶν
 Χριστῷ, τῷ Θεῷ παραδώμεθα.

Σοί, Κύριε.

Κύριε, ὁ Θεός ἡμῶν,
 σῶσον τόν λαόν Σου
 καί εὐλόγησον τήν κληρονομίαν Σου,
 τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας Σου
 φύλαξον,
 ἀγίασον τούς ἀγαπῶντας
 τήν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου Σου,
 Σύ αὐτούς ἀντιδόξασον
 τῇ θεικῇ Σου δυνάμει
 καί μή ἐγκαταλίπῃς ἡμᾶς,
 τούς ἐλπίζοντας ἐπί Σέ,

Ὅτι Σόν τό κράτος
 καί Σοῦ ἐστίν ἡ Βασιλεία
 καί ἡ δύναμις καί ἡ δόξα
 τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ
 καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,
 νῦν καί ἀεί
 καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Ἀντίφωνον Β'.

Περίζωσαι τήν ρομφαίαν Σου
 ἐπί τόν μηρόν Σου Δυνατέ.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ,
ὁ ἐν ἀγκάλαις
τοῦ Δικαίου Συμεῶν βασταχθεῖς,
ψάλλοντάς Σοι, Ἀλληλούϊα.

Καί ἔντεινε καί κατευοδοῦ καί βασιλευε.

5

Τά βέλη σου ἠκονημένα, Δυνατέ
λαοί ὑποκάτω Σου πεσοῦνται.

Ράβδος εὐθύτητος, ἡ ράβδος τῆς βασιλείας Σου

7β

Δόξα. Καί νῦν.

Ο Μονογενῆς Υἱός καί Λόγος τοῦ
Θεοῦ
ἀθάνατος ὑπάρχων
καί καταδεξάμενος
διά τήν ἡμετέραν σωτηρίαν
σαρκωθῆναι
ἐκ τῆς ἁγίας Θεοτόκου
καί ἀειπαρθένου Μαρίας
ἀτρέπτως ἐνανθρωπήσας,
σταυρωθεῖς τε, Χριστέ, ὁ Θεός,
θανάτῳ θάνατον πατήσας,
Εἷς ὢν τῆς Ἁγίας Τριάδος
συνδοξαζόμενος τῷ Πατρὶ
καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
σῶσον ἡμᾶς.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΙΚΡΑ ΣΥΝΑΠΤΗ

Ἔτι καί ἔτι
ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Αντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον
καί διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός,
τῇ Σῆ χάριτι.

Κύριε, ἐλέησον.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου,
ὑπερευλογημένης,
ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου
καί ἀειπαρθένου Μαρίας,

Υπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς
μετά πάντων τῶν Ἁγίων
μνημονεύσαντες
ἐαυτούς καί ἀλλήλους
καί πᾶσαν τήν ζωὴν ἡμῶν
Χριστῷ, τῷ Θεῷ παραδώμεθα.

Σοί, Κύριε.

Οτάς κοινάς ταύτας
καί συμφώνους ἡμῖν
χαρισάμενος προσευχάς,
ὁ καί δυσί καί τρισί
συμφωνοῦσιν ἐπὶ τῷ ὀνοματί Σου
τάς αἰτήσεις παρέχειν ἐπαγγειλάμενος,
Αὐτός καί νῦν
τῶν δούλων Σου τά αἰτήματα
πρός τό συμφέρον πλήρωσον
χορηγῶν ἡμῖν ἐν τῷ παρόντι αἰῶνι
τήν ἐπίγνωσιν τῆς Σῆς ἀληθείας
καί ἐν τῷ μέλλοντι
ζωὴν αἰώνιον χαριζόμενος,

Ὅτι ἀγαθός καί φιλόανθρωπος Θεός
 ὑπάρχεις
 καί σοί τήν δόξαν ἀναπέμπομεν,
 τῷ Πατρὶ καί τῷ Υἱῷ
 καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
 νῦν καί ἀεί
 καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Ἀντίφωνον Γ΄.

Τό ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον

Ἦχος πλ. α΄

Τόν συνάναρχον Λόγον
 Πατρὶ καί Πνεύματι,
 τόν ἐκ Παρθένου τεχθέντα
 εἰς σωτηρίαν ἡμῶν,
 ἀνυμνήσωμεν, πιστοί,
 καί προσκυνήσωμεν·
 ὅτι ἠυδόκησε σαρκί
 ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ
 καί θάνατον ὑπομείναι
 καί ἐγειραί τούς τεθνεῶτας
 ἐν τῇ ἐνδόξῳ Ἀναστάσει Αὐτοῦ.

Εὐχή τῆς Εἰσόδου

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἄς παρακαλέσωμε τόν Κύριον!

Κύριε, ἐλέησον.

Κύριε, δέξου τήν παράκλησή μας
καί ικανοποίησε τό αίτημά μας!

Δέσποτα Κύριε, ὁ Θεός ἡμῶν,
ὁ καταστήσας ἐν οὐρανοῖς τάγματα
καί στρατιάς Ἀγγέλων καί Ἀρχαγγέλων
εἰς λειτουργίαν τῆς Σῆς δόξης,

Δέσποτα Κύριε Θεέ μας, πού ἔχεις
ἐγκαταστήσει στούς οὐρανούς τάξεις
καί στρατείες Ἀγγέλων καί
Ἀρχαγγέλων, γιά νά ὑπηρετοῦν μέ
εὐλάβεια τή δόξα Σου,

ποίησον σύν τῇ εἰσόδῳ ἡμῶν
εἴσοδον ἁγίων ἀγγέλων γενέσθαι
συλλειτουργούντων ἡμῖν
καί συνδοξολογούντων
τήν Σῆν ἀγαθότητα,

κάνε καί τώρα, καθώς μπαίνομε
μέσα στόν ἅγιο Ναό Σου, γιά νά
λατρέψωμε τή δόξα Σου, νά μποῦν
μαζί μας ἅγιοι Ἄγγελοι πού θά
συλλειτουργήσουν μαζί μας καί θά
δοξολογήσωμε μαζύ τήν ἀγαθότητά
Σου.

Ὅτι πρέπει Σοι
πᾶσα δόξα, τιμή καί προσκύνησις,
τῷ Πατρὶ καί τῷ Υἱῷ
καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι
νῦν καί ἀεί
καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Γιατί Ἐσένα πρέπει ὅλοι νά
δοξάζωμε, νά τιμοῦμε καί νά
προσκυνοῦμε: τόν Πατέρα, τόν Υἱό
καί τό Πνεῦμα τό Ἅγιο τώρα καί
πάντοτε καί στούς ἀτέλειωτους
αἰῶνες.

Ἄμην.

Εὐλογημένη ἡ εἴσοδος τῶν Ἁγίων Σου
πάντοτε, νῦν καί ἀεί
καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἄμην.

Εἰσοδικόν. (Ψ. 97,2)

Δεῦτε προσκυνήσωμεν...

Σῶσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ,
ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν
ψάλλοντάς Σοι, Ἀλληλούϊα.

Ἀπολυτίκια

Τό ἀναστάσιμον πάλιν

Τόν συνάναρχον Λόγον...

Καί τά ἀπολυτίκια τοῦ ναοῦ...

Κοντάκιον τοῦ Τριωδίου

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἡ μετάνοια καί ἡ προσευχή
μέ τήν ὁποίαν καταφεύγω στόν Πατέρα μου.

Τῆς πατρῶας δόξης Σου

ἀποσκιρτήσας ἀφρόνως

Χωρίς μυαλό ἀποσκίρτησα
ἀπό τήν πατρική Σου δόξα

ἐν κακοῖς ἐσκόρπισα

ὄν μοι παρέδωκας πλοῦτον·

τοῦ κάκου διασκόρπισα
πού μουῖχες δώσει πλούτη.

ἴθιεν Σοι

τήν τοῦ Ἄσώτου φωνήν κραυγάζω·

Γι' αὐτό καί σάν τόν Ἄσωτο
κραυγάζω, Κύριέ μου:

ἥμαρτον

ἐνώπιον Σου, Πάτερ οἰκτίρμον·

Πατέρα μου οἰκτίρμονα
ἀμάρτησα μπροστά Σου·

δέξαι με μετανοοῦντα καί ποιήσόν με

ὡς ἓνα τῶν μισθίων Σου.

Μετανοιωμένο δέξου με,
πάρε με μισθωτό Σου.

Ο ΤΡΙΣΑΓΙΟΣ ΥΜΝΟΣ

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Ὁ Θεός, ὁ Ἅγιος,

ὁ ἐν Ἁγίοις ἀναπαυόμενος,

ὁ τρισαγίῳ φωνῇ

ὑπό τῶν Σεραφεῖμ ἀνυμνούμενος

καί ὑπό τῶν Χερουβεῖμ δοξολογούμενος

καί ὑπό πάσης ἐπουρανίου δυνάμεως

προσκυνούμενος·
 ὁ ἐκ τοῦ μή ὄντος
 εἰς τό εἶναι παραγαγών τά σύμπαντα·
 ὁ κτίσας τόν ἄνθρωπον
 κατ' εἰκόνα Σήν καί ὁμοίωσιν
 καί παντί Σου χαρίσματος
 κατακοσμήσας·
 ὁ διδούς αἰτοῦντι σοφίαν καί σύνεσιν
 καί μή παρορῶν ἁμαρτάνοντα,
 ἀλλά θέμενος ἐπί σωτηρία μετάνοιαν·
 ὁ καταξιώσας ἡμᾶς,
 τοὺς ταπεινοὺς καί ἀναξίους δούλους Σου
 καί ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ
 στῆναι κατενώπιον τῆς δόξης
 τοῦ ἁγίου Σου θυσιαστηρίου
 καί τήν ὀφειλομένην Σοι προσκύνησιν
 καί δοξολογίαν προσάγειν·
Αὐτός, Δέσποτα,
 πρόσδεξαι καί ἐκ στόματος ἡμῶν
 τῶν ἁμαρτωλῶν
 τόν τρισάγιον ὕμνον
 καί ἐπίσκεψαι ἡμᾶς ἐν τῇ χρηστότητί Σου.
 Συγχώρησον ἡμῖν πᾶν πλημμέλημα,
 ἐκούσιόν τε καί ἀκούσιον·
 ἁγίασον ἡμῶν τάς ψυχάς καί τά σώματα
 καί δός ἡμῖν ἐν ὁσιότητι λατρεύειν Σοι
 πάσας τάς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν,
 πρεσβείαις τῆς Ἁγίας Θεοτόκου
 καί πάντων τῶν Ἁγίων,
 τῶν ἀπ' αἰῶνός Σοι εὐαρεστησάντων,

Ὅτι ἅγιος εἶ ὁ Θεός ἡμῶν
καί Σοί τήν δόξαν ἀναπέμπομεν,
τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ
καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
νῦν καὶ ἀεί
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Ἄγιος ὁ Θεός, ἅγιος ἰσχυρός,
ἅγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. ...

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος
ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Θεός, Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν!

Εὐλογημένος εἶ,
ὁ ἐπὶ θρόνου δόξης τῆς βασιλείας Σου,
ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβεὶμ,
πάντοτε νῦν καὶ ἀεί
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν.

Δύναμις.

Ἄγιος ὁ Θεός, ἅγιος ἰσχυρός,
ἅγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ**Α΄ Κορινθίους 6,12-20.****ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ****ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗ
ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΠΕΡΙΚΟΠΗΣ****ΟΙ ΔΥΟ ΔΡΟΜΟΙ ΚΑΙ ΤΡΟΠΟΙ ΖΩΗΣ
ΠΟΥ ΑΝΟΙΓΟΝΤΑΙ
ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΑΝΘΡΩΠΟ****ΤΟ ΨΑΛΤΗΡΙ
ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ
ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ****Ο ΛΟΓΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΜΑΣ
ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ
ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ**

Τό απόσπασμα αυτό τῆς Α΄ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς δείχνει καθαρά τὴν ἀντίθεση: Ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ἡ νέα ζωὴ τῆς Ἀληθείας καὶ τοῦ ἁγιασμοῦ πού ἐγκαινίασε πάνω στή γῆ ὁ Χριστός καὶ ἔζησαν καὶ ἐκήρυξαν οἱ Ἀπόστολοι σ' ὅλο τὸν κόσμο. Αὕτῃ ἡ νέα ζωὴ τοῦ ἁγιασμοῦ βασίζεται στὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου, ὅτι ὁ Θεὸς ἔστειλε τὸ Γιό Του νά γίνῃ ἄνθρωπος, Νέος Ἀδάμ, καὶ νά ἀνακαινίσῃ τοὺς ἀνθρώπους καὶ νά τοὺς ἀνακαλέσῃ κοντὰ στό Θεό. Νά τοὺς ἐνώσῃ στόν Ἐαυτό Του, γιά νά τοὺς θεραπεύσῃ, νά τοὺς καθαρίσῃ, νά τοὺς

ἀγίαση, καί νά τούς προσαγάγη στόν Πατέρα Του στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Αὐτή ὅμως ἡ νέα ζωή πού ἔφερε στόν κόσμον ὁ Χριστός, ἦλθε σέ ἀντίθεση καί σύγκρουση μέ τήν συνήθεια τῶν ἀνθρώπων, μέ τόν ἀνήθικο τρόπο πού ζοῦσαν, τόν ὑλικό καί αἰσθησιακό τόν τρόπο πού δέν γνωρίζει τίποτε ἄλλο, μόνο τήν ὕλη καί τίς ἡδονές, τήν κοσμική δύναμη καί τή δόξα· πού βασίζεται σέ ὅτι θέλει καί κόβει ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου.

Τό θεμέλιο τῆς ἡθικῆς ζωῆς τῶν Χριστιανῶν εἶναι ἡ θεολογική ἀλήθεια τῆς πίστεως, ὅτι ὁ ἀνθρωπος πού πιστεύει στόν Χριστό καί βαπτίζεται, γίνεται μέλος τοῦ Σώματός Του, καθαρίζεται καί ἀγιάζεται ὡς ναός Θεοῦ. Ἄρα δέν μπορεῖ νά βεβηλώσῃ αὐτή τήν καθαρότητα πού τοῦ χάρισε ὁ Χριστός λούζοντάς τον μέ τό Αἷμα Του καί νά κάνῃ τό σῶμα του ὄργανο ἀμαρτίας. Γι' αὐτό ὀφείλει καί ἡ ζωή του νά εἶναι καθαρή καί ἁγία. Σ' αὐτό διαφέρουν βασικά οἱ Χριστιανοί ἀπό τούς ἄλλους ἀνθρώπους τοῦ κόσμου καί τούς εἰδωλολάτρες. Ἡ συνείδησή τους καί ἡ πίστη τους εἶναι, ὅτι ὁ Χριστός τούς ἐξαγόρασε καί τούς ἐλευθέρωσε μέ τό Αἷμα Του ἀπό τό θάνατο (τό διάβολο καί τόν κόσμον), γιά νά ζήσουν ἀπό τώρα ὡς

παιδιά του Θεού μέσα στον οἶκο τῆς Ἐκκλησίας, πού εἶναι προθάλαμος τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἐφυγαν ἀπό τή ζωή τῆς ἀσωτείας πού χαρακτηρίζει τήν εἰδωλολατρεία καί τούς κοσμικούς ἀνθρώπους καί ταυτίζεται μέ τήν ἀνηθικότητα καί τήν κραιπάλη.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐλεύθερος νά ἀκολουθήσῃ τήν φυσική ζωή πού ἀκολουθεῖ ὁλος ὁ κόσμος τῶν ὑλικῶν ἀπολαύσεων καί τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν. Ὁ προορισμός ὅμως πού ἔχει ὀρίσει ὁ Θεός γιά αὐτόν εἶναι νά ἐπιτύχῃ τόν ἀγιασμό του μέ τή θεία Χάρη καί ἔτσι νά συντελέσῃ στήν εὐχαριστία καί τή δόξα τοῦ Θεοῦ. «Πνεύματι περιπατεῖτε καί ἐπιθυμίαν σαρκός οὐ μή τελέσητε». (Γαλ. 5,16.)

Στίχος 15. Ἡ ἐννοια τοῦ χρέους τοῦ ἀγιασμοῦ: Ἐκεῖνος εἶναι Ἅγιος καί Καθαρός καί τέτοιους μᾶς θέλει κι ἐμᾶς, τά παιδιά Του.

Στίχος 20. Ἡ λογική λατρεία μας πρὸς τόν Θεό ἢ θυσία μας.

Προκείμενον.

Ἦχος πλ. β'. Ψαλμός 32.

Γένοιτο, Κύριε, τό ἔλεός Σου ἐφ' ἡμᾶς.

Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ.

Πρός Κορινθίους Α' ἐπιστολῆς Παύλου
τό ἀνάγνωσμα

Ἀδελφοί,

Ἀδελφοί, μερικοί μεταξύ σας λένε:

12 πάντα μοι ἕξεστιν,

ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει·

«ὅλα μοῦ ἐπιτρέπονται». Σωστά· δέν

εἶναι ὅμως ὅλα πρὸς τό συμφέρον·

πάντα μοι ἕξεστιν,

ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι

ὑπό τινος.

ὅλα μοῦ ἐπιτρέπονται, ἐγὼ ὅμως δέ

θά ἀφήσω τίποτα νά μέ κυριέψη.

13 Τά βρώματα τῆ κοιλίας

καί ἡ κοιλία τῆς βρώμασιν·

ὁ δέ Θεός

καί ταύτην καί ταῦτα καταργήσει.

Λένε ἐπίσης· «Οἱ τροφές

προορίζονται γιά τήν κοιλία καί ἡ

κοιλία εἶναι καμωμένη γιά τίς

τροφές»· ὁ Θεός ὅμως κι αὐτήν θά

ἀχρηστέψη καί αὐτά.

Τό δέ σῶμα οὐ τῆ πορνεία,

ἀλλά τῷ Κυρίῳ,

καί ὁ Κύριος τῷ σῶματι·

Τό σῶμα δέν ἔγινε γιά νά πορνεύωμε,

ἀλλά γιά νά δοξάζωμε τόν Κύριο καί

ὁ Κύριος θά δοξάσῃ τό σῶμα·

14 ὁ δέ Θεός καί τόν Κύριον ἤγειρε

καί ἡμᾶς ἐξεγερεῖ

διά τῆς δυνάμεως Αὐτοῦ.

καί ὁ Θεός πού ἀνέστησε τόν Κύριο
μέ τή δύναμή Του θά ἀναστήσῃ κι
ἐμᾶς.

- 15 Οὐκ οἶδατε ὅτι τά σώματα ὑμῶν
μέλη Χριστοῦ ἐστίν;

Δέν ξέρετε ὅτι τά σώματά σας εἶναι
μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ;

Ἄρας οὖν τά μέλη τοῦ Χριστοῦ
ποιήσω πόρνης μέλη; Μή γένοιτο!

Μπορῶ λοιπόν νά πάρω κάτι πού
εἶναι μέλος τοῦ σώματος τοῦ
Χριστοῦ καί νά τό κάνω μέλος τοῦ
σώματος μιᾶς πόρνης; Ποτέ τέτοιο
πρᾶγμα!

- 16 Ἡ οὐκ οἶδατε

ὅτι ὁ κολλώμενος τῇ πόρνη
ἐν σῶμα ἐστίν;

Ἔσονται γάρ, φησίν, οἱ δύο
εἰς σάρκα μίαν!

Ἡ μήπως δέν ξέρετε ὅτι αὐτός πού
δένεται μέ μιᾶ πόρνη γίνεται ἕνα
σῶμα μαζί της; Γιατί, καθώς λέει ἡ
Γραφή, οἱ δύο θά γίνουν ἕνα σῶμα.

- 17 Ὁ δέ κολλώμενος τῷ Κυρίῳ
ἐν πνεῦμά ἐστι.

ὅποιος ὅμως προσκολλᾶται μέ τόν
Κύριο γίνεται ἕνα πνεῦμα μαζί Του.

- 18 Φεύγετε τήν πορνείαν.

Πᾶν ἀμάρτημα ὃ ἐάν ποιήσῃ ἄνθρωπος

ἐκτός τοῦ σώματός ἐστιν·

ὁ δέ πορνεύων

εἰς τό ἴδιον σῶμα ἁμαρτάνει.

Μακριά ἀπό τήν πορνεία. Κάθε ἄλλο ἁμάρτημα πού μπορεῖ νά διαπράξη κανεῖς βρίσκεται ἔξω ἀπό τό σῶμα του· αὐτός ὅμως πού πορνεύει βεβηλώνει τό ἴδιο του τό σῶμα.

19 Ἦ οὐκ οἶδατε ὅτι τό σῶμα ὑμῶν
ναός τοῦ ἐν ὑμῖν Ἁγίου Πνεύματος
ἐστιν,

οὗ ἔχετε ἀπό Θεοῦ

καί οὐκ ἐστέ ἑαυτῶν;

20 Ἦ γοράσθητε γάρ τιμῆς·

Ἦ μήπως δέν ξέρετε ὅτι τό σῶμα σας εἶναι ναός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πού βρίσκεται μέσα σας καί τό ὅποιο σᾶς χάρισε ὁ Θεός καί δέν ἀνήκετε στόν ἑαυτό σας; Γιατί ἐξαγορασθήκατε μέ τίμημα τό ὅποιον κατέβαλε ὁ Θεός!

Δοξάσατε δὴ τόν Θεόν

ἐν τῷ σώματι ὑμῶν

καί ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν,

ἅτινά ἐστι τοῦ Θεοῦ.

Τό Θεό λοιπόν νά δοξάζετε μέ τό σῶμα σας καί μέ τό πνεῦμα σας, πού ἀνήκουν σ' Αὐτόν.

«ΑΛΛΗΛΟΥΪΑΡΙΟΝ»

Ἦχος α'. Ψαλμός 17.

Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα.

Ο Θεός, ὁ διδούς ἐκδικήσεις ἐμοί.
καί ὑποτάξας λαούς ὑπ' ἐμέ.

Ἄλληλούϊα. Ἄλληλούϊα. Ἄλληλούϊα.

Μεγαλύνων τάς σωτηρίας τοῦ Βασιλέως
καί ποιῶν ἔλεος τῷ Χριστῷ Αὐτοῦ,
τῷ Δαυΐδ καί τῷ σπέρματι αὐτοῦ ἕως αἰῶνος.

Ἄλληλούϊα. Ἄλληλούϊα. Ἄλληλούϊα.

Ἡ Εὐχή τοῦ Εὐαγγελίου

Ἐλλαμψον ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν,
φιλάνθρωπε Δέσποτα,
τό τῆς Σῆς Θεογνωσίας ἀκήρατον φῶς
Λάμψε μέσα στίς καρδιές μας,
Δέσποτα φιλάνθρωπε,
τῆς θεογνωσίας Σου τό καθαρό φῶς
καί τούς τῆς διανοίας ἡμῶν ὀφθαλμούς
διάνοιξον
εἰς τήν τῶν εὐαγγελικῶν Σου
κηρυγμάτων κατανόησιν.
κι ἄνοιξε διάπλατα
τοῦ νοῦ μας τά μάτια,
γιά νά κατανοήσωμε τά εὐαγγελικά
Σου κηρύγματα.

Ἐνθες ἡμῖν
καί τόν τῶν μακαρίων Σου ἐντολῶν
φόβον,
ἵνα, τάς σαρκικάς ἐπιθυμίας πάσας
καταπατήσαντες
πνευματικὴν πολιτείαν μετέλθωμεν,
πάντα τά πρὸς εὐαρέστησιν τήν Σῆν

καί φρονούντες καί πράττοντες.

*Φύτεψε μέσα μας ἀκόμη
τό φόβο τῶν θείων Σου ἐντολῶν,
ὥστε ὅλες τίς σαρκικές ἐπιθυμίες
νά καταπατήσωμε,
γιά νά ζήσωμε ζωή πνευματική,
καί ὅλα ὅσα εὐχαριστοῦν Ἐσένα
νά φρονοῦμε καί νά πράττωμε.*

*Σύ γάρ εἶ ὁ φωτισμός
τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν,
Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν,
καί Σοί τήν δόξαν ἀναπέμπομεν
σύν τῷ ἀνάρχῳ Σου Πατρί
καί τῷ Παναγίῳ καί ἀγαθῷ
καί ζωοποιῷ Σου Πνεύματι,
νῦν καί ἀεί*

καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

*Γιατί Ἐσύ ἴσαι πού φωτίζεις
τά σώματα καί τίς ψυχές μας,
Θεέ μας Χριστέ,
καί σέ Σένα ἀναφέρομε τή δόξα,
καθώς καί στόν Πατέρα Σου
τόν ἄναρχο
καί στό συνάναρχο καί συναίδιο
καί ζωοποιό Σου Πνεῦμα,
τώρα καί πάντοτε καί στούς αἰῶνες
τῶν αἰώνων.*

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ**Λουκᾶ 15,11-32****Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΕΥΣΠΛΑΓΧΝΟΥ ΠΑΤΕΡΑ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ ΥΙΟΥ**

Ἡ σημερινή παραβολή τοῦ Ἄσωτου δείχνει πού ὁδηγεῖ τόν ἄνθρωπο, σέ ποιό θλιβερό κατάντημα ἀνάγκης καί ἀπογνώσεως τόν φέρνει ἡ λογική του παρασυρόμενη ἀπό τό Δαίμονα.

Ἡ στάση πού παίρνουν συνήθως ἔναντι τοῦ Θεοῦ οἱ ἄνθρωποι: ἀχαριστία, ἀποστασία, ἀσωτεία. Ἡ στάση πού πρέπει νά υἱοθετήσουν: τήν σωφροσύνη, τή μετάνοια καί τήν ἐπιστροφή.

Τό χρέος καί ὁ ἀγῶνας τοῦ Χριστιανοῦ εἶναι νά νεκρώσῃ τό σαρκικό του φρόνημα, τόν παλιό ἄνθρωπο, συμμετέχοντας μυστικά στή σταύρωση καί τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ γιά νά ἀναστηθῇ μέσα του ὁ νέος. Νά ζῆ ὡς νεκρός γιά τά πάθη καί τίς σαρκικές ἡδονές καί ἀναστημένος μόνον γιά τήν ἀγάπη καί τήν εὐχαριστία τοῦ Θεοῦ. Τή σαρκική ζωή τῆς ἀσωτείας τήν ἔζησε καί τήν ἀπόλαυσε ὁ Ἄσωτος τῆς Παραβολῆς, ξοδεύοντας τά πλούτη τοῦ πατέρα του στήν αἰχμαλωσία τῆς ἁμαρτίας. Τί κέρδισε; Τήν ἀπογοήτευση καί τήν πείνα. Γι' αὐτό ἐπέστρεψε.

Αὐτός εἶναι ὁ ἄνθρωπος καί ὁ

σημερινός ἀποστάτης αἰωνίως ἀσωτεύει.

Τό θέμα πού ἀνοίγει μέ τήν Παραβολή αὐτήν ἡ Ἐκκλησία εἶναι προεισαγωγική προετοιμασία τῶν κατηχουμένων, μεθοδική μύηση στήν ἔννοια τοῦ Βαπτίσματος, πού εἶναι οὐσιαστική νεκρανάσταση τοῦ ἀνθρώπου καί νέα ἔνδυση δόξας καί πλούτου πατρικοῦ γιά τήν ἀρχή μιᾶς νέας ζωῆς. Ἡ μετάνοια καί ἐπιστροφή τοῦ Ἀσώτου μᾶς δείχνει τό δρόμο τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως. Πεδαινώντας γιά τήν σαρκική κοσμική ζωή, ἀρνούμενοι τήν κατά φύση ζωή πού ὀδηγεῖται ἀπό τίς σαρκικές ὁρμές καί τό σαρκικό φρόνημα, ἀνοιγόμαστε σέ μιά ζωή κάτω ἀπ' τά μάτια τοῦ Θεοῦ, μέσα στό σπίτι Του, τήν Ἐκκλησία, ὅπου ἀγαπώμενοι ὅλοι ὡς ἀδελφοί, ἐργαζόμεθα ἐνωμένοι τήν εὐχαριστία τοῦ Πατέρα.

Ὁ Θεός πού ἔπλασε τόν ἄνθρωπο, χωρίς νά τόν ρωτήσει, σάν Πατέρας καί Θεός ἐλευθερίας, σέβεται τήν ἐλευθερία πού ἔδωκε στό παιδί Του καί δέν τό ἐμποδίζει ἀκόμη καί ὅταν ἀποφασίζει μόνο του καί παίρνει τό δρόμο τῆς ἀποστασίας, πού καταλήγει στήν ἀσωτεία καί τήν ἀδλιότητα. Πονεῖ ὅμως σάν Πατέρας στοργικός καί περιμένει τή μετάνοια καί τήν ἐπιστροφή του καί κάνει πανηγύρι χαρᾶς

στόν οὐρανό ὅταν ἐπιστρέφῃ. «Χαρά γίνεται ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῶ μετανοοῦντι» (Λκ. 15,10). Ἀπαύγασμα αὐτῆς τῆς χαρᾶς τοῦ οὐρανοῦ εἶναι ἡ Θ. Λειτουργία τῆς Ἐκκλησίας. Τό ζοῦμε ὁμῶς ἔτσι, ὡς χαρά τῶν μετανοούντων καί σωζομένων πού ἔχουν ἐπιστρέψῃ στό σπίτι καί τήν ἀσφάλεια τοῦ Ἐπουράνιου Πατέρα;

Στίχοι 24 καί 32. Θάνατος εἶναι ἡ ἀποστασία ἀπό τό Θεό. Ἡ μετάνοια καί ἐπιστροφή εἶναι νεκρανάσταση. Νά τό θαῦμα τῆς συμμετοχῆς τῶν Χριστιανῶν στήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ!

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν 15,11-32.

10 **Εἶπεν ὁ Κύριος**

τήν παραβολήν ταύτην.

Εἶπε ὁ Κύριος τήν παραβολή αὐτή·

11 Ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς·

12 καί εἶπεν ὁ νεώτερος αὐτῶν τῷ πατρί·

Κάποιος ἄνθρωπος εἶχε δύο γιούς· ὁ μικρότερος ἀπ' αὐτούς εἶπε στόν πατέρα του·

πάτερ,

δός μοι τό ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας.

Καί διεἴλεν αὐτοῖς τόν βίον.

πατέρα, δῶσε μου τό μερίδιο τῆς περιουσίας πού μου ἀναλογεῖ. Καί ἐκεῖνος τούς μοίρασε τήν περιουσία.

Ἡ ἀποστασία τοῦ Ἀσώτου

- 13 **Κ**αί μετ' οὐ πολλάς ἡμέρας
 συναγαγὼν ἅπαντα ὁ νεώτερος υἱός,
 ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακράν·
 Καί ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ
 μικρότερος γιὸς τὰ μάζεψε ὅλα κι
 ἔφυγε σέ χώρα μακρινή·
 καί ἐκεῖ διεσκόρπισε τήν οὐσίαν αὐτοῦ,
 ζῶν ἀσώτως.
 ἐκεῖ σκόρπισε τήν περιουσία του
 κάνοντας ἀσωτη ζωή.
- 14 **Δ**απανήσαντος δέ αὐτοῦ πάντα,
 ἐγένετο λιμός ἰσχυρός
 κατὰ τήν χώραν ἐκείνην,
 καί αὐτός ἤρξατο ὑστερεῖσθαι.
 Ὅταν τὰ ζόδεψε ὅλα, ἔτυχε νά πέση
 μεγάλη πείνα στή χώρα ἐκείνη κι
 ἄρχισε κι αὐτός νά στερῆται.
- 15 **Κ**αί πορευθεῖς
 ἐκολήθη ἐνί τῶν πολιτῶν
 τῆς χώρας ἐκείνης·
 καί ἔπεμψεν αὐτόν εἰς τοὺς ἀγρούς αὐτοῦ
 βόσκειν χοίρους.
 Πῆγε κι ἔγινε ἐργάτης σέ ἕναν ἀπό
 τοὺς πολίτες ἐκείνης τῆς χώρας, ὁ
 ὁποῖος τόν ἔστειλε στά χωράφια του νά
 βόσκη χοίρους.
- 16 **Κ**αί ἐπεθύμει γεμίσαι
 τήν κοιλίαν αὐτοῦ
 ἀπό τῶν κεραιῶν, ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι,

καί οὐδείς ἐδίδου αὐτῷ.

Ἐφτασε στό σημεῖο νά θέλῃ νά
χορτάσῃ μέ τά ξυλοκέρατα πού
ἔτρωγαν οἱ χοίροι καί κανέννας δέν
τοῦ ἴδινε.

Ἡ μετάνοια τοῦ Ἀσώτου

17 **Εἰς** ἑαυτὸν δέ ἐλθὼν, εἶπε·
πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρός μου
περισσεύουσιν ἄρτων,
ἐγὼ δέ λιμῷ ἀπόλλυμαι!

Τελικά συνῆλθε καί εἶπε· πόσοι
ἐργάτες τοῦ πατέρα μου ἔχουν
περίσσιο ψωμί κι ἐγὼ ἐδῶ πεθαίνω
τῆς πείνας!

18 **Ἀναστάς**
πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου,
καί ἐρῶ αὐτῷ·

Θά σηκωθῶ καί θά πάω στόν
πατέρα μου, καί θά τοῦ πῶ·

Πάτερ, ἤμαρτον
εἰς τὸν οὐρανόν καί ἐνώπιόν σου

19 **καί οὐκέτι εἰμί ἄξιος**
κληθῆναι υἱός σου·
ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου.

πατέρα, ἀμάρτησα στό Θεό καί σέ
σένα· δέν εἶμαι ἄξιος πιά νά λέγωμαι
γιός σου· κάνε με σάν ἓναν ἀπό τούς
ἐργάτες σου.

20 **Καί ἀναστάς ἦλθε**
πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ.

Σηκώθηκε λοιπόν και ξεκίνησε να
πάη στον πατέρα του.

Ἐπι δὲ αὐτοῦ μακράν ἀπέχοντος,
εἶδεν αὐτόν ὁ πατήρ αὐτοῦ
καὶ ἐσπλαγχνίσθη

Ἐνῶ ἦταν ἀκόμη μακριά, τὸν εἶδε ὁ
πατέρας του καὶ τὸν σπλαγχνίστηκε,
καὶ δραμῶν

ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ
καὶ κατεφίλησεν αὐτόν.

ἔτρεξε, τὸν ἀγκάλιασε σφιχτά καὶ
τὸν καταφιλοῦσε.

21 Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ υἱός·

πάτερ, ἤμαρτον
εἰς τὸν οὐρανόν καὶ ἐνώπιόν σου,
καὶ οὐκέτι εἰμί ἄξιος
κληθῆναι υἱός σου.

Τότε ὁ γιός του τοῦ εἶπε· πατέρα,
ἀμάρτησα στό Θεό καὶ σέ σένα καὶ
δέν ἀξίζω νά λέγωμαι παιδί σου.

22 Εἶπε δὲ ὁ πατήρ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ·

Ἐξενέγκατε
τὴν στολήν τὴν πρώτην
καὶ ἐνδύσατε αὐτόν

Ὁ πατέρας ὅμως γύρισε πρὸς τοὺς
δούλους καὶ τοὺς εἶπε· βγάλτε
γρήγορα τὴν καλύτερη στολή καὶ
ντύστε τον,

καὶ δότε δακτύλιον
εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ

καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας·
φορέστε του δαχτυλίδι στό χέρι
καὶ δώστε του ὑποδήματα·

23 καὶ ἐνέγκαντες
τόν μόσχον τόν σιτευτόν, θύσατε
καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν.
φέρτε τό σιτευτό μσχάρι καὶ σφάζτε
το νά φᾶμε καὶ νά εὐφρανθούμε,

24 Ὅτι οὗτος ὁ υἱός μου
νεκρός ἦν καὶ ἀνέζησε,
καὶ ἀπολωλώς ἦν καὶ εὐρέθη.
γιατί αὐτός ὁ γιός μου ἦταν νεκρός
καὶ ἀναστήθηκε, ἦταν χαμένος καὶ
βρέθηκε.

Ὁ πανηγυρισμός τῆς ἐπιστροφῆς
καὶ ἡ δυσφορία τοῦ μεγάλου ἀδελφοῦ

Καὶ ἤρξαντο εὐφραίνεσθαι.

Ἔτσι ἄρχισαν νά εὐφραίνωνται.

25 Ἦν δέ ὁ υἱός αὐτοῦ ὁ πρεσβύτερος
ἐν ἀγρῷ·
Ὁ μεγαλύτερος γιός του βρισκόταν
στό χωράφι·
καὶ ὡς ἐρχόμενος ἤγγισε τῇ οἰκίᾳ,
ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν.
καθώς λοιπόν ἐρχόταν καὶ πλησίαζε
στό σπίτι, ἄκουσε μουσικές καὶ
χορούς.

26 **Κ**αὶ προσκαλεσάμενος ἓνα τῶν παιδῶν,
ἐπυνθάνετο τί εἶη ταῦτα.
Φώναξε ἓναν ἀπό τοὺς ὑπηρέτες καὶ

ρώτησε νά μάθη τί συμβαίνει.

27 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ,

ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἤκει,

καὶ ἔθυσεν ὁ πατήρ σου

τόν μόσχον τόν σιτευτόν,

ὅτι ὑγιαίνοντα αὐτόν ἀπέλαβεν.

Ἐκεῖνος τοῦ εἶπε· γύρισε ὁ ἀδελφός

σου καὶ ὁ πατέρας σου ἔσφαξε τό

σιτευτό μοσχάρι, γιατί τοῦ ἤρθε

πίσω γερός.

28 Ὁργίσθη δὲ καὶ οὐκ ἤθελεν εἰσελθεῖν.

Αὐτός τότε θύμωσε καὶ δέν ἤθελε νά

μπῆ μέσα.

Ὁ οὖν πατήρ αὐτοῦ

ἔξελθὼν παρεκάλει αὐτόν.

Βγήκε ὁ πατέρας του καὶ τόν

παρακαλοῦσε.

29 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε τῷ πατρί·

Ἐκεῖνος ὅμως ἀποκρίθηκε στόν

πατέρα του·

Ἴδού! τοσαῦτα ἔτη δουλεύω σοι,

καὶ οὐδέποτε ἐντολήν σου παρῆλθον

ἐγώ τόσα χρόνια σοῦ δουλεύω καὶ

ποτέ δέν παρήκουσα διαταγή σου

καὶ ἐμοί οὐδέποτε ἔδωκας ἔριφον,

ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου εὐφρανθῶ.

κι ὅμως σ' ἐμένα δέν ἔδωσες ποτέ ἕνα

κατσίκι, γιά νά εὐφρανθῶ μέ τούς

φίλους μου·

30 Ὅτε δὲ ὁ υἱός σου οὗτος,

ὁ καταφαγὼν σου τὸν βίον
μετὰ πορνῶν, ἦλθεν,
ἔδυσας αὐτῷ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν.

ὅταν ὅμως ἦρθε αὐτός ὁ γιός σου, πού
κατασπατάλησε τὴν περιουσία σου
μέ πόρνες, ἔσφαξες γιὰ χάρη του τό
σιτευτό μοσχάρι.

31 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ·

Τέκνον, σύ πάντοτε μετ' ἐμοῦ εἶ,
καί πάντα τά ἐμά, σά ἐστίν.

Κι ὁ πατέρας του τοῦ εἶπε· παιδί μου,
ἐσύ εἶσαι πάντοτε μαζί μου καί ὅλα
τά δικά μου εἶναι καί δικά σου·

32 Εὐφρανθῆναι δέ καί χαρῆναι ἔδει,

ὅτι ὁ ἀδελφός σου οὗτος
νεκρός ἦν καί ἀνέζησε·
καί ἀπολωλώς ἦν καί εὐρέθη.

ἔπρεπε ὅμως νά εὐφρανθοῦμε καί
νάχαροῦμε, γιατί ὁ ἀδελφός σου
αὐτός ἦταν νεκρός καί ἀναστήθηκε,
ἦταν χαμένος καί βρέθηκε.

ΕΚΤΕΝΗΣ ΙΚΕΣΙΑ

Εἵπωμεν πάντες ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς
καί ἐξ ὅλης τῆς διανοίας ἡμῶν εἵπωμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Κύριε παντοκράτορ,
ὁ Θεός τῶν πατέρων ἡμῶν,
δεόμεθά Σου, ἐπάκουσον καί ἐλέησον.

Κύριε, ἐλέησον.

Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός,
κατά τό μέγα ἔλεός Σου,
δεόμεθά Σου, ἐπάκουσον καί ἐλέησον.

Κύριε, ἐλέησον.

Ἐτι δεόμεθα ὑπέρ τῶν εὐσεβῶν
καί ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Κύριε, ἐλέησον.

Ἐτι δεόμεθα
ὑπέρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (...)

Κύριε, ἐλέησον.

Ἐτι δεόμεθα ὑπέρ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν,
τῶν ἱερέων, ἱερομονάχων,
ἱεροδιακόνων καί μοναχῶν
καί πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν
ἀδελφότητος.

Κύριε, ἐλέησον.

Ἐτι δεόμεθα
ὑπέρ ἐλέους, ζωῆς, εἰρήνης,
ὑγείας, σωτηρίας, ἐπισκέψεως,
συγχωρήσεως
καί ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν
τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ,
πάντων τῶν εὐσεβῶν
καί ὀρθοδόξων Χριστιανῶν,
τῶν κατοικούντων καί παρεπιδημούντων
ἐν τῇ πόλει ταύτῃ,

τῶν ἐνοριτῶν, ἐπιτρόπων, συνδρομητῶν
καὶ ἀφιερωτῶν τοῦ ἁγίου ναοῦ τούτου.

Κύριε, ἐλέησον.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν μακαρίων
καὶ αἰοδίμων κτιτόρων
τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας ταύτης
καὶ ὑπὲρ πάντων τῶν προαναπαυσασμένων
πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν,
τῶν ἐνθάδε εὐσεβῶς κειμένων
καὶ ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξων.

Κύριε, ἐλέησον.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν καρποφορούντων
καὶ καλλιεργούντων
ἐν τῷ ἁγίῳ καὶ πανσέπτῳ ναῷ τούτῳ,
κοπιώντων, ψαλλόντων
καὶ ὑπὲρ τοῦ περιστῶτος λαοῦ,
τοῦ ἀπεκδεχομένου τό παρά Σοῦ
μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Κύριε, ἐλέησον.

Κύριε, ὁ Θεός ἡμῶν,
τὴν ἐκτενῆ ταύτην ἰκεσίαν
πρόσδεξαι παρά τῶν Σῶν δούλων
καὶ ἐλέησον ἡμᾶς
κατά τό πλῆθος τοῦ ἐλέους Σου·
καὶ τοὺς οἰκτιρμούς Σου
κατάπεμψον ἐφ' ἡμᾶς
καὶ ἐπὶ πάντα τόν λαόν Σου,
τόν ἀπεκδεχόμενον τό παρά Σοῦ

μέγα καί πλούσιον ἔλεος,

Ὅτι ἐλεήμων

καί φιλάνθρωπος Θεός ὑπάρχεις
καί Σοί τήν δόξαν ἀναπέμπομεν,

τῷ Πατρί καί τῷ Υἱῷ

καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι

νῦν καί ἀεί

καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΟΝ

Ἡ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ

Ἡ ἱερουργία τοῦ Μυστηρίου

τοῦ Ἄρτου καί τοῦ Οἴνου τῆς Εὐχαριστίας.

Ὅσοι πιστοί.

Ἐπι καί ἔτι ἐν εἰρήνῃ
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον
καί διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός,
τῇ Σῆ χάριτι.

Κύριε, ἐλέησον.

Σοφία.

Α' ΕΥΧΗ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ

Εὐχαριστοῦμέν Σοι, Κύριε,
ὁ Θεός τῶν δυνάμεων,

τῷ καταξιώσαντι ἡμᾶς
 παραστῆναι καὶ νῦν
 τῷ ἁγίῳ Σου θυσιαστηρίῳ
 καὶ προσπεσεῖν τοῖς οἰκτιρμοῖς Σου
 ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων ἀμαρτημάτων
 καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων.
 Πρόσδεξαι, ὁ Θεός, τὴν δέησιν ἡμῶν·
 ποιήσον ἡμᾶς ἀξίους γενέσθαι
 τοῦ προσφέρειν Σοι δεήσεις καὶ ἰκεσίας
 καὶ θυσίας ἀναιμάκτους
 ὑπὲρ παντός τοῦ λαοῦ Σου·
 καὶ ἰκάνωσον ἡμᾶς,
 οὓς ἔδου εἰς τὴν διακονίαν Σου ταύτην,
 ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματός Σου
 τοῦ Ἁγίου,
 ἀκαταγνώστως καὶ ἀπροσκόπτως,
 ἐν καθαρῷ τῷ μαρτυρίῳ
 τῆς συνειδήσεως ἡμῶν
 ἐπικαλεῖσθαί Σε
 ἐν παντί καιρῷ καὶ τόπῳ·
 ἵνα, εἰσακούων ἡμῶν, ἴλεως ἡμῖν εἴης
 ἐν τῷ πλήθει τῆς Σῆς ἀγαθότητος,

Ὅτι πρέπει Σοι πᾶσα δόξα,
 τιμὴ καὶ προσκύνησις,
 τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ
 καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι
 νῦν καὶ ἀεὶ
 καὶ εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Ἔτι καὶ ἔτι
ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον
καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός,
τῇ Σῆ χάριτι.

Κύριε, ἐλέησον.

Σοφία.

Β' ΕΥΧΗ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ

Πάλιν καὶ πολλάκις
Σοὶ προσπίπτομεν καὶ Σοῦ δεόμεθα,
Ἄγαθέ καὶ Φιλάνθρωπε,
ὅπως, ἐπιβλέψας ἐπὶ τὴν δέησιν ἡμῶν,
καθαρίσσης ἡμῶν
τάς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα
ἀπὸ παντός μολυσμοῦ
σαρκός καὶ πνεύματος·
καὶ δώης ἡμῖν ἀνένοχον καὶ ἀκατάκριτον
τὴν παράστασιν
τοῦ ἁγίου Σου θυσιαστηρίου.
Χάρισαι δέ, ὁ Θεός,
καὶ τοῖς συνευχομένοις ἡμῖν
προκοπὴν βίου καὶ πίστεως
καὶ συνέσεως πνευματικῆς·
δός αὐτοῖς πάντοτε
μετὰ φόβου καὶ ἀγάπης λατρεύειν Σοι,
ἀνενόχως καὶ ἀκατακρίτως
μετέχειν τῶν ἁγίων Σου μυστηρίων

καί τῆς ἐπουρανίου Σου Βασιλείας
ἀξιωθῆναι,

Ὅπως ὑπό τοῦ κράτους Σου
πάντοτε φυλαττόμενοι
Σοί δόξαν ἀναπέμπωμεν,
τῷ Πατρὶ καί τῷ Υἱῷ
καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι
νῦν καί αἰεί
καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Ο ΧΕΡΟΥΒΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ

Οἱ τὰ Χερουβεῖμ
μυστικῶς εἰκονίζοντες
καί τῇ ζωοποιῷ Τριάδι
τόν τρισάγιον ὕμνον προσάδοντες
πᾶσαν τήν βιοτικήν
ἀποδώμεθα μέριμναν...

Οὐδεὶς ἄξιος τῶν συνδεδεμένων
ταῖς σαρκικαῖς ἐπιθυμίαις καί ἡδοναῖς
προσέρχεσθαι ἢ προσεγγίζειν,
ἢ λειτουργεῖν Σοι, Βασιλεῦ τῆς δόξης.
Τό γάρ διακονεῖν Σοι μέγα καί φοβερόν
καί αὐταῖς ταῖς ἐπουρανίαις δυνάμεσιν.
Ἄλλ' ὅμως, διά τήν ἄφατον
καί ἀμέτρητόν Σου φιλανθρωπίαν,
ἀτρέπτως καί ἀναλλοιώτως
γέγονας ἄνθρωπος
καί Ἀρχιερεὺς ἡμῶν ἐχρημάτισας
καί τῆς λειτουργικῆς ταύτης

καί ἀναιμάκτου θυσίας
τὴν ἱερουργίαν παρέδωκας ἡμῖν,
ὡς Δεσπότης τῶν ἀπάντων.
Σὺ γὰρ μόνος, Κύριε, ὁ Θεός ἡμῶν,
δεσπάζεις τῶν ἐπουρανίων
καί τῶν ἐπιγείων,
ὁ ἐπὶ θρόνου χερουβικοῦ ἐποχούμενος,
ὁ τῶν Σεραφεὶμ Κύριος
καί Βασιλεύς τοῦ Ἰσραήλ,
ὁ Μόνος Ἅγιος
καί ἐν ἁγίοις ἀναπαυόμενος.
Σέ τοίνυν δυσωπῶ,
τόν μόνον ἀγαθόν καί εὐήκοον·
ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ
τόν ἀμαρτωλόν καί ἀχρεῖον δοῦλόν Σου
καί καθάρισόν μου
τὴν ψυχὴν καί τὴν καρδίαν
ἀπό συνειδήσεως πονηρᾶς·
καί ἰκάνωσόν με
τῇ δυνάμει τοῦ Ἁγίου Σου Πνεύματος,
ἐνδεδυμένον τὴν τῆς ἱερατείας χάριν,
παραστῆναι τῇ ἀγίᾳ Σου
ταύτῃ τραπέζῃ
καί ἱερουργῆσαι τό ἅγιον
καί ἄχραντόν Σου Σῶμα
καί τό τίμιον Αἷμα.
Σοί γάρ προσέρχομαι
κλίνας τόν ἑμαυτοῦ αὐχένα
καί δέομαί Σου·
μή ἀποστρέψῃς τό πρόσωπόν Σου

ἅπ' ἐμοῦ,
 μηδέ ἀποδοκιμάσης με ἐκ παίδων Σου,
 ἀλλ' ἀξίωσον προσενεχθῆναί Σοι
 ὑπ' ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ
 καί ἀναξίου δούλου Σου
 τά δῶρα ταῦτα.
 Σύ γάρ εἶ ὁ προσφέρων καί προσφερόμενος
 καί προσδεχόμενος καί διαδιδόμενος,
 Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν,
 καί Σοί τήν δόξαν ἀναπέμπομεν
 σύν τῷ ἀνάρχῳ Σου Πατρί
 καί τῷ Παναγίῳ καί ἀγαθῷ
 καί ζωοποιῷ Σου Πνεύματι,
 νῦν καί αἰεί
 καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Ἀκολούθως ὁ Ἱερεὺς λαμβάνει τὸ θυμιατὸν καὶ θυμιᾷ
 κύκλῳ τὴν ἁγίαν Τράπεζαν, τὴν Πρόθεσιν καὶ ἀπὸ τῆς
 Ὁραίας Πύλης τὰς Δεσποτικὰς εἰκόνας καὶ τὸν λαὸν λέ-
 γων·

Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι
 προσκυνήσωμεν Ἅγιον Κύριον Ἰησοῦν,
 τὸν μόνον ἀναμάρτητον.
 Τὸν Σταυρόν Σου, Χριστέ, προσκυνοῦμεν
 καὶ τὴν ἁγίαν Σου Ἀνάστασιν
 ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν·
 Σύ γάρ εἶ Θεός ἡμῶν,
 ἐκτός Σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν,
 τὸ ὄνομά Σου ὀνομάζομεν.
 Δεῦτε πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν

τήν τοῦ Χριστοῦ ἁγίαν Ἀνάστασιν·
 ἰδοὺ γάρ ἤλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ
 χαρά ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ.

Διά παντός εὐλογοῦντες τόν Κύριον
 ὑμνοῦμεν τήν Ἀνάστασιν Αὐτοῦ·
 Σταυρόν γάρ ὑπομείνας δι' ἡμᾶς
 θανάτῳ θάνατον ὄλεσεν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καί προσπέσωμεν
 τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καί προσπέσωμεν
 Χριστῷ, τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καί προσπέσωμεν
 Αὐτῷ Χριστῷ, τῷ Βασιλεῖ καί Θεῷ ἡμῶν.

ΨΑΛΜΟΣ Ν' 50 [51]

- Ε**λέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τό μέγα ἔλεός Σου
 3 καί κατὰ τό πλήθος τῶν οἰκτιρισμῶν Σου
 ἐξάλειψον τό ἀνόμημά μου.
 4 Ἐπί πλεῖον πλυνόν με ἀπό τῆς ἀνομίας μου
 καί ἀπό τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με.
 5 Ὅτι τήν ἀνομίαν μου ἐγώ γινώσκω
 καί ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστι διά παντός.
 6 Σοί μόνῳ ἤμαρτον
 καί τό πονηρόν ἐνώπιον Σου ἐποίησα,
 ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις Σου
 καί νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαί Σε.
 7 Ἴδού γάρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην
 καί ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσθησέ με ἡ μήτηρ μου.
 8 Ἴδού γάρ ἀλήθειαν ἠγάπησας,
 τά ἄδηλα καί τά κρύφια τῆς σοφίας Σου
 ἐδήλωσάς μοι.

- 9 Ραντιεῖς με ὑσώπῳ καὶ καθαρισθήσομαι,
πλυνεῖς με καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.
- 10 Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην,
ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα.
- 11 Ἀπόστρεψον τό πρόσωπόν Σου
ἀπό τῶν ἁμαρτιῶν μου
καί πάσας τάς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.
- 12 Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός,
καί πνεῦμα εὐθές
ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.
- 13 Μή ἀπορρίψῃς με ἀπό τοῦ προσώπου Σου
καί τό Πνεῦμα Σου τό ἅγιον
μή ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ.
- 14 Ἀπόδος μοι τήν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου
καί πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριζόν με.
- 15 Διδάξω ἀνόμους τάς ὁδοῦς Σου
καί ἀσεβεῖς ἐπί Σέ ἐπιστρέψουσιν.
- 16 Ρῦσαι με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός,
ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου·
ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσα μου
τήν δικαιοσύνην Σου.
- 17 Κύριε, τά χεῖλη μου ἀνοίξεις
καί τό στόμα μου ἀναγγελεῖ τήν αἴνεσίν Σου.
- 18 Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν·
ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.
- 19 Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον·
Καρδίαν συντετριμμένην καί τεταπεινωμένην
ὁ Θεός οὐκ ἐξουδενώσει.
- 20 Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ Σου τήν Σιών
καί οἰκοδομηθήτω τά τείχη Ἱερουσαλήμ.
- 21 Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης,
ἀναφοράν καί ὀλοκαυτώματα·

Ἀφῆνων τό θυμιατόν ὁ Ἱερεὺς προσκυνεῖ τρίς ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου καί ἀσπάζεται τό Ἄντιμήνσιον

καί τήν ἁγίαν Τράπεζαν λέγων·

Ἡμαρτον εἰς Σέ, Σωτήρ,
ὡς ὁ ἄσωτος Υἱός,
δέξαι με, Πάτερ, μετανοοῦντα
καί ἐλέησόν με, ὁ Θεός.

Κράζω Σοι, Χριστέ Σωτήρ,
τοῦ Τελώνου τήν φωνήν·
Ἰλάσθητί μοι ὡσπερ ἐκείνω
καί ἐλέησόν με, ὁ Θεός.

Ἐπειτα στρεφόμενος πρὸς τόν λαόν
καί αἰτῶν συγχώρησιν λέγει·

Τοῖς μισοῦσι καί ἀδικοῦσιν ἡμᾶς,
ὁ Θεός, συγχώρησον.

Προσερχόμενος μετὰ ταῦτα εἰς τήν
ἁγίαν Πρόδесιν καί ἀσπαζόμενος τά
Τίμια Δῶρα λέγει·

Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ
καί ἐλέησόν με.

Αἶρων δέ τά Τίμια Δῶρα

Ἐπάρατε τάς χεῖρας ἡμῶν εἰς τά Ἅγια
καί εὐλογεῖτε τόν Κύριον.

... ὡς τόν Βασιλέα τῶν ὕλων ὑποδεξόμενοι.

Ἡ ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΣΟΔΟΣ
ΤΩΝ ΤΙΜΙΩΝ ΔΩΡΩΝ

Πάντων ἡμῶν

καί πάντων τῶν εὐσεβῶν
καί ὀρθοδόξων χριστιανῶν
μνησθεῖη Κύριος ὁ Θεός
ἐν τῇ Βασιλείᾳ Αὐτοῦ πάντοτε,
νῦν καί ἀεί
καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Τό δεύτερον μέρος τοῦ Χερουβικῶ ὕμνου

Ταῖς ἀγγελικαῖς ἀοράτως
δορυφορούμενον τάξεσιν.
Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα.

ΠΛΗΡΩΤΙΚΑ

Ἡ μεγάλη συναπτή τῶν Τιμίων Δώρων

Πληρώσωμεν τήν δέησιν ἡμῶν
τῷ Κυρίῳ.

Κύριε, ἐλέησον.

Υπέρ τῶν προτεθέντων τιμίων δώρων
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Υπέρ τοῦ ἁγίου οἴκου τούτου
καί τῶν μετά πίστεως, εὐλαβείας
καί φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Υπέρ τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς

ἀπό πάσης θλίψεως,
ὀργῆς, κινδύνου καὶ ἀνάγκης,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Ἄντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον,
καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός,
τῇ Σῆ χάριτι.

Κύριε, ἐλέησον.

Τὴν ἡμέραν πᾶσαν, τελείαν, ἀγίαν,
εἰρηνικὴν καὶ ἀναμάρτητον
παρά τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Παράσχου, Κύριε.

Ἄγγελον εἰρήνης, πιστόν ὁδηγόν,
φύλακα τῶν ψυχῶν
καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν,
παρά τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Παράσχου, Κύριε.

Συγγνώμην καὶ ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν
καὶ τῶν πλημμελημάτων ἡμῶν
παρά τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Παράσχου, Κύριε.

Τὰ καλὰ καὶ συμφέροντα
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν
καὶ εἰρήνην τῷ κόσμῳ
παρά τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Παράσχου, Κύριε.

Τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν
ἐν εἰρήνῃ καὶ μετανοίᾳ ἐκτελέσαι
παρά τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα

Παράσχου, Κύριε.

Χριστιανὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς ἡμῶν,
ἀνώδυνα, ἀνεπαίσχυντα, εἰρηνικὰ
καὶ καλὴν ἀπολογίαν,
τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ
αἰτησώμεθα.

Παράσχου, Κύριε.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου,
ὑπερευλογημένης,
ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου
καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας,

Υπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς
μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων
μημονεύσαντες,
ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους
καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν
Χριστῷ, τῷ Θεῷ παραδώμεθα.

Σοί, Κύριε.

ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΚΟΜΙΔΗΣ

Κύριε, ὁ Θεός, ὁ Παντοκράτωρ,
ὁ Μόνος Ἅγιος,
ὁ δεχόμενος θυσίαν αἰνέσεως
παρά τῶν ἐπικαλουμένων Σε
ἐν ὅλῃ καρδίᾳ,
πρόσδεξαι καὶ ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν

τὴν δέησιν
 καὶ προσάγαγε τῷ ἁγίῳ Σου θυσιαστηρίῳ·
 καὶ ἰκάνωσον ἡμᾶς προσενεγκεῖν Σοι
 δῶρά τε καὶ θυσίας πνευματικὰς
 ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων ἀμαρτημάτων
 καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων.
 Καὶ καταξίωσον ἡμᾶς
 εὐρεῖν χάριν ἐνώπιόν Σου,
 τοῦ γενέσθαι Σοι
 εὐπρόσδεκτον τὴν θυσίαν ἡμῶν
 καὶ ἐπισκηνώσαι
 τό Πνεῦμα τῆς χάριτός Σου,
 τό ἀγαθόν, ἐφ' ἡμᾶς
 καὶ ἐπὶ τὰ προκείμενα δῶρα ταῦτα
 καὶ ἐπὶ πάντα τὸν λαόν Σου,

Διὰ τῶν οἰκτιρμῶν
 τοῦ Μονογενοῦς Σου Υἱοῦ,
 μεθ' Οὗ εὐλογητός εἶ,
 σὺν τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ
 καὶ ζωοποιῷ Σου Πνεύματι
 νῦν καὶ αἰεὶ
 καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Εἰρήνη πᾶσι.

Καὶ τῷ πνεύματί Σου.

**Ο ΑΣΠΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ
ΚΑΙ Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ**

Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους,
 ἵνα ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογήσωμεν,

Πατέρα, Υἱόν καί Ἅγιον Πνεῦμα,
Τριάδα ὁμοούσιον καί ἀχώριστον.

Ἀγαπήσω Σε, Κύριε ἡ ἰσχύς μου,
Κύριος στερέωμά μου
καί καταφυγή μου καί ῥύσπης μου

– Ὁ Χριστός ἐν μέσῳ ἡμῶν.

– Καί ἦν καί ἔστι καί ἔσται εἰς αἰῶνας
αἰῶνων. Ἀμήν.

Τάς θύρας, τάς θύρας!
Ἐν σοφίᾳ πρόσχωμεν.

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Προσοχή! Τό Σύμβολο τῆς Πίστεως εἶ-
ναι ἡ ἐπίσημη ὁμολογία τῆς Ἐκκλησίας
καί διακήρυξη τῆς Ἐκκλησίας καί ἀπαγ-
γέλεται ἀπ' ὅλο τό ἐκκλησίασμα ὁμοφώ-
νως μέ ἡρεμη κατανυκτική φωνή, χωρίς
βιασύνη, ἀλλά μέ εὐλάβεια καί προσοχή,
ὥστε «ἐν ἐνί στόματι καί μιᾷ καρδίᾳ»,
«σύμψυχοι, τό ἐν φρονούντες» νά ἐνώνω-
νται ὅλοι στήν κοινή ὁμολογία τῆς μιᾶς,
ἁγίας, καθολικῆς καί ἀποστολικῆς, ὀρ-
θοδόξου πίστεως.

- Π**ιστεύω εἰς ἓνα Θεόν,
Πατέρα, παντοκράτορα,
ποιητήν οὐρανοῦ καί γῆς,
ὄρατῶν τε πάντων καί ἀοράτων.
- Κ**αί εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν,
τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ, τόν Μονογενῆ,
τόν ἐκ τοῦ Πατρός γεννηθέντα
πρό πάντων τῶν αἰῶνων.
Φῶς ἐκ φωτός,

Θεόν ἀληθινόν, ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ
γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα,
ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ,
δι' Οὗ τὰ πάντα ἐγένετο.

3. **Τ**ὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους
καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν
κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν
καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου
καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου
καὶ ἐνανθρωπήσαντα.
4. **Σ**ταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν
ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου
καὶ παθόντα καὶ ταφέντα.
5. **Κ**αὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ
κατὰ τὰς Γραφάς.
6. **Κ**αὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς
καὶ καθεζόμενον
ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός.
7. **Κ**αὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης
κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς,
Οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος.
8. **Κ**αὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον,
τὸ Κύριον, τὸ Ζωοποιόν,
τὸ ἐκ τοῦ Πατρός ἐκπορευόμενον,
τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ
συμπροσκυνούμενον
καὶ συνδοξαζόμενον,
τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν Προφητῶν.

9. **Ε**ἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν.
10. **Ο**μολογῶ ἐν Βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.
11. **Π**ροσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν.
12. **Κ**αὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν.

Η ΑΓΙΑ ΑΝΑΦΟΡΑ

Τό κείμενο πού ἀρχίζει λίγο παρά κάτω μέ τή φράση «Ἄξιον καί δίκαιον» καί τελειώνει μέ τήν ἱερατική εὐλογία «Καί ἔσται τά ἐλέη τοῦ Μεγάλου Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετά πάντων ὑμῶν!» σελ 48, ἀποτελεῖ μιά πλήρη ἐνότητα, παρ' ὅλο πού στήν ἐξωτερική του μορφή φαίνεται διασπασμένο. Εἶναι ἡ καρδιά τῆς Θείας Λειτουργίας καί ὀνομάζεται «Ἁγία Ἀναφορά», ὅπως προαναγγέλλεται μέ τήν ἀμέσως ἐπομένη φράση. Περικλείει μυστηριακά συμπυκνωμένη τή ζωή καί τό ἀπολυτρωτικό ἔργο τοῦ Χριστοῦ καί ἄρα περιλαμβάνει τό οὐσιαστικό περιεχόμενο τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Ὡς ἐκ τοῦ περιεχομένου του λοιπόν εἶναι κείμενο ἰσόκυρο μέ τά κείμενα τῶν ἱερῶν Εὐαγγελίων.

Ἀπό ἄποψη Λειτουργικῆς εἶναι ὁ εὐχαριστήριος λόγος τῆς Ἐκκλησίας πρός τόν Θεόν, μέ τόν ὁποῖον ἱεραουργεῖ τήν «ἀνάμνησιν» τῆς ζωῆς καί τοῦ λυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μέ τήν «Ἀναφοράν» ἡ Ἐκκλησία Νύμφη εὐχαριστεῖ τόν Πατέρα πού ἔστειλε τόν Μονογενῆ Υἱό Καί Λόγο Του καί

ἐργάστηκε τὴν ἀνάκληση καὶ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν ἀνακαίνιση τοῦ κόσμου.

Μέ τὴν ἐνανθρώπησή Του ὁ Υἱὸς προσέλαβε ἀπὸ τὰ καθαρὰ σπλάγγνα τῆς Παρθένου Μαρίας καὶ ἀειπαρθένου Μητρός Του, σύνολο τὸ ἀνθρώπινο γένος, ὀλόκληρη τὴν ἀνθρώπινη φύση, τὴν ἤνωσε μέ τόν Ἐαυτό Του, τὴν ἔλουσε, τὴν καθάρισε καὶ τὴν ἀγίασε μέ τό Αἷμα Του, τὴν ἐδόξασε μέ τὴν Ἀνάστασή Του, τὴν λαμπροστόλισε μέ τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τὴν προσήγαγε στόν Πατέρα Του ὡς ἐκλεκτή καὶ ἀγαπημένη Νύμφη Του.

Ἔτσι ὁ Λυτρωτής καὶ Σωτήρας Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, πού ἔστειλε ὁ Πατήρ στόν κόσμο, ἔλυσε τὴν τραγωδία τῆς ἀνθρωπότητας. Τό ἀνθρώπινο γένος ἀνακλήθηκε στοὺς οὐρανοὺς. Ὁ ἀποστάτης Ἄσωτος υἱός, ὁ Παλαιός Ἀδάμ, ἀποκαταστάθηκε στήν πρώτη του δόξα, τὴν κοινωνία του μέ τό Θεό τὴν Ἁγία Τριάδα, ξαναγυρίζοντας στό πατρικό του σπίτι καὶ στήν ἀγκαλιά τοῦ Πατέρα του.

Αὐτοῦ τοῦ σωτηριώδους ἔργου τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀνάμνησιν ἱερουργεῖ ἐπὶ τῆς γῆς συνεχῶς ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, εὐχαριστοῦσα εἰς αἰῶνας. Εὐχαριστεῖ τόν Πατέρα γιά τὴν ἀγάπη Του προς τοὺς ἀνθρώπους, πού ἔστειλε τόν Υἱό Του Λυτρωτή καὶ θυσιάστηκε ἐπὶ τοῦ σταυροῦ γιά χάρη της καὶ ἀκολούθως τῆς ἔδωκε τόν Παράκλητο Παρηγορητή καὶ Νυμφαγωγό, νά τὴν παραστέκη, νά τὴν ὀδηγῆ, νά τὴν ἐνώνη συνεχῶς μέ τό Νυμφίο της μυστικά, ἀλλά πραγματικά καὶ ζωντανά, καὶ νά τὴν ὀδηγῆ στήν ἡμέρα τῶν ἐσχατολογικῶν Γάμων της μέ τό Νυμφίο Χριστό, ὅταν θά ἔλθῃ στήν ἐνδόξη

δευτέρα παρουσία Του, νά κρίνη τόν κόσμο καί νά παραλάβη τούς ἐκλεκτούς στήν αἰώνια Βασιλεία Του.

Τώρα πιά ὕστερα ἀπό τό λυτρωτικό ἔργο τοῦ Υἱοῦ, μέ τήν ἱεουργία τοῦ Μυστηρίουτῆς Θείας Εὐχαριστίας στή Θεία Λειτουργία, οἱ ἄνθρωποι συντρῶγουν μέ τήν Ἁγία Τριάδα, τούς Ἀγγέλους καί τούς Ἁγίους στό μέγα Δείπνο τῆς Βασιλείας, ὡς συμπολιταί τῶν Ἁγίων καί οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ.

Στῶμεν καλῶς!

στῶμεν μετὰ φόβου!

Πρόσχωμεν!

τήν « Ἁ γ ί α ν Ἀ ν α φ ο ρ ά ν »

ἐν εἰρήνῃ προσφέρειν.

Ἐλεον εἰρήνης, θυσίαν αἰνέσεως.

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν

Ἰησοῦ Χριστοῦ

καί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί Πατρός

καί ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

εἶη μετὰ πάντων ὑμῶν.

Καί μετὰ τοῦ πνεύματός Σου.

Ἄνω σχῶμεν τάς καρδίας.

Ἐχομεν πρός τόν Κύριον.

Εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ἄξιον καί δίκαιον.

Ἄξιον καί δίκαιον

Σέ ὑμνεῖν, Σέ εὐλογεῖν, Σέ αἰνεῖν,

Σοί εὐχαριστεῖν, Σέ προσκυνεῖν
 ἐν παντί τόπῳ τῆς δεσποτείας Σου.
 Σὺ γάρ εἶ Θεός ἀνέκφραστος, ἀπερινόητος,
 ἀόρατος, ἀκατάληπτος,
 ἀεὶ ὢν, ὡσαύτως ὢν,
 Σὺ καὶ ὁ Μονογενὴς Σου Υἱός
 καὶ τὸ Πνεῦμά Σου τὸ Ἅγιον.
 Σὺ ἐκ τοῦ μή ὄντος
 εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς παρήγαγες
 καὶ παραπεσόντας ἀνέστησας πάλιν
 καὶ οὐκ ἀπέστης πάντα ποιῶν,
 ἕως ἡμᾶς εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνήγαγες
 καὶ τὴν Βασιλείαν Σου ἐχαρίσω
 τὴν μέλλουσαν.
 Ὑπὲρ τούτων ἀπάντων
 εὐχαριστοῦμέν Σοι
 καὶ τῷ Μονογενεῖ Σου Υἱῷ
 καὶ τῷ Πνεύματί Σου τῷ Ἁγίῳ.
 Ὑπὲρ πάντων,
 ὧν ἴσμεν καὶ ὧν οὐκ ἴσμεν,
 τῶν φανερῶν καὶ ἀφανῶν εὐεργεσιῶν,
 τῶν εἰς ἡμᾶς γεγενημένων.
 Εὐχαριστοῦμέν Σοι
 καὶ ὑπὲρ τῆς λειτουργίας ταύτης,
 ἣν ἐκ τῶν χειρῶν ἡμῶν
 δέξασθαι κατηξίωσας,
 καίτοι Σοί παρεστήκασι
 χιλιάδες Ἀρχαγγέλων
 καὶ μυριάδες Ἀγγέλων,
 τὰ Χερουβεῖμ καὶ τὰ Σεραφεῖμ,

Ἐξαπτέρυγα, Πολυόμματα,
Μετάρσια, Πτερωτά,

Τόν ἐπινίκιον ὕμνον ἄδοντα,
βοῶντα, κεκραγότα καί λέγοντα·

Ἄγιος, ἅγιος, ἅγιος, Κύριος Σαβαώθ·
Πλήρης ὁ οὐρανός
καί ἡ γῆ τῆς δόξης Σου.

ᾠσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις·
εὐλογημένος ὁ Ἐρχόμενος
ἐν ὀνόματι Κυρίου.

ᾠσαννά, ὁ ἐν τοῖς ὑψίστοις.

Μετά τούτων καί ἡμεῖς
τῶν μακαρίων δυνάμεων,
Δέσποτα φιλάνθρωπε,
βοῶμεν καί λέγομεν·
Ἄγιος εἶ καί πανάγιος,
Σύ καί ὁ μονογενῆς Σου Υἱός
καί τό Πνεῦμά Σου τό Ἄγιον.

Ἄγιος εἶ καί πανάγιος
καί μεγαλοπρεπῆς ἡ δόξα Σου·

Ὅς τόν κόσμον Σου οὕτως ἠγάπησας,
ὥστε τόν Υἱόν Σου τόν Μονογενῆ
δοῦναι,

ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτόν
μή ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον.

Ὅς ἐλθὼν

καί πᾶσαν τήν ὑπέρ ἡμῶν οἰκονομίαν
πληρώσας,

τῇ νυκτί ἧ παρεδίδοτο,

μᾶλλον δέ Ἐαυτὸν παρεδίδου
 ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς,
 λαβὼν ἄρτον ἐν ταῖς ἀγίαις Αὐτοῦ
 καὶ ἀχράντοις καὶ ἀμωμήτοις χερσίν,
 εὐχαριστήσας καὶ εὐλογήσας,
 ἀγιάσας, κλάσας,
 ἔδωκε τοῖς ἀγίοις Αὐτοῦ Μαθηταῖς
 καὶ Ἀποστόλοις, εἰπὼν·

Λάβετε, φάγετε.

Τοῦτό μού ἐστι τό Σῶμα,
 τό ὑπὲρ ὑμῶν κλώμενον
 εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

Ἀμήν.

Ομοίως καὶ τό ποτήριον
 μετὰ τό δειπνήσαι, λέγων·

Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες.

Τοῦτο ἐστί τό Αἶμά μου,
 τό τῆς Καινῆς Διαθήκης,
 τό ὑπὲρ ὑμῶν καὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον
 εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

Ἀμήν.

Μεμνημένοι τοίνυν

τῆς σωτηρίου ταύτης ἐντολῆς
 καὶ πάντων τῶν ὑπὲρ ἡμῶν
 γεγενημένων,
 τοῦ Σταυροῦ, τοῦ Τάφου,
 τῆς τριημέρου Ἀναστάσεως,
 τῆς εἰς οὐρανοὺς ἀναβάσεως,

τῆς ἐκ δεξιῶν καθέδρας,
τῆς Δευτέρας καί ἐνδόξου
πάλιν Παρουσίας,

Τά Σά ἐκ τῶν Σῶν Σοί προσφέρομεν
κατά πάντα καί διά πάντα.

Σέ ὑμνοῦμεν, Σέ εὐλογοῦμεν,
Σοί εὐχαριστοῦμεν, Κύριε,
καί δεόμεθά Σου, ὁ Θεός ἡμῶν.

Ἔτι προσφερόμέν Σοι
τήν λογικήν ταύτην
καί ἀναίμακτον λατρείαν
καί παρακαλοῦμέν Σε
καί δεόμεθα καί ἱκετεύομεν·
κατάπεμψον τό Πνεῦμά Σου τό ἅγιον
ἐφ' ἡμᾶς
καί ἐπί τά προκείμενα Δῶρα ταῦτα·

Καί ποιήσον τόν μέν ἄρτον τοῦτον
τίμιον Σῶμα τοῦ Χριστοῦ Σου,

Ἄμήν.

Τό δέ ἐν τῷ ποτηρίῳ τούτῳ
τίμιον Αἷμα τοῦ Χριστοῦ Σου,

Ἄμήν.

Μεταβαλὼν
τῷ Πνεύματί Σου τῷ Ἁγίῳ.

Ἄμήν. **Ἄ**μήν. **Ἄ**μήν.

Ῥοστε γενέσθαι τοῖς μεταλαμβάνουσιν
εἰς νῆψιν ψυχῆς,

εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν,
 εἰς κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Σου
 Πνεύματος,
 εἰς Βασιλείας οὐρανῶν πλήρωμα,
 εἰς παρρησίαν τὴν πρὸς Σέ,
 μὴ εἰς κρῖμα ἢ εἰς κατάκριμα.
 Ἐπι προσφέρομέν Σοι
 τὴν λογικὴν ταύτην λατρείαν
 ὑπὲρ τῶν ἐν πίστει ἀναπαυσαμένων
 Προπατόρων, Πατέρων, Πατριαρχῶν,
 Προφητῶν, Ἀποστόλων, Κηρύκων,
 Εὐαγγελιστῶν, Μαρτύρων, Ὁμολογητῶν,
 Ἐγκρατευτῶν, Διδασκάλων,
 καὶ παντός πνεύματος Δικαίου
 ἐν πίστει τετελειωμένου.

Τό θυμιατό.

Εξαιρέτως
 τῆς Παναγίας ἀχράντου,
 ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου
 Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου
 καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.

Ο ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς
 μακαρίζειν Σε, τὴν Θεοτόκον,
 τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον
 καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.
 Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ
 καὶ ἐνδοξοτέραν
 ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ,

τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν,
τὴν ὄντως Θεοτόκον, Σέ μεγαλύνομεν.

Τοῦ ἁγίου Ἰωάννου,
προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ·
τῶν ἁγίων ἐνδόξων
καὶ πανευφήμεων Ἀποστόλων·
(τοῦ ἁγίου τῆς ἡμέρας),
οὗ καὶ τὴν μνήμην ἐπιτελοῦμεν
καὶ πάντων Σου τῶν Ἁγίων,
ὧν ταῖς ἰκεσίαις ἐπίσκεψαι ἡμᾶς, ὁ Θεός.
Καὶ μνήσθητι πάντων
τῶν ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς
αἰωνίου
κεκοιμημένων

(καὶ μνημονεύει ἐνταῦθα ὁ ἱερουργῶν
ὀνόματα κεκοιμημένων)

καὶ ἀνάπαυσον αὐτούς, ὁ Θεός ἡμῶν,
ὅπου ἐπισκοπεῖ
τό φῶς τοῦ προσώπου Σου.
Ἔτι παρακαλοῦμέν Σε, μνήσθητι, Κύριε,
πάσης ἐπισκοπῆς ὀρθοδόξων,
τῶν ὀρθοτομούντων τόν λόγον
τῆς Σῆς ἀληθείας,
παντός τοῦ πρεσβυτερίου,
τῆς ἐν Χριστῷ διακονίας
καὶ παντός ἱερατικοῦ
καὶ μοναχικοῦ τάγματος.
Ἔτι προσφέρομέν Σοι
τὴν λογικὴν ταύτην λατρείαν
ὑπὲρ τῆς οἰκουμένης·

[Ὑπέρ τῆς εἰρήνης
 τοῦ σύμπαντος κόσμου]
 ὑπέρ τῆς ἀγίας Σου Καθολικῆς
 καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας·
 ὑπέρ τῶν ἐν ἀγνεΐᾳ
 καὶ σεμνῇ πολιτεΐᾳ διαγόντων·
 ὑπέρ τῶν Ἀρχόντων ἡμῶν,
 ὑπέρ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν ἔθνους,
 πάσης Ἀρχῆς καὶ Ἐξουσίας ἐν αὐτῷ
 τοῦ κατὰ ξηράν, θάλασσαν καὶ ἀέρα
 φιλοχρίστου ἡμῶν Στρατοῦ.
 Δός αὐτοῖς, Κύριε, εἰρηνικόν τό Κράτος,
 ἵνα καί ἡμεῖς, ἐν τῇ γαλήνῃ αὐτῶν
 ἤρεμον καὶ ἡσύχιον βίον διάγωμεν
 ἐν πάσῃ εὐσεβείᾳ καὶ σεμνότητι.

Ἐν πρώτοις μνήσθητι, Κύριε,
 τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (...),
 ὄν χάρισαι ταῖς ἀγίαις Σου Ἐκκλησίαις
 ἐν εἰρήνῃ,
 σῶον, ἔντιμον, ὑγιᾶ, μακροημερεύοντα
 καὶ ὀρθοδομοῦντα
 τόν λόγον τῆς Σῆς ἀληθείας.

Καί ὧν ἕκαστος κατὰ διάνοιαν ἔχει
 καί πάντων καί πασῶν.

Καί πάντων καί πασῶν.

Ἡ ΥΨΩΣΗ ΚΑΙ ΕΥΛΟΓΗΣΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΔΩΡΟΥ

Μνήσθητι, Κύριε,
 τῆς πόλεως ταύτης, ἐν ἧ̅ παροικοῦμεν

καί πάσης πόλεως καί χώρας
καί τῶν πίστει οἰκούντων ἐν αὐταῖς.
Μνήσθητι, Κύριε, πλεόντων,
[ἰπταμένων,] ὁδοιπορούντων,
νοσοούντων, καμνόντων, αἰχμαλώτων
καί τῆς σωτηρίας αὐτῶν.
Μνήσθητι, Κύριε,
τῶν καρποφορούντων
καί καλλιεργούντων
ἐν ταῖς ἀγίαις Σου Ἐκκλησίαις
καί μεμνημένων τῶν πενήτων
καί ἐπί πάντα ἡμᾶς
τά ἐλέη Σου ἐξαπόστειλον.

Ὅλοι οἱ συλλειτουργοί ὁμοφώνως:

Καί δός ἡμῖν
ἐν ἐνί στόματι καί μιᾷ καρδίᾳ
δοξάζειν καί ἀνυμνεῖν
τό πάντιμον
καί μεγαλοπρεπές ὄνομά Σου,
τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ
καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος
νῦν καί ἀεί
καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Καί ἔσται τά ἐλέη τοῦ μεγάλου Θεοῦ
καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ
μετά πάντων ἡμῶν.

Καί μετά τοῦ Πνεύματός Σου.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ

Πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες
 ἔτι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ
 τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Υπέρ τῶν προσκομισθέντων
 καὶ ἁγιασθέντων τιμίων δώρων
 τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Ὅπως ὁ φιλάνθρωπος Θεός ἡμῶν,
 ὁ προσδεξάμενος αὐτά
 εἰς τό ἅγιον καὶ ὑπερουράνιον
 καὶ νοερόν Αὐτοῦ θυσιαστήριον
 εἰς ὁσμήν εὐωδίας πνευματικῆς,
 ἀντικαταπέμψη ἡμῖν τήν Θεῖαν Χάριν
 καὶ τήν δωρεάν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος
 δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

...

Τήν ἐνότητα τῆς πίστεως
 καὶ τήν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου
 Πνεύματος
 αἰτησάμενοι,
 ἑαυτούς καὶ ἀλλήλους
 καὶ πᾶσαν τήν ζωὴν ἡμῶν
 Χριστῷ τῷ Θεῷ παραδώμεθα.

Σοί, Κύριε.

Σοί παρακατατιθέμεθα
 τήν ζωήν ἡμῶν ἅπασαν
 καί τήν ἐλπίδα, Δέσποτα φιλάνθρωπε,
 καί παρακαλοῦμέν Σε
 καί δεόμεθα καί ἱκετεύομεν
 καταξιώσον ἡμᾶς μεταλαβεῖν
 τῶν ἐπουρανίων Σου
 καί φρικτῶν μυστηρίων
 ταύτης τῆς ἱεραῆς
 καί πνευματικῆς τραπέζης
 μετά καθαροῦ συνειδότος,
 εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν,
 εἰς συγχώρησιν πλημμελημάτων,
 εἰς Πνεύματος Ἁγίου κοινωνίαν,
 εἰς βασιλείας οὐρανῶν κληρονομίαν,
 εἰς παρρησίαν [καί ἀγάπην] τήν πρός Σέ,
 μή εἰς κρίμα ἤ εἰς κατάκριμα.

Καί καταξιώσον ἡμᾶς, Δέσποτα,
 μετά παρρησίας, ἀκατακρίτως,
 τολμᾶν ἐπικαλεῖσθαι Σέ,
 τόν ἐπουράνιον Θεόν
 Πατέρα καί λέγειν.

Προσοχή! Ἡ Κυριακή Προσευχή ἀπαγγέλλεται ἀπό ὅλο τό ἐκκλησίασμα ὁμοφώνως μέ ἤρεμη κατανυκτική φωνή, χωρίς βιασύνη, ἀλλά μέ εὐλάβεια καί προσοχή, ὅπως ἀκριβῶς εἶναι κομμένοι οἱ στίχοι παρακάτω.

Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς,
 ἁγιασθήτω τό ὄνομά Σου,
 ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου,
 γενηθήτω τό θέλημά Σου,

ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.
 Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον
 δὸς ἡμῖν σήμερον
 καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν,
 ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν
 τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν.
 Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς
 εἰς πειρασμόν,
 ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Ὅτι Σοῦ ἐστὶν ἡ Βασιλεία
 καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα,
 τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ
 καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος
 νῦν καὶ ἀεὶ
 καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Εἰρήνη πᾶσι.

Καὶ τῷ πνεύματί Σου.

Τὰς κεφαλὰς ἡμῶν
 τῷ Κυρίῳ κλίνωμεν.

Σοί, Κύριε.

Εὐχαριστοῦμέν Σοι, Βασιλεῦ ἀόρατε,
 ὁ τῆ ἀμετρήτῳ Σου δυνάμει
 τὰ πάντα δημιουργήσας
 καὶ τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους Σου
 ἐξ οὐκ ὄντων
 εἰς τό εἶναι τὰ πάντα παραγαγών.
 Αὐτός, Δέσποτα, οὐρανόθεν

ἔπιθε ἐπὶ τοὺς ὑποκεκλικότας Σοι
 τὰς ἑαυτῶν κεφαλὰς,
 οὐ γὰρ ἔκλιναν σαρκί καὶ αἵματι,
 ἀλλὰ Σοί, τῷ φοβερῷ Θεῷ.
 Σὺ οὖν, Δέσποτα,
 τὰ προκείμενα πᾶσιν ἡμῖν
 εἰς ἀγαθὸν ἐξομάλισον
 κατὰ τὴν ἐκάστου ἰδίαν χρείαν·
 τοῖς πλέουσι σύμπλευσον·
 [τοῖς ἵπταμένοις συμπέταξον]
 τοῖς ὁδοιποροῦσι συνόδευσον·
 τοὺς νοσοῦντας ἴασαι,
 ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν
 καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν,

Χάριτι καὶ οἰκτιρμοῖς καὶ φιλανθρωπία
 τοῦ Μονογενοῦς Σου Υἱοῦ,
 μεθ' Οὗ εὐλογητός εἶ,
 σύν τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ
 καὶ ζωοποιῷ Σου Πνεύματι
 νῦν καὶ ἀεὶ
 καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Πρόσχε, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ,
 ὁ Θεός ἡμῶν,
 ἐξ ἀγίου κατοικητηρίου Σου
 καὶ ἀπὸ θρόνου δόξης τῆς βασιλείας Σου
 καὶ ἐλθέ εἰς τό ἀγιάσαι ἡμᾶς,
 ὁ ἄνω τῷ Πατρὶ συγκαθήμενος
 καὶ ὧδε ἡμῖν ἀοράτως συνών.

Καί καταξίωσον τῇ κραταιᾷ Σου χειρὶ
 μεταδοῦναι ἡμῖν
 τοῦ ἀχράντου Σώματός Σου
 καί τοῦ τιμίου Αἵματος
 καί δι' ἡμῶν παντί τῷ λαῷ.

Πρόσχωμεν!

Τά Ἅγια τοῖς ἀγίοις.

Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος,
 Ἰησοῦς Χριστός,
 εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρός.
 Ἀμήν.

ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

Αἰνεῖτε τόν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν.
 Ἀλληλούϊα.

Ἐνῷ οἱ χοροί ψάλλουν τοὺς ψαλμούς τοῦ «Κοινωνικοῦ», ὁ Ἱερεὺς μελίζει τόν ἅγιον ἄρτον, πληροῖ τό ἅγιον Ποτήριον καί ἐγγχεί τό ζέον ἐντός αὐτοῦ, ἀκολούθως δέ ἀναγινώσκει εὐλαβῶς τὰς παρατιθεμένας κατωτέρω εὐχάς καί τροπάρια τῆς Θ. Μεταλήψεως.

Μελίζεται καί διαμερίζεται

ὁ Ἀμνός τοῦ Θεοῦ,

ὁ μελιζόμενος καί μὴ διαιρούμενος,

ὁ πάντοτε ἐσδιόμενος

καί μηδέποτε δαπανώμενος

ἀλλά τοὺς μετέχοντας ἀγιάζων.

Πλήρωμα, ποτηρίου πίστεως,

Πνεύματος Ἁγίου. Ἀμήν.

ΤΟ ΖΕΟΝ

Εὐλογημένη ἡ ζέσις τῶν Ἁγίων Σου, Κύριε,
πάντοτε νῦν καὶ αἰεὶ
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ζέσις πίστεως, πλήρης Πνεύματος Ἁγίου. Ἀμήν.

ΕΥΧΑΙ ΠΡΟ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΜΕΤΑΛΗΨΕΩΣ

«Ἰδοὺ βαδίζω πρὸς θείαν Κοινωνίαν»

Πιστεύω, Κύριε, καὶ ὁμολογῶ
ὅτι Σὺ εἶ ἀληθῶς ὁ Χριστός,
ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος,
ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον
ἁμαρτωλούς σῶσαι,
ὧν πρῶτός εἰμι ἐγώ.
Ἐπι πιστεύω
ὅτι τοῦτο αὐτό ἐστι
τό ἄχραντον Σῶμά Σου
καὶ τοῦτο αὐτό ἐστι τό τίμιον Αἷμά Σου.
Δέομαι οὖν Σου, ἐλέησόν με
καὶ συγχώρησόν μοι
τά παραπτώματά μου,
τά ἐκούσια καὶ τά ἀκούσια,
τά ἐν λόγῳ, τά ἐν ἔργῳ,
τά ἐν γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ·
καὶ ἀξιώσόν με ἀκατακρίτως μετασχεῖν
τῶν ἀχράντων Σου μυστηρίων,
εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν
καὶ εἰς ζωὴν τήν αἰώνιον. Ἀμήν.

Ἰδοῦ, βαδίζω πρὸς Θεῖαν Κοινωνίαν·
Πλαστουργέ, μή φλέξης με τῇ μετουσίᾳ·
Πῦρ γάρ ὑπάρχεις τοὺς ἀναξίους φλέγον.
Ἄλλ' οὖν κάθαρον ἐκ πάσης με κηλίδος.

Τοῦ Δείπνου Σου τοῦ μυστικοῦ
σήμερον, Ἰέ Θεοῦ,
κοινωνόν με παράλαβε·
οὐ μή γάρ τοῖς ἐχθροῖς Σου
τό μυστήριον εἶπω·
οὐ φίλημα Σοί δώσω καθάπερ ὁ Ἰούδας·
ἀλλ' ὡς ὁ ληστής ὁμολογῶ Σοι·
Μνήσθητί μου, Κύριε,
ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου.

Θεουργόν Αἶμα
φρῖξον, ἄνθρωπε, βλέπων·
ἄνδραξ γάρ ἐστι τοὺς ἀναξίους φλέγων·
Θεοῦ τό σῶμα καί θεοῖ με καί τρέφει·
θεοῖ τό πνεῦμα, τόν δέ νοῦν τρέφει ξένως.

Ἐδελξας πόθῳ με, Χριστέ,
καί ἡλλοίωσας τῷ θείῳ Σου ἔρωτι·
ἀλλά κατάφλεξον πυρὶ αὐλῷ
τάς ἁμαρτίας μου
καί ἐμπλησθῆναι τῆς ἐν Σοί τρυφῆς
καταξίωσον,
ἵνα τάς δύο σκιρτῶν
μεγαλύνω, Ἀγαδέ, παρουσίας Σου.

Ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν Ἁγίων Σου,
πῶς εἰσελεύσομαι ὁ ἀνάξιος;
Ἐάν γάρ τολμήσω

συνεισελθεῖν εἰς τόν νυμφῶνα,
 ὁ χιτῶν με ἐλέγχει,
 ὅτι οὐκ ἔστι τοῦ γάμου
 καί δέσμιος ἐκβαλοῦμαι
 ὑπό τῶν Ἀγγέλων
 καθάρισον, Κύριε,
 τόν ῥύπον τῆς ψυχῆς μου
 καί σῶσόν με, ὡς φιλάνθρωπος.

Δέσποτα φιλάνθρωπε,
 Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός μου,
 μή εἰς κριμά μοι γένοιτο τά ἅγια ταῦτα,
 διά τό ἀνάξιον εἶναί με,
 ἀλλ' εἰς κάθαρσιν καί ἁγιασμόν
 ψυχῆς τε καί σώματος
 καί εἰς ἀραβῶνα
 τῆς μελλούσης ζωῆς καί βασιλείας.
 Ἐμοί δέ τό προσκολλᾶσθαι τῷ Θεῷ
 ἀγαθόν ἔστι,
 τίδεσθαι ἐν τῷ Κυρίῳ
 τήν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου.

Tοῦ Δείπνου Σου τοῦ μυστικοῦ
 σήμερον, Υἱέ Θεοῦ,
 κοινωνόν με παράλαβε·
 οὐ μή γάρ τοῖς ἐχθροῖς Σου
 τό μυστήριον εἶπω·
 οὐ φίλημα Σοί δώσω καθάπερ ὁ Ἰούδας·
 ἀλλ' ὡς ὁ ληστής ὁμολογῶ Σοι·
 Μνήσθητί μου, Κύριε,
 ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου.

Η ΜΕΤΑΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΤΙΜΙΩΝ ΔΩΡΩΝ ΥΠΟ ΤΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΩΝ

Ἰδοῦ, προσέρχομαι Χριστῶ,
τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ καί Θεῷ ἡμῶν.

Μεταδίδοταί μοι (...),
τῷ ἀναξίῳ Πρεσβυτέρῳ
τό τίμιον καί πανάγιον Σῶμα
τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ
καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
εἰς ἄφεσίν μου ἁμαρτιῶν
καί εἰς ζωῆν αἰώνιον.

Ἐτι μεταδίδοταί μοι (...),
τῷ ἀναξίῳ Πρεσβυτέρῳ
τό τίμιον καί πανάγιον Αἷμα
τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ
καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
εἰς ἄφεσίν μου ἁμαρτιῶν
καί εἰς ζωῆν αἰώνιον.

Τοῦτο ἤψατο τῶν χειλέων μου
καί ἀφελεῖ Κύριος
πάσας τὰς ἀνομίας μου
καί τὰς ἁμαρτίας μου περικαθαριεῖ.

Ἀπόπλυνον Κύριε τά ἁμαρτήματα
τῶν ἐνθάδε μνημονευθέντων
δούλων Σου
τῷ αἵματί Σου τῷ ἁγίῳ
πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου
καί πάντων Σου τῶν Ἁγίων.

Η ΜΕΤΑΔΟΣΙΣ ΤΩΝ ΤΙΜΙΩΝ ΔΩΡΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΟΥΣ

Μετά φόβου Θεοῦ,
πίστεως καί ἀγάπης προσέλθετε.

Τοῦ Δείπνου Σου τοῦ μυστικοῦ
σήμερον, Ἰιέ Θεοῦ,
κοινωνόν με παράλαβε·
οὐ μή γάρ τοῖς ἐχθροῖς Σου
τό μυστήριον εἶπω·
οὐ φίλημα Σοί δώσω καθάπερ ὁ Ἰούδας·
ἀλλ' ὡς ὁ ληστής ὁμολογῶ Σοι·
Μνήσθητί μου, Κύριε,
ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου.

Τροπάρια τῆς Θείας Μεταλήψεως

Ἦχος β'. Τῶν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Τῶν οὐρανίων καί φρικτῶν
καί ἁγίων Σου, Χριστέ, νῦν Μυστηρίων
καί τοῦ θείου Σου Δείπνου
καί Μυστικοῦ κοινωνόν
γενέσθαι καὶ με καταξίωσον
τόν ἀπεγνωσμένον,
ὁ Θεός, ὁ Σωτήρ μου.

Υπό τήν Σήν καταφυγῶν
εὐσπλαγχνίαν, Ἀγαθέ, κράζω Σοι φόβῳ·
ἐν ἐμοί μείνον, Σῶτερ,
καὶ γώ, ὡς ἔφης, ἐν Σοί.
Ἴδού γάρ θαρρῶν τῷ ἐλέει Σου
τρώγω Σου τό Σῶμα
καί πίνω Σου τό Αἷμα.

Φρίπτω δεχόμενος τό πῦρ
 μή φλεχθῶ ὡσεὶ κηρός καὶ ὡσεὶ χόρτος!
 ὦ φρικτοῦ Μυστηρίου!
 ὦ εὐσπλαγχνίας Θεοῦ!
 Πῶς θείου Σώματος καὶ Αἵματος
 ὁ πηλός μετέχω καὶ ἀφθαρτοποιοῦμαι!

ΣΥΝΤΟΜΗ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗ ΜΕΤΑΛΗΨΗ

Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι
 προσκυνήσωμεν ἅγιον Κύριον Ἰησοῦν,
 τόν μόνον ἀναμάρτητον.
 Τόν Σταυρόν Σου, Χριστέ, προσκυνοῦμεν
 καί τήν ἁγίαν Σου Ἀνάστασιν
 ὑμνοῦμεν καί δοξάζομεν·
 Σὺ γάρ εἶ Θεός ἡμῶν,
 ἐκτός Σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν,
 τό ὄνομά Σου ὀνομάζομεν.
 Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί προσκυνήσωμεν
 τήν τοῦ Χριστοῦ ἁγίαν Ἀνάστασιν·
 ἰδοῦ γάρ ἦλθε διά τοῦ Σταυροῦ
 χαρά ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ.
 Διά παντός εὐλογοῦντες τόν Κύριον
 ὑμνοῦμεν τήν Ἀνάστασιν Αὐτοῦ·
 Σταυρόν γάρ ὑπομείνας δι' ἡμᾶς
 θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν.

Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἰερουσαλήμ,
 ἡ γάρ δόξα Κυρίου ἐπί Σέ ἀνέτειλε.
 Χόρευε νῦν καί ἀγάλλου, Σιών,
 Σὺ δέ Ἄγνή τέρπου, Θεοτόκε,

ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου Σου.

Ῥθείας, ὦ φίλης,
ὦ γλυκυτάτης Σου φωνῆς·
μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γάρ
ἐπηγγείλω ἔσεσθαι,
μέχρι τερμάτων αἰῶνος, Χριστέ·
ἦν οἱ πιστοὶ ἄγκυραν ἐλπίδος
κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ῥ Πάσχα τό μέγα
καί ἱερώτατον, Χριστέ·
ὦ Σοφία καί Λόγε τοῦ Θεοῦ καί δύναμις,
δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον
Σοῦ μετασχεῖν ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ
ἡμέρα τῆς Βασιλείας Σου.

«ΣΩΣΟΝ Ο ΘΕΟΣ»

Σῶσον, ὁ Θεός, τόν λαόν Σου
καί εὐλόγησον τήν κληρονομίαν Σου.

Εἶδομεν τό φῶς τό ἀληθινόν,
ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον,
εὕρομεν πίστιν ἀληθῆ,
ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνοῦντες·
Αὕτη γάρ ἡμᾶς ἔσωσεν.

Τό θυμιατό.

Υψώθητι ἐπί τούς οὐρανοῦς ὁ Θεός
καί ἐπί πᾶσαν τήν γῆν ἡ δόξα Σου. (Υ)

Εὐλογητός ὁ Θεός ἡμῶν

Πάντοτε, νῦν καί ἀεί
καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἄμήν.

Η ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ

Πληρωθήτω τό στόμα ἡμῶν
αἰνέσεως Σου, Κύριε,
ὅπως ἀνυμνήσωμεν τήν δόξα Σου,
ὅτι ἠξίωσας ἡμᾶς
τῶν ἁγίων Σου μετασχεῖν Μυστηρίων
τήρησον ἡμᾶς ἐν τῷ Σῶ ἁγιασμῷ
ὄλην τήν ἡμέραν
μελετῶντας τήν δικαιοσύνην Σου.
Ἄλληλούϊα, ἄλληλούϊα, ἄλληλούϊα.

Ὁρδοί!
Μεταλαβόντες τῶν θείων, ἁγίων,
ἀχράντων, ἀθανάτων,
ἐπουρανίων καί ζωοποιῶν,
φρικτῶν τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων,
ἀξίως εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Δόξα Σοι, Κύριε, δόξα Σοι.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον
καί διαφύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεός,
τῇ Σῆ χάριτι.

Κύριε, ἐλέησον.

Τήν ἡμέραν πᾶσαν, τελείαν, ἁγίαν,
εἰρηνικήν καί ἀναμάρτητον
αἰτησάμενοι,
ἐαυτούς καί ἀλλήλους

καί πᾶσαν τήν ζωήν ἡμῶν,
Χριστῷ τῷ Θεῷ παραδώμεθα.

Σοί, Κύριε.

Εὐχαριστοῦμέν Σοι, Δέσποτα
φιλάνθρωπε,
εὐεργέτα τῶν ψυχῶν ἡμῶν,
ὅτι καί τῇ παρουσίᾳ ἡμέρα
κατηξίωσας ἡμᾶς
τῶν ἐπουρανίων Σου
καί ἀθανάτων Μυστηρίων.
Ὁρθοτόμησον ἡμῶν τήν ὁδόν,
στήριξον πάντα ἡμᾶς ἐν τῷ φόβῳ Σου·
φρούρησον ἡμῶν τήν ζωήν,
ἀσφάλισαι ἡμῶν τά διαθήματα·
εὐχαῖς καί ἰκεσίαις
τῆς ἐνδόξου Θεοτόκου
καί ἀειπαρθένου Μαρίας
καί πάντων τῶν ἁγίων Σου,

Ὅτι Σύ εἶ ὁ ἁγιασμός ἡμῶν,
καί Σοί τήν δόξαν ἀναπέμπομεν
τῷ Πατρὶ καί τῷ Υἱῷ
καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
νῦν καί ἀεί
καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Εν εἰρήνῃ προσέλθωμεν.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Ο εὐλογῶν τοὺς εὐλογοῦντάς Σε, Κύριε,
 καὶ ἁγιάζων τοὺς ἐπὶ Σοί πεποιθότας,
 σῶσον τὸν λαόν Σου
 καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν Σου.
 Τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας Σου
 φύλαξον,
 ἁγιάσον τοὺς ἀγαπῶντας
 τὴν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου Σου.
 Σύ αὐτούς ἀντιδόξασον
 τῇ θεϊκῇ Σου δυνάμει
 καὶ μὴ ἐγκαταλίπῃς ἡμᾶς
 τοὺς ἐλπίζοντας ἐπὶ Σέ.
 Εἰρήνην τῷ κόσμῳ Σου δώρησαι,
 ταῖς Ἐκκλησίαις Σου, τοῖς ἱερεῦσι,
 τοῖς ἄρχουσι ἡμῶν,
 τῷ στρατῷ καὶ παντὶ τῷ λαῷ Σου.
 Ὅτι πᾶσα δόσις ἀγαθὴ
 καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον
 ἄνωθέν ἐστι καταβαῖνον
 ἐκ Σοῦ, τοῦ Πατρός τῶν φώτων·
 καὶ Σοί τὴν δόξαν καὶ εὐχαριστίαν
 καὶ προσκύνησιν ἀναπέμπομεν,
 τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ
 καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
 νῦν καὶ ἀεὶ
 καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμὴν.

Εἶτε τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον
 ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος. (γ)

Η ΑΠΟΛΥΣΙΣ

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Τό πλήρωμα τοῦ Νόμου
καί τῶν Προφητῶν
Αὐτός ὑπάρχων, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν,
ὁ πληρώσας πᾶσαν
τήν πατρικήν οἰκονομίαν,
πλήρωσον χαρᾶς καί εὐφροσύνης
τάς καρδίας ἡμῶν πάντοτε
νῦν καί αἰεί
καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἄμην.

Εὐλογία Κυρίου καί ἔλεος Αὐτοῦ
ἔλθοι ἐφ' ὑμᾶς,
τῇ Αὐτοῦ θείᾳ χάριτι καί φιλανθρωπία
πάντοτε, νῦν καί αἰεί
καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἄμην.

Δόξα Σοι, ὁ Θεός,
ἡ ἐλπίς ἡμῶν, δόξα Σοι.

Ο ἀναστάς ἐκ νεκρῶν,
Χριστός ὁ ἀληθινός Θεός ἡμῶν,
ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου
καί παναμώμου ἁγίας Αὐτοῦ Μητρός·
θεία δύναμι τοῦ τιμίου
καί ζωοποιοῦ Σταυροῦ·

προστασίαις τῶν τιμίων
 ἐπουρανίων Δυνάμεων Ἀσωμάτων·
 ἰκεσίαις τοῦ τιμίου, ἐνδόξου,
 προφήτου Προδρόμου
 καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου·
 τῶν ἁγίων ἐνδόξων
 καὶ πανευφήμεων Ἀποστόλων·
 τῶν ἐν Ἀγίοις Πατέρων ἡμῶν
 μεγάλων Ἱεραρχῶν
 καὶ Οἰκουμενικῶν Διδασκάλων
 τῶν ἁγίων ἐνδόξων
 καὶ καλλινίκων Μαρτύρων·
 τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων
 Πατέρων ἡμῶν·
 τῶν ἁγίων καὶ δικαίων θεοπατόρων
 Ἰωακείμ καὶ Ἄννης,
 (τοῦ ἁγίου τοῦ ναοῦ),
 τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρός ἡμῶν Ἰωάννου
 ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως
 τοῦ Χρυσοστόμου,
 (τοῦ ἁγίου τῆς ἡμέρας)
 οὗ καὶ τὴν μνήμην ἐπιτελοῦμεν
 καὶ πάντων τῶν Ἀγίων,
 ἐλεῆσαι καὶ σώσαι ἡμᾶς,
 ὡς ἀγαθός καὶ φιλάνθρωπος
 καὶ ἐλεήμων Θεός.

Τὸν εὐλογοῦντα καὶ ἁγιάζοντα ἡμᾶς,
 Κύριε, φύλαττε εἰς πολλά ἔτη.

Ἡ ἁγία Τριάς

διαφυλάξαι καὶ σῶσαι πάντας ἡμᾶς.

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν,
Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν,
ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ἀμήν.

* * *

**Ἑμμετρη ἀπόδοση
τῆς παραβολῆς τοῦ Ἀσώτου
στὴ νεοελληνικὴ
Ἀπό τό ἔργο τοῦ Ἀρχιμ. Λεοντίου
Χατζηκώστα
«Διακονικό Κυριακοδρόμιο»**

11 **Ζ**οῦσε πατέρας μὲ δυὸ γιούς
σὲ πράσινη ἐπαρχία.

Εἶχαν χωράφια, μισθωτοὺς
κι ἦταν εὐτυχισμένοι.

12 Μιὰ μέρα ὁ μικρότερος
γιὸς εἶπε στὸν πατέρα:

«Πατέρα, δός μου ἀπ' τὸ βιὸς
τὴ μοίρα ποὺ μ' ἀνήκει.»

Τότε ὁ πατέρας μοίρασε
στοὺς δυὸ του γιούς τὸ βιὸς του.

13 Πῆρε τὴν κλήρα του ὁ νιὸς
τὴν πούλησε ὅσα-ὅσα,

τὴν ἔκανε κομπόδεμα
καὶ τράβηξε στὰ ξένα,
μακριὰ ἀπ' τὴ θέα τοῦ γονιοῦ
καὶ τὸ «κατεστημένο»,
στὴ χώρα τῶν ὀνειρῶν του

πού ὁ ἔρωτας ἀνθίζει
 κι ἡ λευτεριά στήνει χορὸ
 μὲ τ' ἀφρισμένα νιάτα.
 Βρῆκε κεῖ φίλους περισσοῦς,
 γλεντζέδες ὡς ποδοῦσε,
 σάν παραμῦδι κι ὄνειρο
 ὁ χρόνος του κυλοῦσε.

14 Μὰ ξαφνικὰ σωθῆκανε
 ἀπὸ τὴν τσέπη τ' ἄσπρα
 κι οἱ φίλοι ἀπ' τὸ πλάϊ του
 τὸ σκάσανε σὰ μύγες,
 ὅταν μελόπιττα κανεῖς
 σηκώνει ἀπὸ μπροστά τους.

Λιμὸς στὴ χώρα πλάκωσε.
 Ἄγνωστος πιά ὁ νιὸς μας
 καὶ κουρελής, τὸν μᾶστιζαν
 ἡ πείνα καὶ τὸ κρύο.

15 Δουλειὰ τότε ἀναζήτησε
 καὶ κάποιος ἀπ' τὸν τόπο
 τὸν πρόσλαβε, τοὺς χοίρους του
 στὴν ἐξοχὴ νὰ βόσκει.

16 Γιὰ πλερωμὴ μαῦρο ψωμί
 ὄχι γιὰ νὰ χορταίνει
 καὶ λιγωμένος μάσαγε
 χαρούπια σάν τοὺς χοίρους.

17 Κάποια στιγμὴ τοῦ ὄρθε στὸ νοῦ
 τὸ πατρικὸ του σπίτι
 πού τᾶχαν ὅλα μπόλικα.
 Ὡς καὶ οἱ μιστωτοὶ τους
 χορταῖναν καὶ περίσσεβαν

κι αὐτὸς ψοφᾷ ἀπ' τὴν πείνα.
 18 Ὡ θὰ στραφῶ στὸν κύρη μου,
 στὸ πατρικό μου σπίτι,
 θὰ σωριαστῶ στὰ πόδια του
 καὶ θὰ τοῦ πῶ μὲ δάκρυ:
 «Πατέρα μου, ἀμάρτησα
 στὸν Κύριο καὶ σ' ἐσένα.
 19 Καθόλου δὲν εἶμ' ἄξιος
 νὰ λέγομαι παιδί σου,
 μὰ δέξου με, παρακαλῶ,
 σὰν ἓνα μισθωτό σου.

20 **Μ**ε μιᾶς τότε ξεκίνησε.
 Κι ἦταν μακρὺς ὁ δρόμος,
 - ἀπένταρος, ξυπόλυτος,
 πῶς θὰ τὸν διανύσει;
 Φτερὰ χαρίζει ὁ Θεὸς
 σ' αὐτὸν ὅποιος γυρνᾷ.
 Νάτονε κιόλας στὴν αὐλὴν
 ἀπέξω τοῦ σπιτιοῦ του.
 Τὸν εἶδε ὁ πατέρας του
 καὶ τρέχει εὐτὺς κοντά του.
 Δὲν τὸν ταράζει ἡ γύμνια του
 καὶ ἡ κακομοιριά του.
 Τὸν ἀγκαλιάζει τὸν φιλᾷ
 στὸν τράχηλο, στὸ στόμα.
 21 Ἡ γλῶσσα τότε λύθηκε
 τοῦ νιοῦ γιοῦ καὶ τοῦ λέει:
 «Πατέρα μου, ἀμάρτησα
 στὸν Κύριο καὶ σ' ἐσένα.
 Ἄξιος πιά δὲν εἶμαι 'γὼ

νὰ λέγομαι παιδί σου,
 μὰ δέξου με παρακαλῶ
 σὰν ἓνα μισθωτό σου.
 22 Μὰ προσοχή στα λόγια του
 δὲν ἔδωσε ὁ πατέρας.
 Τὸν οἰκονόμο φώναξε
 κι ὄλους τοὺς ὑπηρέτες.
 «Φέρετε τὴ λαμπρὴ στολὴ
 πῶχουμε φυλαγμένη
 καὶ ντύστε τον γιὰ νὰ γενεῖ
 λεβέντης σὰν καὶ πρῶτα.
 Παπούτσια ὀλοκαίνουργια
 φορέστε του στα πόδια.
 Στὸ μεσιακό του δάχτυλο
 περάστε δαχτυλίδι
 σύμβολο τῆς ψηλῆς γενιᾶς
 καὶ πρωτινῆς του ἀξίας.
 23 Κι ἀπὸ τὸ στάβλο πάρετε
 τὸ σιτευτὸ μοσχάρι
 καὶ σφάχτε το συμπόσιο
 πρωτόφαντο νὰ γίνει,
 24 γιὰτὶ ὁ γιὸς μου ἦταν νεκρὸς
 καὶ γύρισε ἀπ' τὸν Ἄδη.
 Χαμένο ἐμεῖς τὸν εἶχαμε
 καὶ νάτον ποὺ ἀνευρέθη!
 Κι ἄρχισε τὸ ξεφάντωμα,
 γλέντι, χοροί, τραγούδια.
 25 **Σ**τὸ μεταξὺ ὁ μεγάλος γιὸς
 βρισκόταν στὸ χωράφι.
 Γυρνώντας ἀπὸ τὴ δουλειὰ

γροικᾶ χορούς, τραγούδια.
 «Τὶ νᾶν' αὐτὸς ὁ σαματάς,
 τοῦτο τὸ πανηγύρι;
 Ζυγώνοντας βλέπει οἱ χαρὲς
 στὸ σπίτι τὸ δικό του.

26 Ἀπέξω στέκει καὶ ρωτᾷ
 κάποιο τους ὑπηρέτη:
 «Τὶ εἶναι τοῦτες οἱ φωνές,
 τοῦτο τὸ χαροκόπι;

27 «Ὁ ἀδερφός σου γύρισε
 σήμερα ἀπ' τὰ ξένα
 κι ἀπ' τὴν ἀπέραντη χαρὰ
 πρόσταξε ὁ ἀφέντης
 φέστα μεγάλη νὰ γενεῖ
 καὶ κόσμο νὰ καλέσουν.

Ἄκόμα καὶ τὸ σιτευτὸ
 νὰ σφάξουνε μοσχάρι
 νὰ φᾶνε ὄλοι νὰ εὐφρανθοῦν
 γιὰ τὴ χαρὰ τοῦ γιοῦ του.

28 **Ⓜ**ύμωσε ὁ μέγας γιὸς
 καὶ δὲ μπῆκε στὸ σπίτι.
 Βγῆκε ὁ πατέρας μὲ γλυκὺ
 πρόσωπο καὶ τοῦ λέει:

«Ἐλα, παιδί μου, στὴ γιορτὴ
 γιὰ χάρη τοῦ ἀδερφοῦ σου.

29 «Ποτέ!, ἐκεῖνος τ' ἀπαντᾷ
 μὲ ὄψη πικραμένη.

«Χρόνια πολλὰ ὑπάκουα
 ὡς τώρα σοῦ δουλεύω
 καὶ δὲ μοῦ πρότεινες καμιὰ

φορά, μήτε κατσίκι
 νὰ πάω μὲ τοὺς φίλους μου
 μιὰ μέρα νὰ γλεντήσω.
 30 Ὅμως σὰν ἦρθε ὁ γιόκας σου
 ποὺ ἀσώτεψε τὸ βιός σου
 μὲ πόρνες, μὲ μπεκρούλιακες
 κι ἀνθρώπους τοῦ ὑποκόσμου,
 μὲ τὶς ἀγκάλες σου ἀνοιχτές
 σὰν ἄγγελο τὸν δέχτης
 κι ἔσφαξες γιὰ χατίρι του
 τὸ σιτευτὸ μοσχάρι.

31 **Μ**ὲ πόνο τότε στὴν καρδιά
 ὁ κύρης τ' ἀποκρίθη:
 «Παιδί μου, σὲ ἀσφάλεια
 βρίσκεσαι σὺ μαζί μου
 κι ὅσο κατέχω ἐγὼ βιὸς
 εἶναι δικιά σου κλήρα.

32 Θᾶπρεπε ὅμως νὰ χαρεῖς
 κι ἐσύ στοῦ ἀδερφοῦ σου
 τὸ γυρισμό, ποὺ ἦταν νεκρός,
 χαμένος κι ἀνευρέθη.

* * *